

สวัสดีคุณแม่แห่งชาติ

มานามิ

คำนำ

ในที่สุดก็มีผลงานชิ้นแรกออกสู่สายตาผู้อ่านทั้งหลาย หลังจากใช้เวลาที่ดึกดื่นเป็นระยะเวลานานพอสมควร นวนิยายเรื่องนี้เริ่มจากความชื่นชอบในเรื่องความรักที่เหนือธรรมชาติของผู้เขียน ซึ่งเกิดจากความคิดและจินตนาการของผู้เขียน หากใครที่มีความชื่นชอบนวนิยายแนวย้อนเวลาหาอดีตแบบโรแมนติกละก็ รับรองได้อ่านกันจุใจแน่นอน

การเขียนงานแนวเชิงประวัติศาสตร์นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย คนเขียนต้องค้นคว้าหาข้อมูลกันน่าดู แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น แต่ก็มีฉากหลังที่เป็นประวัติศาสตร์ที่มีอยู่จริง ตัวละครหลายๆ ตัวก็มีอยู่จริง จึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสภาพบ้านเมือง, การแต่งกาย, ธรรมเนียมประเพณี และอื่นๆอีกมากมาย รวมทั้งข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับอาณาจักรทั้ง 3 อาณาจักร ได้แก่ อาณาจักรอโยธยา, อาณาจักรสุโขทัย และอาณาจักรล้านนา

เรื่องราวของหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง “อามาโนะ นามิ” ขณะที่เธอกำลังเดทกับแฟนหนุ่ม แต่โชคร้าย เธอถูกอำนาจลึกลับดูดหายไปใต้ม่านน้ำ เมื่อฟื้นขึ้นมาเธอพบว่าตัวเองถูกย้อนอดีตมายังที่อาณาจักรอโยธยา และได้พบกับ “เจ้าชายคาอิน” เขาได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือและพาตัวเธอไปอยู่ที่วังของเขาในฐานะ “พระสนม” ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทั้งสองมีความรักต่อกัน ซึ่งเป็นความรักที่เป็นไปไม่ได้ เพราะสักวันหนึ่งเธอต้องกลับสู่ศตวรรษที่ 21 ที่เธอจากมา ความรักของเขาและเธอต้องพบกับอุปสรรคมากมาย มาดูกันว่าเขาและเธอจะเอาตัวรอดจากเหตุการณ์ต่างๆนั้นได้อย่างไร และความรักที่มีข้อจำกัดนี้จะลงเอยเช่นไร ณ ดินแดนลุ่มแม่น้ำแดงแห่งนี้

มานามิ

ยามเมื่อความมืดมิดมาเยือน ดาวประกายพรึกส่องประกายบนฟากฟ้า น้าพาหญิงสาว มาสู่ชายหนุ่มแห่งอาณาจักรอิตาลีผู้เกรียงไกร และนั่นคือการพบกันของหญิงสาวและชายหนุ่มต่างโลก คู่กันแล้วมิแค้นสักวัน ความรัก ณ ลุ่มแม่น้ำแดงอันปั่นป่วนจึงเริ่มต้นขึ้น

สุโลกใหม่

ปลายเดือนธันวาคม ปี 2009 ประเทศญี่ปุ่น ลมหนาวในฤดูหนาวค่อยๆเข้ามาเยือน อย่างช้าๆ

“นามิ..นั่นมีเรื่องที่ต้องบอกให้เธอรู้” เสียงของชายหนุ่มคนหนึ่งบอกกับหญิงสาว ใบหน้าเขาค่อยเคลื่อนเข้ามาใกล้ใบหน้าเธอ เขาพูดเสียงกระซิบแนบหูของกันว่า “นามิ...เราชอบเธอนะ”

“เซนริ” เธอพูดเสียงดังลั่น เพราะความตกใจ ใบหน้าทั้งคู่ค่อยๆแดงขึ้นเรื่อยๆ แล้วเขาก็พูดขึ้น “ขอ...ขอโทษนะนามิ วันนี้ฉันไม่ไปส่งนะ” เธอรีบพยักหน้าตอบรับคำพูดของเขาทันที

จากนั้นเขาก็วิ่งหนีหายไปอย่างรวดเร็ว ส่วนหญิงสาว ใบหน้าของเธอค่อยๆสติเสีขึ้นด้วยรอยยิ้ม แก้มก็ค่อยๆแดงขึ้นเรื่อยๆ “ยะโฮ” เธอตะโกนลั่นและกระโดดตัวขึ้นด้วยความดีใจ ก่อนที่เธอจะเดินกลับบ้านด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มนั้น

สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ อามานะ นามิ นักเรียนชั้น ม.6 อายุ 18 ปี เด็กหญิงตัวเล็กๆ ผิวสีขาวดั่งงาช้าง ผมสั้นสีดำ เช่นเดียวกับคนญี่ปุ่นทั่วไป วันนี้เป็นวันที่ฉันมีความสุขที่สุดในชีวิตของฉัน เพราะฉันเป็นอิสระจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ฉันอยากจะไปเรียน แถมยังถูกสารภาพรักจากเซนริผู้เป็นแฟนหนุ่มอีกด้วย

“นามิ ! ลงมากินข้าวได้แล้วจ๊ะ” เสียงของแม่ตะโกนเรียกชื่อของฉันดังไปทั่วบ้าน ขณะเดียวฉันรีบตอบรับ คำพูดของแม่ทันที “คะแม่...หนูจะลงไปเดี๋ยวนี้คะ” ฉันกระโดดลงจากเตียงอย่างรวดเร็ว และวิ่งตรงดิ่งไปยังห้องครัวทันที

“โอโฮ้ !! อาหารเพียบเลย” ฉันอุทานขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ประหลาดใจกับอาหารที่ฉันถูกใจ และมากมายจนฉันตาลายไปหมดแล้ว “คุณลองที่นามิสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ไงล่ะ” แม่ส่งยิ้มให้กับฉัน ซึ่งรอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจในตัวของฉันเป็นแน่

ทันใดนั้นเอง...แม่ก็พูดขึ้น *“ตายจริง..แม่ลืมยกน้ำดื่มมาด้วย”* *“ไม่เป็นไรค่ะ หจู้ไปยกให้ค่ะ”* ฉันเดินไปที่หลังครัว เพื่อไปยกน้ำดื่มที่แม่เตรียมเอาไว้

“บู๊ตบู๊ต...โธ่..” เสียงบางอย่างดังขึ้นคล้ายๆกับเสียงน้ำเดือด ฉันเหลือบไปมองแก้วน้ำที่ฉันกำลังอย่างรวดเร็ว ปรากฏว่า...ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่น้ำในแก้วที่ฉันกำลังถืออยู่นั้นมันขยับเล็กน้อยคล้ายๆคลื่น เมื่อกี้.. น้ำมันไม่ได้กระฉอกขึ้นมาหรือ? คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง? สงสัยเราคงจะคิดมากไป พึงสงบเสงี่ยมจะเพรียจนตาลาย แล้วก็เกิดภาพหลอนแน่ๆ เรารีบยกน้ำดื่มไปที่โต๊ะอาหารและกินข้าวต่อดีกว่า จะได้รีบอาบน้ำแล้วเข้านอนเลย เพราะพรุ่งนี้มันนัดกับเซนริด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

ฉันพยายามทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอีกครั้ง เมื่อคืน...เราคงตาฟาดไปจริงๆแน่ น้ำไม่น่าจะกระฉอกขึ้นมาเองได้หรอก *“นามิ! เสรีจหรือยังลูก? มีนัดกับเซนริไม่ใช่หรือ?”* แม่ตะโกนเรียกฉัน เพราะกลัวว่าฉันจะไปตามนัดสาย

“ค่ะ..แม่” ฉันรีบลุกจากเตียงเตรียมตัวอาบน้ำ และรีบเดินตรงไปยังห้องน้ำ ฉันค่อยๆเปิดน้ำใส่อ่างน้ำ แล้วลงแช่น้ำอุ่นๆอย่างสบายใจ

“หจู้...หจู้...” ทันใดนั้นเอง...มีเสียงบางอย่างคล้ายๆพายุหมุนดังขึ้น แต่...ฉันก็ไม่ได้ใส่ใจมัน อาจจะเป็นเสียงพัดลมถ่ายอากาศของห้องน้ำ ฉันคิดเช่นนั้น

“เฮ้อ...พอที่เลิกคิดๆ ชักเริ่มมีน้ำอุ่นแล้วสิ ใช่มั้ย ความจริงเราคงตาฟาดมากกว่า” ทันใดนั้นเอง.. มีมือคูหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากอ่างอาบน้ำที่ฉันกำลังลงแช่อยู่ มีคู่นั้นพยายามจับตัวฉัน แล้วลากตัวฉันลงไปในอ่างอาบน้ำนั้น

เงี้ยหรือ? ที่คิดไปเอง เรากำลังจะถูกดูดลงไปในน้ำไม่จริง.. ฉันเริ่มความหวาดกลัว ร่างกายสั่นไปหมด ฉันพยายามตะเกียกตะกาย เพื่อจะเอาชีวิตรอดจากสถานการณ์นี้ให้ได้

“ในที่สุดก็จับได้แล้ว ผู้หญิงคนนี้แหละ..” เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งพูดขึ้น อะ...อะไรนะ? จับได้แล้ว จับเรานะหรือ? *“คะ..คะ..คะ...ใครก็ได้ช่วยด้วย..”* ฉันพยายามร้องตะโกนสุดเสียง เพื่อให้แม่ได้ยินเสียงร้องของฉัน

“ทำอะไรอยู่ล่ะ? จมน้ำในอ่างหรือไงลูก?” แม่รีบเปิดประตูห้องน้ำเข้ามาดูว่าฉันเป็นอะไร? ถึงได้ร้องเสียงดังลั่นไปทั่วบ้าน ขณะเดียวกันมีคู่นั้นก็หายไปเป็นปริศนา

“แค่ก ๓๓๓...มะ..แม่ไม่มีอะไรแล้วค่ะ” ฉันรีบออกจากห้องน้ำไปแต่งตัว และลงไปกินข้าวทันที ตอนนี้ที่ฉันรู้ คือมีใครบางคนกำลังคิดจะจับฉัน.. เอ๊ะ! ที่ผ่านมา... ทุกอย่างเกี่ยวกับน้ำทั้งนั้น ถ้าเราไม่เข้าใจกลัซอย่างนี้ น่าจะหมดเรื่อง ฉันพยายามคิดหาทางออกก่อนที่จะออกจากบ้านไปตามที่นัด

ณ สวนสาธารณะ เมืองเกียวโต

“นามิ! เธอเป็นอะไรหรือเปล่า? สีหน้าดูไม่ค่อยดีเลยนะ” เช่นริถามฉัน เขาคงเป็นห่วงฉันแน่ๆ จึงตอบให้เขาสบายใจดีกว่า ฉันนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง **“เออ...นะ..ฉันสบายดี แต่มีเรื่องวุ่นๆเกิดขึ้นนะ ไม่มีอะไรมาครอกจ๊ะ”** ฉันตอบด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเทา

เช่นริรีบเดินตรงเข้ามาหาฉันอย่างรวดเร็ว เขากุมมือฉันยกขึ้น และเอามาไว้ที่หน้าอกของเขา เขามองหน้าฉันอย่างไม่ละสายตา สะ...เสียงหัวใจของเขาเต้นแรงและหนักแน่น เขากำลังตื่นเต้นเพราะอะไร? และเช่นริก็พูดขึ้น

“ถ้ามีเรื่องกลุ้มใจบอกฉันได้นะ ฉันจะคอยปกป้องเธอเอง” ฉันนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เพราะกำลังอึ้งกับคำพูดนั้นของเขา

“เราไปหาอะไรกินอร่อยๆกันเถอะ ฉันจะเลี้ยงนามิเองนะ” เขากำลังพยายามทำให้ฉันสบายใจ เขาเป็นผู้ชายที่อบอุ่นจริงๆ ฉันคิดว่า ฉันคิดไม่ผิดเลยที่แอบหลงรักเช่นริมาได้ 3 ปีเต็มๆ ฉันรีบพยักหน้าทันทีและพูดขึ้นว่า

“ได้สิ! ไปกินเลย”

เมื่อฉันพูดจบ เขาเดินนำหน้าฉันไป ขณะเดียวกันฉันกำลังเดินตามเขามาติดๆด้วยความคิดที่จับกับคำพูดของเขา จนไม่ได้ระมัดระวังทางเดิน **“แปะ!”** ฉันก็เผลอเดินไปเหยียบบ่อน้ำซึ่งเข้า ทันทีที่ฉันเหยียบบ่อน้ำนั้น มีมือคู่นึงมาจับข้อเท้าฉันไว้ **“หะ...หะ...”** ฉันพยายามที่จะเรียกเช่นริ เพื่อให้เขาช่วยฉัน แต่ทว่า...มือคู่นั้นก็หลุนเป็นเกรียวคลื่นขึ้นมารวบตัวและปิดปากฉันอย่างรวดเร็ว แล้วฉันก็ถูกลากไปในบ่อน้ำนั้นทันที

ละ...ล้อเล่นหรือเปล่า? นี่มันศตวรรษที่ 21 แล้วนะ เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง? ขณะที่กำลังถูกลากลงไปเรื่อยๆ ฉันเริ่มรู้สึกอึดอัดและหายใจไม่ออก คงเพราะแรงดันน้ำแน่ๆ ฉันพยายามมิใช่ขาทั้ง 2 ข้างสะบัดมือคู่นั้นออกอย่างแรง จนในที่สุดก็สะบัดหลุดได้จริงๆ ฉันพยายามรีบว่ายน้ำขึ้นสู่ผิวน้ำทันที

“อ่า!” ฉันโผล่ขึ้นบนผิวน้ำได้สำเร็จ ฉันรอดตายได้! แต่ทว่า... **“เอ๊ะ!”** ฉันกลับพบกับสถานที่ที่ฉันไม่รู้จักรมาก่อน บ้านเมืองทำด้วยอิฐสีแดง ผู้คนสวมเสื้อผ้าแปลกตา และภาษาที่พูดคุยกันเป็นภาษาที่ฉันไม่รู้จักร

“หะ...ที่นี่...ที่ไหนกัน?”

ผู้คนต่างจ้องมองฉันเหมือนตัวประหลาด ฉันมองไปรอบตัว ฉันกำลังยืนอยู่ในบ่อน้ำที่ผู้คนกำลังต้มน้ำอยู่ ฉันค่อยๆลุกขึ้นออกจากบ่อน้ำนั้น และรีบวิ่งออกจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว ฉันวิ่งไปเรื่อย ๆ จนถึงกำแพงเมือง ฉันเดินขึ้นบันไดกำแพงเมือง และไปมองวิวเมืองทั้งหมด... *“ทะเล... ที่นั่นมันที่ไหนกันแน่เนี่ย?”* ฉันร้องตะโกนเสียงดังลั่น เพราะตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สถานที่แห่งคือ ฮีตูลูชา เมืองหลวงของจักรวรรดิฮีตูลูตาในศตวรรษที่ 14 ก่อนคริสตกัลราช (1400 B.C.) ซึ่งในศตวรรษที่ 21 ตรงกับอนาโตเลียแถบตอนกลางของสาธารณรัฐตุรกี

ฉันกำลังสับสนกับเหตุการณ์ทั้งหมด ฉันค่อยๆทบทวนความทรงจำของตัวเอง เมื่อกี้ ฉันกำลังเดินอยู่กับ เซนริที่สวนสาธารณะ ก็กำลังเดินไปหาอะไรอยู่ๆกันที่นี่นา... แต่ทำไม? ฉันถึงมาอยู่ในที่ประหลาดเช่นนี้ได้ล่ะ?

“มะ... ไม่จริง พี่นร่ายแน่ๆ ใช่มั๊ย นี่เป็นความฝัน” ฉันค่อยๆหลับตาของฉันลง ด้วยความคิดว่าถ้าหากล้มตาขึ้น อาจจะทำให้สุขภาพเดิมก็ได้ เพื่อบางทีมันอาจเป็นภาพหลอนที่ฉันจินตนาการขึ้นมาเองก็ได้ จากนั้นฉันก็ค่อยๆลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ แต่ทว่า... สิ่งที่ทำให้ฉันกลับเป็น เส้นขอบฟ้าที่ไกลสุดตาพรหมสีเขียว เมืองสีน้ำตาลที่กำแพงเมืองล้อมรอบ ร่างกายของฉันเริ่มสั่น และฉันก็ทรุดลงไปกับพื้น

“ทะเล.. ทำไม่ ถึงเป็นแบบนี้ไปได้” ทันใดนั้นเอง... มีเสียงคนกลุ่มหนึ่งตะโกนขึ้น *“2585822449!!”* ฉันฟังภาษาของพวกเขาไม่รู้เรื่องเลย แต่ดูจากสภาพเครื่องแต่งกายคงจะเป็น.. *“ทหารทหาร?”* พวกเขาขึ้นนี้มาทางฉัน พวกเขาจะจับตัวฉันแน่ๆ ฉันรีบลุกขึ้น และรีบวิ่งอย่างรวดเร็ว ทะ... ที่นี่คือที่ไหน เราไม่รู้หรอก แต่ตอนนี้คงต้องหนีก่อนล่ะ.. ทางในเมืองทำไมซับซ้อนนักนะ ฉันจะหลุดไปทางไหนดี? กำแพงอิฐสีแดงดูเหมือนเขาจะกั้นเราไม่รู้ว่าจะหนีไปทางไหนดีเลย *“856554232!!”* เสียงนายทหารคนหนึ่งตะโกนขึ้น

ฉันพยายามหาช่องเล็กๆ เพื่อที่จะเข้าไปหลบซ่อนตัวจากการถูกจับ *“เฮ้! ซอย จันเข้าซอยนี้ล่ะกัน!!”* เมื่อฉันวิ่งเข้าซอยเล็กๆ ซอยหนึ่งฉันก็ต้องหยุดชะงัก เพราะมีคนอยู่อีกหนึ่งคน แต่... คนๆนี้คงไม่ใช่ทหาร? เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวเนียนระเอียด ผมสีทองดูแวววาว หน้าตาหล่อเหลาเอากาน โห... ผู้ชายบ๊ออะไร? ทำไม? ดูดีขนาดนั้นละ..

“9664557333!!” เสียงพวกทหารนี่นา.. ตายล่ะ.. มัวแต่มองตาบ่าที่ฉันคิดว่า ตอนนีเรากำลังวิ่งหนีพวกทหารอยู่ ฉันพยายามมองหาทางหลบหนี แต่ก็ไม่มีทางไปแล้ว เพราะซอยเล็กๆนี้เป็นทางตัน ทันใดนั้นเอง... มีมือคู่มือหนึ่งถึงแขนของฉัน เฮ้ ! มือของตาผู้ชายคนนั้นนี่นา เขาคิดจะทำอะไรกับฉันกันแน่? เขาถึงฉันเข้าไปในอ้อมแขนของ

เขาอย่างรวดเร็ว พร้อมดึงผ้าคลุมหลังของเขาห่อหุ้มร่างกายเขาและฉีกเอาไว้ ฉันทพยายามที่จะพูดกับเขาว่า เขาคิดจะทำอะไร แต่ทว่า...

“คุณจะทำ... อี๋บ!” ทำได้นั้น!! ริมฝีปากของเขาก็ประกบปากฉันอย่างรวดเร็ว อะไรเนี่ย!! จะ...จูบหรือ? จูบแบบนี้เราไม่รู้จัก *“อี๋.....”* ฉันทพยายามดิ้นสุดแรงของฉัน แต่ก็ไม่ได้ผล จูบของเขารุนแรงและร็องแรง ฉันทไม่อาจต้านทานได้ อึดอึดเหลือเกิน!! ฉันทรู้สึกหวาดกลัวและเกือบออกไปพร้อมๆกัน ทำให้น้ำตานันค่อยๆไหลออกมาเรื่อยๆ

“เฮ้...มิได้กัผู้หญิงสวมเสื้อผ้าแปลกๆมาทางนี้ใช่ใหม? มันหนีไปทางไหนแล้ว?” มีเสียงทหารคนหนึ่งตะโกนขึ้น เขาค่อยๆเอาริมฝีปากเขาออกจากปากของฉันอย่างช้าๆ ขณะเดียวกันเขาเอามือของเขาปิดปากฉันไว้ทันที

“เด็กผู้หญิง?” เขาทวนคำถามของทหารคนนั้น เขาค่อยๆเปิดผ้าที่คลุมออกให้ทหารพวกนั้นได้เห็นใบหน้าของเขา และเขาก็พูดว่า *“หิ...ฉันไม่ทันสังเกตด้วยสิ เพราะกำลังอยู่กับผู้หญิงของฉัน ฉันเลยไม่สนใจมองอย่างอื่น”* ตอนนั้นหัวฉันมันมันไปหมด จูบแรกของฉันถูกขยับแปลกๆน่าชงชงไปเสียแล้ว เชนริ..ฉันขอโทษนะ

เมื่อพวกทหารเห็นใบหน้าของเขาต่างก็ตกใจ และพูดพร้อมกันว่า *“ทะ..ท่านคาอิน ทะ..ทำไมมาอยู่ในที่แบบนี้ล่ะครับ”* ขณะนั้นเองก็มีนายทหารคนหนึ่งพูดขึ้น *“คะ...คือ พวกเรากำลังตามหาเด็กผู้หญิงที่แต่งตัวแปลกๆที่วิ่งมาทางนี้..”*

ผู้ช่วยที่จูบฉันคนนั้นก็ตะโกนดั่งลั่นว่า *“ก็บอกแล้วไงว่าไม่รู้เรื่อง อย่ามาเกะกะ!”* ไม่นานฉันก็รวบรวมสติและสติของตัวเอง เอ๊ะ! แต่ทว่า...คำพูดเหล่านั้น เราฟังรู้เรื่องแล้วนี่นา แปลกจังแฮะ? *“พวกแกรีบไปซะ!”* และเขาก็ตะโกนเสียงดังใส่พวกทหารอีกครั้ง *“คะ...ครับ?”*

หลังจากที่พวกทหารวิ่งหนีไปหมด เขาก็ค่อยๆเปิดผ้าคลุมที่ปกปิดร่างฉันเอาไว้ สายตาที่คมกริบของเขาจ้องมองฉันเหมือนกำลังจะกลืนกินตัวฉันอยู่ และเขาก็พูดว่า *“เธอแต่งตัวแปลกจริงๆด้วยสิ เป็นคนของดินแดนไหนล่ะ? ไปทำอะไรมาถึงได้ถูกทหารรักษาพระองค์ของราชินีวิ่งไล่ตามแบบนี้?”* ทะ..ทหารรักษาพระองค์ของราชินี!! สะ... แสดงว่า...ผู้ช่วยคนนี้ ช่วยเราได้หรือเนี่ย? แต่ทว่า...ทำไม? จู่ๆเราถึงเข้าใจภาษาของพวกเขาเขาได้!! ฉันทค่อยๆเอามือจับริมฝีปากของฉัน เอ๊ะ! คงจะใช่เพราะจูบเมื่อกี้สินะ!!

ตอนนี้หน้าฉันเริ่มแดงขึ้นเรื่อยๆ ชายหนุ่มส่งยิ้มให้ฉันอย่างอ่อนโยนและพูดว่า *“หรือว่า...กำลังโกรธเรื่องเมื่อกี้? ถ้าไม่พอใจที่ฉันทำครึ่งๆกลางๆจะต่อให้ไหมล่ะ?”* ผู้ช่วยบ่าอะไรเนี่ย!! ยังจะต่ออีกหรือ? คนบ้ากามชัดๆ ฉันทรีบลุกขึ้นและวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว *“เฮ้..เดี๋ยวสิ!”* ชายหนุ่มคนนั้นตะโกนเรียกฉัน แต่ฉันก็ไม่สนใจและวิ่งต่อไป ขณะที่

ฉันกำลังวิ่งอยู่นั้นฉันก็คิดทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวฉันอีกครั้ง คงไม่มีใครเชื่อแน่ๆ ทำไมเราถึงถูกพามาที่นี่ แล้วทำไม? ลุงเราถึงเข้าใจภาษาของที่นี่ขึ้นมาได้.. ไม่เข้าใจเลยจริงๆ แล้วเราจะหนีไปทางไหนดีล่ะ?

“ว้าย.. เด็กผู้หญิงที่โผล่ขึ้นมาจากปอนน้ำ” หญิงวัยกลางคนร้องตะโกนเสียงดังลั่น แยะล่ะ... พวกทหารต้องมาแน่ๆ *“อยู่โน่นใจ จับมันไว้”* พวกทหารหลายสิบคนรุมเข้ามาจับตัวฉันไว้

“อย่างะ ได้โปรด” ฉันขอร้องให้พวกเขาปล่อยตัวฉันไป ช่วยด้วยพ่อจ๋าแม่จ๋า *“เออละ ลากไปเข้าเฝ้าพระราชินีเลย”* ช่วยด้วยเซนต์ริ *“ไม่ ปล่อยฉันนะ”* ใครก็ได้ช่วยฉันที *“ไม่ -----”* ฉันร้องตะโกนเฮือกสุดเสียงของฉัน เฮ้อ... มีนไปหมดแล้วตาลายเหลือเกิน พ่อจ๋า...แม่จ๋า... ช่วยหนูด้วย... ฉันคิดนึกหน้าพอกับแม่ก่อนที่จะหมดสติไป

ร่างกายฉันอ่อนเพลียเหลือเกิน ไร้เรี่ยวแรงที่จะต่อสู้ใดๆ ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้น ทะ...ที่นี่...ที่นี่...ที่นี่? ห้องแคบๆ มีประตู 1 บานกับหน้าต่างเล็กๆ 2-3 บาน เหมือนห้องขังเล็กๆ และมีทั้งสองข้างของฉันถูกมัดติดกับเสาในห้องทำไม? เราถึงต้องเคราะห์ร้ายแบบนี้..

“พวกชาวบ้านพบเห็นกันเยอะด้วย เห็นที่ต้องจัดการก่อนที่จะวุ่นวายไปกันใหญ่” เอ๊ะ! เสียงแบบนี้! เสียงที่ดึงเราเข้ามาที่นี่.. เมื่อประตูห้องเปิดออก ก็ปรากฏร่างของหญิงวัยกลางคน ซึ่งมีหน้าตาสวยงาม ผิวพรรณนวลผ่องสวมใส่ชุดกระโปรงยาวลากพื้น พร้อมกับชายคนหนึ่งที่สวมใส่ผ้าคลุมสีดำปกปิดหน้าตา เดินตรงเข้ามาหาฉัน

“สิ... ยินดีต้อนรับสู่ ฮีตตูซาแห่งจักรวรรดิฮีตตู” หล่อนกำลังพูดกับฉัน ด้วยรอยยิ้มมีเสน่ห์ ฉันรีบตอบกลับหล่อนทันที *“คะ...คุณเรียกฉันมาใช้ไหม? ทะ..ทำไม? คิดจะทำอะไรฉัน”* หล่อนเอานิ้วชี้มาตรงลำคอของฉันอย่างรวดเร็ว และพูดว่า *“อยู่เฉยๆนะ ฉันต้องการเลือดของเธอ พอตัดตรงนี้เลือดสีแดงก็จะไหลออกมา นี่แหละที่ฉันต้องการ สิ..สิ”* อะ..อะ..สิ เลือดของเรา? เอาเลือดของเราไปทำอะไร? แล้วทำไม? ต้องตัดคอกันด้วย..

หล่อนพูดต่อไปว่า *“องค์พระราชทานอายุมากแล้ว ฉันอยากให้มีโอรสที่เป็นลูกของฉันขึ้นครองบัลลังก์ต่อ แต่ลูกชายฉันเป็นโอรสองค์สุดท้ายของพระราชินี การเป็นรัชทายาทก็ต้องให้พวกโอรสองค์โตๆตายก่อน ดังนั้นฉันจึงต้องการเลือดของสาวบริสุทธิ์มาเป็นเครื่องสังเวยเพื่อใช้ทำคุณไสยสาปแช่งให้พวกเขาเหล่านั้นตาย”* อะ...อะไรกัน? นี่มันโทษฐานจงใจฆ่าคนชัดๆเลย..

หล่อนพูดต่ออีกว่า *“ฉันสวดอธิษฐานต่อเทพเจ้าให้ส่งเครื่องสังเวยมา เครื่องสังเวยที่ดีที่สุดที่จะเป็นของคนของดินแดนไหนก็ได้แล้วเธอก็ปรากฏตัวขึ้นมางั้นละ”* เอ๊ะ! อะ...เรา คือ เครื่องสังเวย.. หล่อนเป็นบ้าไปแล้วหรือ?

“นี่...มันศตวรรษที่ 21 แล้วนะ ใครเขาขอมให้ทำแบบนี้กันล่ะ” ฉันทะโกนสุดเสียงของฉันทัน เพื่อให้หล่อน
ตาสว่าง หล่อนทำหน้านิ่งเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและพูดขึ้น *“ศตวรรษที่ 21 นั่นคือ ดินแดนของเธอหรือ? แต่ที่นี้
คือ อาณาจักรอิตาลีที่ไม่มีอะไรที่ราชินีของกษัตริย์ชูปัญญาที่เป็นเจ้าแห่งน้ำจะทำไม่ได้”*

“จะ...เจ้าแห่งน้ำหรือ?” ฉันทวนคำพูดของหล่อนอีกครั้ง ร่างกายฉันทันเริ่มสั่นขึ้นเรื่อยๆ จากการที่รู้ว่าต่อไปฉันทัน
จะเป็นอย่างไร? และนี่ฉันทันจะต้องตายจริงๆนะหรือ? ตอนนี้นั้นฉันทันรู้สึกปวดก้นและหดหู่กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับ
ตัวเอง

“พระราชินี ขออภัยพะยะค่ะ ฝ่าบาทกำลังเสด็จมาที่นี่แล้วพะยะค่ะ” เสียงชายหนุ่มคนหนึ่งพูดขึ้น พระ
ราชินีสะดุ้งด้วยความตกใจ และพูดว่า *“ฝ่าบาทเสด็จมาทำไม? ฉันทันจะไม่ให้ฝ่าบาทรู้เรื่องที่คุณคิดจะสาปแช่งโอรสองค์
อื่นไม่ได้ แต่การสาปแช่งขอเพียงเลือดของเด็กนี่เป็นพอ ดีล่ะ! ฉันทันมีความคิดออกแล้ว”*

“กษัตริย์หรือ?” ใช่สิ! ถ้าเป็นกษัตริย์ก็อาจจะหยุดมเหสีได้! ขณะที่ฉันทันกำลังจะเปิดปากตะโกนเรียกให้ช่วย
แต่ทว่า... *“อืม”* หล่อนก็รีบเอาเศษผ้ามาปิดปากฉันทันไว้ แล้วแบบนี้ฉันทันจะเอาตัวรอดได้ยังไงกัน!!

เมื่อพระราชินีเสด็จมาถึงที่ห้องแห่งนี้ พระราชาก็เริ่มกล่าวกับพระราชินีทันที *“ราชินี ฉันทันรู้เรื่องเด็กผู้หญิงที่โผล่
ขึ้นมาจากบ่อน้ำนั้นแล้ว ทำไม? เด็กคนนี้อยู่ที่วังของเธอล่ะ?”* พระราชินีส่งยิ้มให้ฝ่าบาทอย่างมีเลศนัย และ
ตอบกลับไปว่า *“ทรงลืมแล้วหรือเพคะฝ่าบาท หม่อมฉันทันเป็นทั้งมเหสีของพระองค์และเป็นภิกษุณีของมหาวิหารด้วย
บ่อน้ำนั้นเป็นพระเมตตาของเทพเจ้าแห่งดินฟ้าอากาศและยังอยู่ในเขตวิหาร ดังนั้นการที่เด็กผู้หญิงคนนี้อยู่กับ
หม่อมฉันทัน จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลยนิเพคะฝ่าบาท”*

พระราชานิ่งเงียบคิดทบทวนครู่หนึ่ง และถามความคิดเห็นที่ว่า *“อืม... จันคิดจะทำยังไงกับเด็กคนนี่ล่ะ?”* พระ
ราชินียิ้มด้วยความพึงพอใจ ที่ฝ่าบาทคล้อยตามคำพูดฉันทัน *“ถ้าเด็กคนนีโผล่ขึ้นมาจากข้างกายของเทพเจ้า การส่งเขา
กลับคืนสู่ข้างกายท่านอาจจะทำให้อาณาจักรของเรายังเจริญรุ่งเรืองขึ้น”*

“คิดจะส่งเวทย์ให้เทพเจ้าหรือ?” พระราชาสอบถามพระราชินีทันที พระราชินียิ้มด้วยความพึงพอใจ เพราะ
ทำให้แผนการที่วางไว้นั้น สำเร็จแน่นอน และรีบตอบรับฝ่าบาททันทีว่า *“ใช่แล้วเพคะฝ่าบาท”* ฝ่าบาทพยักหน้าลง
ด้วยความเห็นพ้องต้องกัน *“ถ้าเธอตัดสินใจแล้วก็ตกลงตามนั้นเถอะนะ พระราชินีทานิเย”* *“เพคะฝ่าบาท เอา
เด็กผู้หญิงคนนีไปที่มหาวิหาร แล้วประกาศให้ชาวบ้านรู้ว่าพรุ่งนี้เราจะมีประเพณีพิธีบวงสรวง”* ร่างกายของฉันทันสั่นเทา
ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อรู้ว่าพรุ่งนี้จะต้องตาย โดยการถูกตัดหัว ความรู้สึกสิ้นหวังในการรอดชีวิตของเราเริ่มปะทุเข้าอย่างต่อเนื่อง
ไม่ละ!! ไม่มีใครมาช่วยเราเลย เครื่องสังเวทียาสาปแช่งนี้พวกเขาเล่นบ้าอะไรกันเนี่ย? ใครก็ได้ช่วยฉันทันสิ!!

ณ ลานประกอบพิธีบวงสรวง

คนมากมายต่างมาชุมนุมรวมกัน ณ ที่แห่งนี้ เพื่อเข้าร่วมพิธีบวงสรวงเทพเจ้าของพวกเขา แต่จะมีใครบ้างที่จะทำได้ว่าเรื่องเหล่านี้เป็นความจริงที่กำลังจะเกิดขึ้นกับชีวิตของตัวเอง

“เฮ ----- เฮ -----!!” เสียงผู้คนส่งเสียงร้องดังก้องไปทั่วลานประกอบพิธีบวงสรวงแห่งนี้ “เฮา ตัวเดี๋ยงนั้น ออกมา” ร่างกายของฉันทชัยไปไหนไม่ได้! ทั้งแขนและขาถูกมัดเอาไว้ ส่วนที่ปากก็ถูกปิดไว้ไม่ให้ส่งเสียงร้องใดๆ ตอนนี้น้ำตานันไหลออกมาไม่หยุด ฮือ.....เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องร้ายชัတ်ๆ ใครก็ได้ช่วยฉันทชัย!!

“กษัตริย์ขุบปีลูสิเสด็จแล้ว ถัดมาก็คือ องค์รัชทายาทอาธรรู” เสียงคนกล่าวต้อนรับเสด็จของพระราชินี และเหล่าเชื้อพระวงศ์ทั้งหลาย ฉันทชัยจะทำไงดี...ถ้าหากไม่พ้นเราต้องถูกฆ่าทิ้งทุกอย่างนี้แน่ๆ “เฮ ----- เฮ -----!!” เสียงผู้คนยังคงส่งเสียงร้องดังก้องอย่างต่อเนื่อง

และเสียงคนยังคงกล่าวต้อนรับเสด็จเหล่าเชื้อพระวงศ์ต่อไป “และถัดมาเจ้าชายองค์ที่ 2 ท่านคาอิน เมอร์ลิน” “กรี๊ด.....ท่านคาอิน” เสียงของสาวชุดตั้งฉันทชัยได้ยินขึ้นว่า พวกสาวชุดกรี๊ดอะไรกัน? เอ๊ะ! ผู้ชายคนนั้น! ที่ขโมยลูกแรกเราไป!! เจ้าชายคาอิน เมอร์ลิน เจ้าชายองค์ที่ 2 นะ...ผู้ชายคนนั้นนะหรือ? ะ...แสดงว่าเป็นพวกเดียวกับพระราชินีนะสิ!!

ขณะเดียวกันพระราชินีเดินตรงทางฉันทชัย “แฮรี่จ...แฮรี่จ...” พระราชินีเริ่มขยับไม้เท้าสวดบทพิธีบวงสรวงเทพเจ้า ะ...แสดงว่า...การประกอบพิธีบวงสรวงเริ่มขึ้นแล้วนะสิ!!

พระราชินีเริ่มร่ายบทสวดมนตร์อย่างต่อเนื่อง “เทพเทวีขุบปีลูสิผู้เป็นเทพในหลุมเทพทั้งหลาย ขอให้ท่านประทานฝนและความอุดมสมบูรณ์แก่ผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ โดยที่เราจะถวายหญิงสาวพรหมจารีผู้นี้แก่ท่าน” ขณะเดียวกันนั้นชายร่างใหญ่ 2-3 คน ก็เดินเข้ามาจับแขนขาฉันทชัยไว้แน่น เพื่อไม่ให้ฉันทชัยไปไหนได้ ะ...ขยับไม่ได้!!

“โปรดรับเครื่องสังเวชนี แล้วทำคำขอของเราสมปรารถนาด้วยเถิด” พระราชินียังคงร่ายบทสวดมนตร์ต่อไป ขณะเดียวกันเอง มีชายร่างใหญ่อีกคนหนึ่งถือขวานด้ามใหญ่ เดินตรงมาข้างหลังฉันทชัย และชายร่างใหญ่อีกสองคนที่จับฉันทชัยไว้ ก็กดหัวฉันทชัยให้ก้มหน้าลง ชายร่างใหญ่ที่ถือขวานดาบใหญ่ก็ยกขวานขึ้นสูงตรงกับลำคอของฉันทชัย ฮือ..... ไม่!! ฉันทชัยไม่อยากตาย!!

“บิณฑก พะลังม ฉินม” ทำได้นั้นเอง ฉันทก็ได้ยินเสียงคล้ายเสียงอะไรตกแตก ฉันทค่อยๆ ลืมตามองไปรอบๆ ตัว ของฉันท ปรากฏว่า...ข้างกายฉันทมีเศษแก้วหรือเศษหินแตกกระจายอยู่รอบๆ ฉันท พะลังมขวานใหญ่ที่จะใช้ตัดคอฉันทคว่ำลง เกิดอะไรขึ้น? นี่... เรายังไม่ตายหรือ? โลงออกไปที...

บรรยากาศพิธีกรรมบวงสรวงเจียบสะจืด ผู้คนต่างพากันนั่งเจียบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น *“ใครนะ? การขัดขวาง พิธีกรรมเป็นการดูหมิ่นเทพเทวาชั้นนะ?”* พระราชินีพูดขึ้นเสียงดัง เจ้าชายคาอินค่อยๆ ลุกขึ้นและพูดว่า *“นี่...ไม่ใช่การดู หมิ่นอะไรทั้งนั้น แต่มันตรงกันข้ามเลยละเสด็จแม่”* และเจ้าชายคาอินก็เดินตรงมาหาฉันท เขาช่วยเราหรือ? เขาเดิน ตรงมาหาฉันทอย่างสุขุม ช่างเป็นผู้ชายที่สง่างามจริงๆ

“เจ้าชายคาอิน คนที่ขวางจอกเหล็กคือท่านหรือ? แล้วที่ว่าตรงข้ามนั้น หมายความว่าอย่างไร? ถึงท่านจะเป็น โอรสของพระราชินีแต่เราก็ยอมไม่ได้” พระราชินีพูดเสียงดังด้วยความโมโห ที่เจ้าชายคาอินขัดขวางการทำพิธีกรรม ครั้งนี้ *“แหม...ข้าก่อนเสด็จแม่ เพราะหม่อมฉันไม่อยากหลอกลวงเทพเจ้าถึงได้หยุดพิธี”* เจ้าชายคาอินตอบกลับพระ ราชินีอย่างใจเย็น จากนั้นเขาก็เดินเข้ามาหาฉันท และเอาผ้าที่ปิดปากของฉันทออก เพื่อดูหน้าตาของฉันท

เจ้าชายคาอินยิ้มและพูดว่า *“ใช่...เจ้าหล่อนจริงๆ ด้วยสิ เสด็จพ่อเครื่องสังเวทย์ต่อเทพเทวาชั้นปีศาจของ ความบริสุทธิ์ใช่หม่อมพะยะคะ?”* พระราชินีพยักหน้าตาตอบรับเจ้าชายคาอินทันที เจ้าชายคาอินยิ้มอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและพูดต่อ *“เฮ้อ.....แต่จึงสงสัยหม่อมฉันคงต้องสารภาพแล้วละ”* ฉันทก็กำลังสงสัยกับการกระทำของเขา ฉะ...ผู้ช่วยคนนี่คิดจะ พุดอะไรนะ?

ขณะเดียวกันเอง...เขาถึงฉันทเข้าไปสวมกอดในอ้อมแขนของเขา *“ผู้หญิงคนนี่เคยเป็นของหม่อมฉันมาแล้ว ครั้งหนึ่ง คือ หม่อมฉันขโมยความบริสุทธิ์จากเธอโดยไม่ทันรู้ว่าเธอเป็นเครื่องสังเวทย์นะ”* *“อะ...สา”* ฉันทอุทานด้วยความตกใจ นะ...นายพุดอะไรนี่นะ ฉันทไปเสียตัวให้นายตอนไหน?

“จะ...จะเป็นไปได้ยังไง” พระราชินีรีบพุดคัดค้านเจ้าชายคาอินทันที เจ้าชายคาอินยิ้มให้กับพระราชินีและ พุดว่า *“เสด็จแม่? ทำไมท่านถึงแนพระทัยนักล่ะ?”* เขาค่อยๆ หักหน้ามาทางฉันทอีกครั้งและพุดต่อว่า *“เธอคงไม่ลืมเรื่อง ที่หลังเงาไม้เมื่อวานนี้ใช่หม่อม? ฮือ?”* ฉันทพยายามดึงให้เขาปล่อยฉันทลง แต่เขาก็กอดรัดร่างกายฉันทให้แน่นขึ้น และฉันทก็ ตอบกลับไปว่า *“นะ...นั่น คุณ บังคับ”* ขณะเดียวกันเอง...เขาก็ค่อยๆ เอาริมฝีปากของเขาเข้ามาใกล้หูฉันทอย่างช้าๆ และกระซิบเบาๆ ว่า *“ถ้าเธออยากให้อันนี้อยู่กับตัวของเธออย่างถาวร ก็ยอมรับคำสั่งนี้ที่ฉันแต่งขึ้นไม่ดีกว่าหรือ?”* ตอนนี้นฉันทอาจนอนอยากมุดดินหนีแล้ว.. ทำไม? ต้องอุ้มตัวฉันทและพุดเรื่องแบบนั้นกับฉันทหน้าคนเยอะแยะด้วยนะ.. เรายังไม่ยอมตาย แต่เราไม่ได้ถูกเขาทำอะไรเกินเลยกว่าฉันทนี่นะ.. นี่ย่ำทำลุ่มลุ่มกับฉันทนะ.. เจ้าชายลามก..

“อะ..แฮ่ม.. แม่หนูเรื่องที่ถูกฆ่าพูดเป็นความจริงใช่ไหม?” พระราชาถามซ้ำอีกครั้ง เพื่อความแน่ใจ ฉะนั้นจึง
สັกครู่หนึ่ง ถ้าฉันเราไล่ไปตามน้ำกับผู้ชายคนนี้จะกัน.. ฉันรีบพยักหน้าลงตอปรับทันที

ทันใดนั้นเองเขาก็อุ้มฉันพาดป่าของเขาและพูดว่า “ถ้าจั้น..หม่อมฉันขอรับเธอไปเลยนะพะยะคะ” “คาอิน...
เรื่องเจ้าชู้ล่ะ พ่อไม่ว่าหรอกนะ แต่เจ้าควรจะมีเมียแล้วทำตัวให้ดีขึ้นซะที่ได้แล้วนะลูกพ่อ” พระราชากล่าวกับ
เจ้าชายคาอินเขาส่งยิ้มให้พระราชาและตอบกลับว่า “เรื่องนั้นหม่อมฉันก็คิดอยู่ แต่ในโลกนี้มีสาวงามมากเหลือเกินจน
ตัดสินใจไม่ได้สักที ขอตัวนะพะยะคะ” เรา....เรารอดแล้ว? แต่เราไม่ยอมเจอแบบนี้อีกแล้วเราอยากกลับญี่ปุ่นเร็วๆ !!

“คูริ!! พิธีบวงสรวงเสร็จแล้วกลับวังได้” เจ้าชายคาอินกับคูริ ป่าวรับใช้ประจำตัวของเขา เมื่อคูริเห็นฉันจึงอด
ถามไม่ได้ว่า “ท่านคาอิน...ผู้หญิงคนนั้นอะไรกันครับ?” “ดูเหมือนพระราชินีทานยาแก้ปวดแสบแวนอะไรไม่ติดอยู่ ฉะนั้นเลย
ชิงตัวหล่อนมานะ” เจ้าชายคาอินรู้หรือ? ว่าพระราชินีทานยาแก้ปวดแสบแวนไม่ติดอยู่ ฉะนั้นจึงรีบถามเขาทันที เพื่อความกระจ่าง
ในข้อเท็จจริง “คุณ...ไม่ใช่พวกเดียวกับราชินีหรือ?” เขายิ้มให้ฉัน และตอบกลับมาว่า “สิ..คนที่ราชินีคิดว่าเป็นตัว
เกะกะเขาที่สุดในโลกนี้ก็คือ ฉันทันี่แหละ !!”

เมื่อฉันได้ยินเช่นนั้น จึงรีบขอความช่วยเหลือจากเจ้าชายคาอินทันที “ถ้าจั้น...ส่งฉันกลับบ้านที !! ฉันถูก
ราชินีพาตัวมาที่นี่ !!” เจ้าชายคาอินอุ้มฉันขึ้นรถม้า แต่ลักษณะรถม้าแปลกๆนะ คล้ายรถสามล้อยื่นได้สองถึงสาม
คน แล้วใช้ม้าลากให้เคลื่อนที่

“เธอถูกพามาจากที่ไหนล่ะ?” เจ้าชายคาอินถามฉัน “ญี่ปุ่น.. แต่ว่า...ที่นี่เรียกว่า ฮัตสึซา ไซไหม? มันคือที่
ไหนกันแน่? ฉันไม่รู้จักที่นี่เลย” คูริที่กำลังบังคับรถม้าหัวเราะเบาๆและพูดขึ้น “เธอนี้เป็นคนบ้านนอกขนาดไม่รู้จัก
เมืองหลวงของอาณาจักรฮัตสึซาไหม?”

“ฮึ่ม...เธอรู้จักอาณาจักรไหนแทนที่นี่ไหม?” เจ้าชายคาอินถามฉันต่อ ไมแทนไหนหรือ? มีด้วยหรือในโลกนี้ ฉันทันี่
รีบตอบทันที “ไม่รู้จัก” เจ้าชายคาอินถามฉันอีกครั้ง “จั้นฮัตสึซาล่ะ?” ฮัตสึซา ไกลๆเลย เราต้องกลับบ้านได้แน่ๆ “ฉันทันี่
รู้จักๆ ญี่ปุ่นใกล้กันเลยละ !! เราอยู่ใกล้ฮัตสึซาหรือ?” เจ้าชายคาอินรีบบอกทันทีว่า “ไม่ใกล้หรอก ถ้านั่งรถแบบนี้ก็ใช้
เวลาสัก 15-16 วัน” ฉันทันี่เกิดความสงสัยเกี่ยวกับระยะเวลาการเดินทาง มันนานขนาดนั้นเชียวนะหรือ?

“แต่...ท่านคาอินครับ อาจารย์จั้นยังหญิงมาตั้งแต่สมัยกษัตริย์องค์ก่อนแล้ว อาจจะมีเรื่องใหม่เกิดขึ้นก็ได้
นะครับ” คูริแสดงความคิดเห็นแก่เจ้าชายคาอิน “นั่นสิ !! กษัตริย์ผู้ตั้งคาเมนในตอนนี้ก็กำลังลำบากซะด้วยนะ” อะ..
อะไร นะ? ชื่อกษัตริย์เมื่อไหร่? “ตุตัน....คาเมน?” “เธอรู้จักหรือ? ได้ยินว่าเขาเป็นยุวกษัตริย์ที่อายุน้อยกว่าฉันทันี่ซะ
อีกนะ” เจ้าชายคาอินทวนคำพูดฉันอีกครั้ง เราเคยได้ยินจำได้ว่าอ่านจากหนังสือ ตุตันคาเมน ฟาร์โศกของฮัตสึซาสมัย

โบราณณ ที่ที่เราอยู่ในตอนนี้ คือ ตะวันออกกลางยุคโบราณ เ? หัวฉันหนักอึ้ง ร่างกายสิ้นเทา กล้ามเนื้อตรงต้นขาอ่อนแรง ไม่จริง เ?

“อ้าว...ยืนไหวหรือเปล่า? ว่าแต่เธอชื่อว่า อะไร?” เจ้าชายคาอินถามด้วยความเป็นห่วง และค่อยๆ พยุงตัวฉันขึ้นมา *“นะ...นามิ...ค่ะ”* *“นามิ...เธอบอกว่าถูกราชินีพามา แล้วเขาทำแบบนี้เพื่ออะไร?”* เจ้าชายคาอินถามฉันอีกครั้ง ในขณะที่เขากำลังประคองตัวฉันไว้ ฉันพยายามรวบรวมสติและสมาธิ แล้วพูดว่า *“รา...ราชินีบอกว่าอยากให้ลูกชายตนขึ้นครองราชย์ เขาจึงต้องสาปแช่งโอรสองค์อื่นให้ตาย ถึงต้องการตัวฉันมาทำคุณไสย”* ทั้งเจ้าชายคาอิน และคูริทำหน้าที่ตาตกใจกับเรื่องที่ผมบอกแผนการที่พระราชินีคิดจะทำ แต่ทว่า...นี่ตัวฉันอยู่ตะวันออกกลางยุคโบราณ! บ้านะ! มันเป็นไปได้ยังไง? ได้โปรดส่งฉันกลับบ้านที!

ขณะเดียวกันทางด้านของราชินีที่กำลังเดินกลับพระตำหนักของตนเองก็... *“เจ้าชายคาอินมีกิตติศัพท์เรื่องมือไว แต่ถึงขนาดอยู่กับเด็กผู้หญิงคนนั้นเลย นี่มันก็...”* ชายสวมผ้าคลุมสีดำ ผู้ติดตามของพระราชินี กล่าวกับพระราชินี *“ฮืม...ฉันไม่สนใจหรอก คุณไสยที่ฉันต้องการจะบริสุทธิ์หรือไม่มันไม่ได้เกี่ยวกันเลย แต่ฉันจำเป็นต้องได้เลือดจากคอของเด็กคนนั้น! ฉันจะส่ง น้าสีดาของฉัน ไปที่วังของเจ้าชายคาอิน คืนนี้!”* พระราชินีตอบกลับไปด้วยความโมโห และเตรียมแผนการที่จะเอาชีวิตของนามิในราตรีนี้ให้จงได้!

อำนาจแห่งสายน้ำ

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

บรรยากาศที่แห่งนี้ช่างเย็นสบาย มีลมพัดเข้ามาตลอดเวลา บ้านก็หลังใหญ่และกว้างขวางมาก แต่ทำไม...ถึงไม่มีใครอยู่เลย มันทำให้ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวและหวาดกลัว นั่นคงอาจเป็นเพราะว่า สถานที่ที่เราไม่รู้จักและคุ้นเคย **“ว่าแต่...เจ้าชายคาอินเอารามาปล่อยไว้ที่นี่ แล้วก็เผ่นออกไปอีก สงสัยเราคงต้องหาทางเองแล้วมั้ง?”** ฉันพูดขึ้นลอยๆ

แต่...จะทำไมถึงจะกลับไปสู่ศตวรรษที่ 21 ที่แห่งนี้ก็ไม่คุ้นเคยเส้นทาง และเราก็ไม่อยากจะรู้เรื่องแบบนั้นอีกด้วย **“ก๊อ...ก๊อ...”** ฉันสะดุ้งขึ้นทันที มีใครบางคนกำลังเคาะประตูลงนอนของฉัน

ขณะนั้นเองมีเสียงเด็กชายพูดขึ้น **“เออ...ผมเอาอาหารเย็นมาแล้วครับ”** เด็กผู้ชายร่างเล็กเปิดเข้ามา เขาคงจะเป็นคนดูแลบ้านหลังนี้ เด็กชายคนนั้นกำลังส่งยิ้มให้ฉันอย่างเป็นมิตร **“ผมชื่อ ทิน ครับ ท่านคาอินสั่งให้ผมมาคอยดูแลท่าน นามินะครับ”** เอ๊ะ! ท่านนามิหรือ? เรียกซะยายเลย มีคำว่า ท่านด้วย รู้สึกแปลกๆจัง

ทินนิ่งเงยไปครู่หนึ่งและพูดต่อว่า **“ท่านคาอินเพิ่งพาผู้หญิงมาที่นี่เป็นครั้งแรก ผมดีใจจริงๆครับ ผมเตรียมอาหารไว้แล้วเชิญตามสบายเลยนะครับ”** ฉันแอบมองพฤติกรรมและท่าทางของทินอย่างต่างๆ เพื่อไม่ได้รู้ตัวว่า ฉันกำลังจับผิดเขาอยู่ แต่...ดูๆไปแล้วเขาก็เป็นคนที่ท่าทางคล่องแคล่ว ช่างพูด นิสัยน่ารัก แถมยิ้มแย้มเก่ง น่าจะเป็นคนดีแน่ๆ จนฉันอดที่จะพูดขอขอบคุณเขาไม่ได้ **“อะ...ขอบใจมากจ๊ะ ทิน”** ฉันพูดกับเขา และยิ้มให้เขาด้วยความที่เป็นมิตรเช่นกัน

ขณะที่ฉันกำลังกินอาหารที่ทินจัดเตรียมมาให้ฉัน ฉันก็อดที่จะถามเรื่องเกี่ยวกับการกลับสู่ศตวรรษที่ 21 ไม่ได้ ฉันจึงพูดขึ้น **“เออ...ทิน ฉันถามอะไรหน่อยสิ? ภูมิจากที่ไหน และใช้พลังนั้นพาคนมาจากที่ไกลๆ คนที่ถูกพามาจะต้องทำยังไงถึงจะกลับไปล่ะ?”** ทินนิ่งเงยไปครู่หนึ่ง เหมือนกับว่าเขากำลังคิดบางอย่าง และเขาก็ตอบกลับว่า **“ก็คงต้องพึ่งภูมิจานเดียวเท่านั้น อีกครั้งเท่านั้นแหละครับ ที่ผมได้ยืมมานะครับ”** อะ...หา...ต้องคนเดิมที่พามาเท่านั้นเองหรือ? แล้วฉันจะกลับไปยังไงล่ะ? ขณะเดียวกันทินก็ค่อยๆลุกขึ้นเก็บภาชนะอาหารทั้งหมด และพูดต่อว่า **“ห้องของผมอยู่ข้างๆครัวนี้นะครับ ถ้ามีอะไรก็เรียกใช้ผมได้ ราตรีสวัสดิ์ครับ ท่านนามิ”** **“เออ...จ๊ะ ราตรีสวัสดิ์เช่นกันจ๊ะ”**

ทินเดินเข้าห้องครัวเพื่อเก็บภาชนะอาหารมือเย็นของนามิ ก่อนที่เขาจะเดินกลับห้องนอนของตัวเอง ขณะที่เขากำลังเดินออกจากห้องครัวก็เหลือบไปเห็นจำนวนของหม้อน้ำต้ม ทินจึงพูดขึ้น

“เอ๊ะ! ทำไมไม่มีหมอน้ำ 6 ใบล่ะ? วันนี้ฉันเอามาแค่ 5 ใบนี่นา” เขาพูดขึ้นด้วยความสงสัย *“อ้อ...เมื่อที่มี คนขายน้ำเดินผ่านมา เขาบอกว่าน้ำของเขาหอมอร่อย ฉันก็เลยซื้อมาเพิ่มอีกใบหนึ่งนะ”* เด็กชายรุ่มราวคราวเดียวกัน พุดตอกลับ ฟันจึงพูดต่อไปว่า *“อืม...จ้ะ พรุ่งนี้เช้าฉันจะรีบเอาไปให้ท่านนาสิละกัน ฉันไปนอนละ”*

ขณะเดียวกันนั้นทางด้านของราชินีทานิยา *“ซี...ซี... ได้ยินเสียงกรนแล้ว ยังตื่นอยู่เลย แต่ก็ใช้ได้ ฉันจะใช้เจ้า เด็กผู้ชายคนนี้แหละ ทำงานให้เราแล้วกัน”* พระราชินีพูดขึ้น พร้อมกับเริ่มร่ายเวทย์มนต์จากอ่างน้ำของหล่อน หล่อน ร่ายเวทย์มนต์ เพื่อเสกน้ำสีดาออกมาจากหมอน้ำหนึ่งในหักโบจากห้องครัวพระตำหนักของเจ้าชายคาอิน น้ำสีดานั้น ค่อยๆเคลื่อนตัวเข้าไปยังห้องนอนของทิน ซึ่งทินที่กำลังหลับอยู่โดยที่มันไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนที่ของน้ำสีดานั้นเลย เพราะน้ำสีดา มันเคลื่อนที่อย่างช้าๆและเงียบมาก

ทันใดนั้นเองน้ำสีดานั้นก็เข้าไปในหูของทินอย่างรวดเร็ว *“อื...อื...”* เขาร้องด้วยความรู้สึกอึดอัด แต่ก็ยังคง ไม่รู้ตัวอยู่ *“ซี...ซี...เอว่ะ ไปมายัยเด็กนั่น แล้วเอาเลือดของมันมาฉีดมันซะ”* พระราชินีพูดขึ้น และร่ายมนต์สะกด ทำให้ควบคุมจิตใจทิน ได้สำเร็จด้วยน้ำสีดานั้น และหล่อนก็มองดูการเคลื่อนที่ของทิน ผ่านอ่างน้ำของหล่อนที่พระ ตำหนักของตัวเอง

หลังจากที่คิดว่าคนในพระตำหนักของเจ้าชายคาอินนอนหลับกันหมดแล้ว ฉันก็ค่อยๆเปิดประตูห้องนอน หันมองซ้ายขวา ไม่พบไม่มีใคร ฉันจึงค่อยๆเดินหาทางออกจากที่แห่งนี้อย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้ใครเห็น แต่ว่า...ฉัน จะไปทางไหนดีล่ะ? จ้ะเดินไปทางนี้ละกัน ขณะที่ฉันกำลังเดินหาทางออกจากที่นี่ ฉันก็นึกถึงการกลับบ้านของฉันอีก ครั้ง หมายความว่า มีแต่พระราชินีชั่วร้ายนั่นเท่านั้น ที่จะทำให้เรากลับสู่ศตวรรษที่ 21 ได้นะสิ ทั้งๆที่รู้ว่าการที่เข้าไปใกล้ เขา มันอันตรายและเป็นคนที่ควรอยู่ให้ห่างๆ แต่เพื่อที่เราจะได้กลับบ้าน เราคงต้องไปพบพระราชินีนั้นอีกครั้งละ

“เอ๊ะ! ออกมาตรงที่แปลกๆซะแล้วสิ แล้วประตูอยู่ไหนนะ” ฉันพูดขึ้นด้วยความสงสัยเส้นทางของวังเจ้าชาย คาอิน เพราะประตูเยอะมากจนมันไปหมด ตรงกลางวังก็เป็นสระน้ำไม่มีหลังคา ฉันจึงพูดต่อไปว่า *“ที่นี่กว้างซะมิด ทั้งๆที่เป็นแค่วังส่วนเล็กๆเจ้าชายคนเดียวแท้ๆ แถมไม่มีใครอยู่ซะด้วยสิ เอว่ะดีล่ะ?”* ฉันมองหันซ้ายหันขวาอยู่หลาย ครั้ง เพราะไม่รู้ว่าจะเดินไปทางไหน และคิดว่าตอนนี้ ฉันกำลังหลงทางอยู่ ฉันจึงพยายามมองหาให้คนช่วยบอกทาง

ทันใดนั้นเอง... *“จับ!”* ฉันก็ได้ยินเสียงคล้ายเชือกอะไรบางอย่าง ฉันค่อยๆหันหลังกลับไปอย่างช้าๆ *“จ๊วบ!”* ทันทีที่ฉันหันหลังกลับไปนั้น ปรากฏว่ามีเชือกเข้ามาคล้องคอฉันอย่างรวดเร็ว อะ...อะไร ทำไมไม่มีเชือกมารัดคอฉัน ไปได้ เหมือนกับกับดักเลย ฉันค่อยๆรู้สึกหายใจไม่ออก เพราะเชือกนั้นค่อยๆรัดคอฉันแน่นขึ้นเรื่อยๆ

ขณะเดียวนั้นฉันก็ได้ยินเสียงเหมือนคนกระโดดลงมาจากที่สูง ฉันค่อยๆเงยหน้า เพื่อจะมองว่าใครเป็นคนทำเรื่องแบบนี้ เอ๊ะ! ใบหน้าที่คุ้นเคยเมื่อตอนเย็น เขาก็กำลังถือมิดแผลมคมเล่มหนึ่ง และชี้มิดเล่มนั้นมาตรงลำคอของฉัน **“ทะ..ทึน !!”** ฉันมองใบหน้าที่เขาอีกครั้ง แต่ว่า...สีตาของทินผิดไป!! แสดงว่าทินอาจจะถูกใครสะกดจิตอยู่แน่ๆ ฉันคิดเช่นนั้น

“นิ้ว!!” ทินฟาดฟันฉันด้วยมิดเล่มนั้นทันที!! **“โอ๊ย!! หยดนะ ทิน เธอเป็นอะไรนะ?”** ฉันส่งเสียงร้องดังขึ้นไปทั่ววังของเจ้าชายคาอิน เอ้อ...ตินะ เมื่อกี้ เราหลบกัน เลยโดนแค่เฉียดๆ เราต้องจับจิ้งหะการฟันให้ได้ เราต้องรอดตั้งสมาธิไว้ยามี้!! ฉันพยายามรวบรวมสติและสมาธิทั้งหมดที่มีอยู่ เพื่อการรอดชีวิตของตัวเอง โดยการพยายามหลบหลีกการจู่โจมของทิน ขณะเดียวกันก็พยายามคิดที่จะหาทางหนีทางอื่นเช่นกัน ฉันพูดขึ้นเพื่อให้เขาได้สติ **“ทิน!! เข้มแข็งไว้สิ ตั้งสติดีๆหน่อย ฉันน่านามิเองนะ”** แต่ทว่า...การเรียกชื่อของทินกลับไม่ได้ผล และทินก็ยังคงพยายามเข้าทำร้ายฉันอย่างต่อเนื่อง นี่ ทิน เขาคิดจะมาเราจริงๆเหรอเนี่ย? นี่เป็นพยานของเจ้าชายแท้ๆ ทำไม่ถึงไม่มีคนเลยนะ!! **“ทิน!! หยดนะ ฉันขอร้องล่ะ! ค่ะ..ใครก็ได้รีบมาที!!”** ฉันพยายามส่งเสียงร้องให้ดังขึ้นเรื่อยๆ เพื่อหวังว่าจะมีใครสักคนได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ

“หึ...หึ...ว่ากัน เจ้าชายคาอินจะจัดคนสนิทกับคนรับใช้ไว้ในวังไม่กี่คนเท่านั้น ก็ต้องน่าขอบใจเขาตรงนั้นะ ที่ช่วยให้ไม่มีใครมาขัดขวางได้” พระราชินีทาเนียหัวเราะอย่างพิงพอใจ โดยจากการดูภาพเหตุการณ์ที่นามิกำลังประสบอยู่ผ่านอ่างน้ำเวทย์มนตร์ในพระตำหนักของตัวเองอย่างสบายใจ เวลาต่อมา พระราชินีก็พูดขึ้น **“วุลี!! เตรียมพิธีกรรม เสรีจหรือยัง?”** ชายสวมผ้าคลุมสีดำรีบเดินมาหาพระราชินีทันที!! และตอบกลับไปว่า **“เสรีจแล้วพะยะค่ะ เหลือแต่เลือดของเด็กคนนั้นกับบทสวดของพระราชินีเท่านั้น”** พระราชินียิ้มอีกครั้งก่อนที่จะพูดขึ้นว่า **“เอาล่ะเจ้าเด็กน้อย จงมอบเลือดของเด็กคนนั้นให้กับฉันนะ มาเด็กผู้หญิงนั้นซะ”** เมื่อคำสั่งเมื่อครู่จบลง ทินยกมิดขึ้นสูงขึ้น พร้อมแกว่งใบมิดเล่มนั้น เพื่อที่จะแทงไปที่ลำคอของนามิอย่างเต็มแรง!!

ฉันจึงร้องสุดเสียง เพื่อหวังที่จะให้เขาหยุดการกระทำนั้น เพราะถ้าเขาแทงมาจริงๆ ฉันจะต้องตายแน่ๆ **“ทิน!! ว้าย!!”** แต่ทว่า...การคาดคะเนการแทงของทินผิดพลาด ทำให้เชือกที่รัดลำคอฉันไว้ขาดออก ฉันจึงใช้จิ้งหะนั้นพลักทินออกอย่างสุดกำลัง เขาล้มลงกับพื้น ฉันใช้โอกาสนี้รีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ขณะที่กำลังวิ่งหนีอยู่นั้น ฉันก็คิดทบทวนเรื่องทินอีกครั้งหนึ่ง ทินท่าทางผิดไปจากเมื่อตอนเย็นเป็นคนละคนเลย เหมือนถูกใครควบคุมอยู่ แต่...ตอนนี้ต้องรีบวิ่งหนีก่อนล่ะ ทินใกล้ตามทันแล้ว!! เอ๊ะ! ประตูเราออกไปข้างนอกได้แล้ว!! เมื่อฉันมองเห็นประตูทางออกฉันจึงร้องตะโกนขึ้น **“ค่ะ..ใครก็ได้...” “จี้ก!!”** เอ๊ะ! บ้าจริง!! ตรงนี้มีพื้้นต่างระดับด้วยหรือ? ฉันหกล้มลงกับพื้้นหน้าประตูทางออก เพราะความไม่ระมัดระวังของฉันเอง

ทันใดนั้นเอง **“ไอ้ย้! ทะ...ทีน!!”** ฉันทึ่งเสียงด้วยความเจ็บปวด เขาเหยียบมือฉันไว้ เพื่อไม่ให้ฉันหนี พร้อมทั้งจับหัวฉันไว้แน่น เขาแสร้งยิ้มอย่างน่ากลัว จากนั้นเขาก็ค่อยๆยกมือที่ถือมิดอันแหลมคมเล่มนั้นสูงขึ้นเหนือหัวของฉัน เมื่อเห็นภาพนั้น ฉันทึ่งเสียงร้องอย่างดัง **“กรี๊ด -----!!”** อย่างนะ ฉันทึ่งไม่อยากจะตาย!!

“พี่!! ฉึก!!” ทันใดนั้นฉันได้ยินเสียงเหมือนคนยิงธนูหนึ่งดอกผ่านหูฉันไป **“ทีน ทำอะไรนะ นี่มันเรื่องอะไรกัน?”** นั่นมันเสียงของเจ้าชายคาอิน เขามาช่วยเราไว้อีกแล้วหรือ? ทีนพยายามหุบมิดเล่มนั้นขึ้นมาฟังฉันอีกครั้ง **“หยุดนะ ทีน!!”** แต่เจ้าชายคาอินจับมือฉันไว้แน่น และให้คูรีเข้าไปชกที่ท้องของทีนอย่างเต็มแรง เพื่อให้ทีนหยุดการกระทำ และหวังให้ทีนได้สติกลับมาอีกครั้ง **“อ้อก...คอกๆ อ้อกๆ...”** ทีนอ้วกออกมาทันที และสิ่งที่ออกด้วย คือ น้ำสีดำนองๆ ทั้งเจ้าชายคาอินและคูรีมองน้ำสีดำนั้น และทำหน้าตาเหมือนรู้ว่ามันเป็นฝีมือของใคร จากนั้นเจ้าชายคาอินค่อยๆเข้ามาพุงตัวฉันขึ้นจากพื้น

“ไอ้คาอิน!! มันมาขวางจนได้!!” พระราชินีพูดด้วยความโมโห ที่แผนการของตัวเองในครั้งนั้นถูกขัดขวางเช่นเคย **“พระราชินี!! น้ำสีดำนั้น!!”** คูรีพูดขึ้น เพราะอาจจะเป็นช่วงเรื่องหลักฐานน้ำสีดำนั้น พระราชินีจึงพูดขึ้นทันทีว่า **“ไม่ต้องห่วง น้ำสีดำ จะหายไปเองไม่เหลือหลักฐานว่าฉันทำหรือ!!”**

“นั่นมัน น้ำสีดำของพระราชินี!!” คูรีรีบบอกกับเจ้าชายคาอินทันที เจ้าชายคาอินจึงอุทานขึ้น **“ฮึ!!”** แต่ทว่า... ไม่ใช่เวลานั้น น้ำสีดำนั้นก็ค่อยๆซึมหายไป ขณะเดียวกันคูรีก็พูดขึ้น **“ท่านคาอินครับ!! ท่านนามิ!!”** ฉันทึ่งเสียงคูรีเรียกชื่อของฉัน ตอนนั้นฉันกำลังรู้สึกอ่อนเพลีย และสมองค่อยๆไม่รับรู้สิ่งรอบข้างใดๆ เกิดเรื่องขึ้นมากมายเหลือเกินจนเราไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร **“นามิ!!”** เสียงของเจ้าชายคาอินเรียกชื่อของฉัน เขาค่อยๆจับตัวฉันลุกขึ้น ฉันทึ่งอยากกลับไปยังห้องนอน ที่ช่างโหดร้าย ฉันทึ่งรู้สึกมึนหัวไปหมดเหลือเกิน.... **“นามิ!! ทำใจดีๆไว้นะ!!”** และนั่นคือเสียงสุดท้ายของเจ้าชายคาอินที่ฉันได้ยิน ก่อนที่ฉันจะสลบในอ้อมแขนอันอบอุ่นของเขา

พระสนม

ฉันได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ เหมือนอยู่ทุ่งดอกไม้นานาพรรณ ผ่านเข้ามาในจมูกฉัน กลิ่นชวนให้คนึงหาชายในฝัน ฉันค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นมาอย่างช้าๆ **“ตื่นแล้วหรือ? รู้สึกเป็นไงบ้าง?”** ฉันได้เสียงผู้ชายคนหนึ่งที่คุ้นเคย ฉันค่อยๆ เยกหน้าขึ้น ฉันเห็นใบหน้าที่คุ้นเคย ใบหน้าของเจ้าชายคาอิน และก็นั่งกำลังนอนอยู่บนเตียงของเขา เขาส่งยิ้มให้กับฉันอย่างอ่อนโยน

ฉันค่อยๆ มองไปรอบตัวของฉัน และมองลงไปที่ย่างกายของตัวเอง สิ่งที่ฉันเห็นคือ ผ้าพันแผลพันรอบลำคอของฉัน และยิ่งกว่านั้น ทะ...ทำไม? ฉะ...ฉันไม่ได้สวมใส่...เสื้อ...เสื้อผ้า! **“ว้าย!!”** ฉันร้องตะโกนขึ้นทันที และรีบดึงผ้าห่มที่คลุมส่วนเอวลงไปอยู่ใต้นั้น ขึ้นมาปกปิดหน้าอกทันที! แล้วนี่ฉันมาอยู่ห้องนอนของเจ้าชายได้ไงกันละเนี่ย? วิชาที่นี้...ฉันทั้งรู้สึกอายและสับสน ฉันทำอะไรไม่ถูกแล้วจริงๆ เขาเห็นร่างกายของฉันหมดทุกซอกทุกมุมขนาดนี้!

“ตื่นถูกพระราชินีทาเนียบงการ ฉันก็ลองสืบดูแล้วดูเหมือนว่าพระราชินีกำลังวางแผนอะไรบางอย่างอยู่จริงๆ” เจ้าชายคาอินพูดขึ้นมาอย่างหน้าตาเฉย ทั้งที่ฉันถูกนอนเปลือยหน้าอก ตอนนอนพักฝันจากการทำแผลอยู่ เหมือนกับว่าเราไม่รู้รู้สึกอะไรกับการจ้องมองผู้หญิงนอนเปลือยกายอยู่ เจ้าชายบ้า! ทำไม? ไม่น่าเชื่อให้ฉันติงๆ เหยย ก็เข้าใจอยู่ว่า ต้องถอดเสื้อทำแผลให้ ถ้าใส่เสื้อมันทาบลำบาก เพราะจากที่ฉันเห็นผ้าพันแผลมันพันไปถึงส่วนบนเหนือหน้าอกด้วย แต่ว่า...ทำไม? ต้องปล่อยให้ฉันนอนเปลือยหน้าอกอยู่ได้ โธ่...ฉันก็กลัวไปไหนเป็นนะยะ ฉันบ่นไปพลางๆ แก่ความอายของตัวเอง

ขณะเดียวกันนั้นฉันก็แอบเหลือบไปมองร่างกายของเจ้าชายคาอิน เขาสวมเสื้อผ้าเปลือยหน้าอก ชุดของเขาคล้ายชุดคลุมอาบน้ำของผู้ชาย ฉันแอบมองเขาและเพ้อเจ้อตามประสาผู้หญิง ทะ..แต่ว่า ร่างกายของเขาเช็กที่จริงๆ กล้ามหน้าอกของเขาเป็นมัดๆเลย อยากเข้าไปแนบกายเขาจริงๆ คงจะอบอุ่นและปลอดภัย โอ๊ย! ฉันคิดอะไรเนี่ย? ไม่ได้ขอยาไปหาวันไหนกับผู้ช่วยบ้ากามแบบนี้! ฉันพยายามที่จะควบคุมสติและสมาธิของตัวเองอีกครั้ง

และแล้วเจ้าชายคาอินก็หันมามองฉันที่กำลังแอบมองร่างกายของเขาอยู่ และเขาก็พูดว่า **“เป็นอะไรไป นามิ? ส่วนบาดแผลไม่หนักหนาหรอก ฉันทายาให้แล้ว เดี่ยวก็หาย”** ฉันสะดุ้งกับคำพูดของเขา และรีบละสายตาของตัวเองไปทางอื่นให้เร็วที่สุด เขาทายาให้ฉันหรือ? ทะ..แต่ก็ไม่ต้องให้เปลือยหน้าอกอยู่แบบนี้เลยนี่นา โธ่...ฉันอายจนอยากจะมีมดดินหนีจริงๆ ฉันจะบ้าตาย !!

เจ้าชายคาอินเงยไปครู่หนึ่ง เพราะฉันไม่ตอบอะไรได้แต่เงยงาย เขาจึงถามฉันว่า **“เจ็บแผลหรือ?”** เขาจ้องมองมาทางฉันตาไม่กระพริบ ตาสายอันคมกริบของเขาเหมือนจะกลืนกินตัวฉัน ฉันจึงตอบกลับไปด้วยเสียงอันสั้น

เขาว่า *“อิม...แต่ไม่เท่าไร นะ..ขอบคุณนะคะ”* ฉันรู้สึกทั้งตื่นเต้นและหวาดกลัว แต่ที่ฉันรู้ๆ ในตอนนี้ คือ หัวใจ ของฉันมันเต้นอย่างรุนแรงมาก ฉันหวังว่าเขาคงไม่ได้เสียดังใจของฉัน

ทันใดนั้นเอง มือของเขาก็จับผ้าห่มที่ฉันดึงมาคลุมร่างกายทั้งหมดของฉันเอาไว้ แล้วเขาก็ดึงผ้าห่มนั้นลงอย่างรวดเร็ว เขายื่นริมฝีปากของเขาค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ขนานอกฉัน ริมฝีปากอมชมพูนั้นก็กำลังสัมผัสผิวขนานอกฉัน นี่.. เขา คิดจะทำอะไร? ฉันจึงรีบพูดขึ้นทันที *“คะ...คุณ จะ..จะทำอะไรนะ?”* ร่างกายของฉันเริ่มสั่นขึ้นเรื่อยๆ เพราะการ กระทำของเจ้าชายคาอินกำลังทำให้ฉันรู้สึกถึงความหวาดกลัว

ช่วงระยะเวลาเดียวกันนั้นเอง *“อึบ..”* เขาก็ผลักฉันให้นอนลงบนเตียงนอนอย่างรวดเร็ว เขากอดร่างกาย ฉันให้แนบแน่นกับร่างกายเขา นี่...เขาคิดจะทำเรื่องแบบนั้นกับฉันเหรอ? ฉันรีบร้องขึ้นทันที *“อย่า...อย่านะ..”* เขายิ้ม ให้ฉันอีกครั้ง และพูดขึ้นว่า *“การที่ผู้ช่วยเอาผู้หญิงมาไว้ใกล้ๆ อย่างบอกนะ ว่าเธอไม่รู้ความหมาย ถึงฉันยังไม่คิดจะมี มเหสี แต่ก็สามารถมีสนมสักคนได้”* อะ...หา? สนมเหรอ? เราเป็นสนมของเจ้าชายคาอินเหรอ? ฉันเป็นสนมตั้งแต่ เมื่อไหร่? ฉันทวนคำถามของเขาอีกครั้ง

และทันทีเจ้าชายคาอินพูดจบประโยคนั้น *“อึบ..”* ริมฝีปากของเขาก็เข้ามาประกบกับปากของฉันอย่างรวดเร็ว ฉันรู้สึกอึดอัดเหลือเกิน และเริ่มหายใจไม่ออก ฉันพยายามดิ้นให้หลุด และพูดฮือฮวนวอนกับเขา *“อย่านะ..ได้โปรดเถอะ.. ฉันขอร้อง”* น้ำตานันค่อยๆ ไหลออกมาเรื่อยๆ มือของเขาก็กำลังค่อยๆ จับไปทั่วร่างกายของฉันอย่าง ช้าๆ ขณะเดียวกันนั้นริมฝีปากอมชมพูของเขาก็ค่อยๆ สัมผัสไปทั่วร่างกายของฉันเช่นกัน ร่างกายของฉันค่อยๆ ร้อนนุ่ม และสั่นเทาขึ้นเรื่อยๆ และน้ำตาของฉันก็เหมือนว่าจะไม่หยุดไหล ยิ่งคงไหลอย่างต่อเนื่อง ฮือ....ตะ..ทำไม่ถึงเป็นแบบ นี้..

ฉันคิดว่าตัวเองคงไม่รอดแน่ๆ และคงไม่มีใครมาช่วยได้ วินาทีนั้นฉันคิดว่า ตัวเองต้องกลายเป็นของเขา อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ฉันจึงพยายามเรียกชื่อคนที่รัก *“ยะ..อย่า.. เชนริ ช่วยด้วย.. ช่วยฉันด้วย เชนริน”* ฉันร้องเรียกชื่อ เชนริ ทั้งน้ำตา ฮือ...ฉันจะทำยังไงดี เชนริ ช่วยด้วย.. *“เชนริ?”* เจ้าชายคาอินหยุดชะงัก และทวนชื่อที่ฉันร้องเรียกขึ้น ฉันจึงรีบสวนกลับไปหาเขาทันทีว่า *“คนที่ฉันรักนะสิ.. ฉันรักเชนริ แต่คุณนะ...ฉันเกลียดที่สุดเลย รู้ไว้ซะด้วย..”* ฉัน รู้สึกหวาดกลัว ร่างกายสั่นไปหมด น้ำตาก็ค่อยๆ ไหลรินลงมาอย่างไม่ขาดสาย

และแล้ววินาทีที่ผ่านไป...เจ้าชายคาอินก็ค่อยๆ ปล่อยมือของเขาออกจากการกอดรัดร่างกายของฉันอย่าง ช้าๆ สีหน้าเขาดูเศร้าหมองลง เขานั่งหันหลังนั่งเงียบและก้มหน้าลง ฉันก็ค่อยๆ เอื้อมมือไปดึงผ้าห่มมาคลุมร่างกาย เช่นเดิม จากนั้นน้ำตาของฉันก็ค่อยๆ หยุดไหล และเริ่มรวบรวมสติของตัวเองได้ ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกติดกับคำพูดที่ฉันพูด

ออกไป เพราะฉันคงพูดแรงไป ฉันไม่ควรพูดคำว่า เกลียดออกไปเลย แต่...ฉันก็กลัวจริงๆ ฉันขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ ทำให้คุณเสียใจ

ทันใดนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงคนตีระฆังดังก้องขึ้น *“แก๊ง แก๊ง แก๊ง...”* เจ้าชายคาอินค่อยๆหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่ และพูดขึ้นว่า *“การประหารชีวิตของทินเริ่มขึ้นแล้วสินะ ระฆังนี้เป็นสัญญาณบอกนะ”* เมื่อเจ้าชายคาอินพูดจบประโยค ฉันก็รีบสวนกลับเสียงแข็ง ทันทีว่า *“ทำไม? ทินต้องถูกประหารด้วย?”*

เจ้าชายคาอินหันกลับมามองหน้าฉัน และพูดต่อไปว่า *“ก็กฎหมายบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่คิดฆ่าเชื้อพระวงศ์จะโดนโทษสูงสุด แล้วเธอได้รับการยอมรับไปแล้วว่าเป็นสนมของฉัน จากการทำฉันพาเธอมาอยู่ที่วังของฉัน”* กฎหมายเหรอ? อะไรกัน? ฉันจึงรีบพูดคัดค้านทันทีว่า *“แต่...แต่ ทินถูกราชินีบงการนะ เขาไม่ได้ผิดนั้นนะ”* สีหน้าเจ้าชายคาอินแยงลงเรื่อยๆ เจ้าชายเียงลงที่เตียงนอน และพูดต่อ *“มันก็จริง...แต่เราไม่มีหลักฐานนะ ฉันเองไม่อยากให้เขาตาย แต่ฉันไม่สามารถเลี้ยกฎหมายได้”* ฉันรู้สึกโกรธและโมโหกับพฤติกรรมที่ช่วยเหลือโดยการปล่อยไปตามกฎหมายของเขา ฉันจะบ้าตาย!! เจ้าชายทิมนี่!!

ขณะเดียวกันนั้นเองฉันพยายามมองไปรอบตัว เอ๊ะ! แก้วน้ำเหรอ? ฉันหยิบแก้วน้ำนั้นขึ้นมาอย่างรวดเร็วแล้วปาดใส่หัวเจ้าชายคาอินทันที!! *“โห้กม!”* เสียงแก้วน้ำกระทบหัวของเจ้าชายคาอินดังก้อง นี่แหละ! เจ้าชายสมมงทิมต่องโตนแบบนี้!! *“โห้ย!! ฉันเจ็บนะ นามิ”* เขาร้องตะโกนขึ้น เพราะความเจ็บปวด และฉันจึงพูดขึ้นทันทีว่า *“บ้าเหรอ? นี่...ไม่ใช่เวลาที่จะมาทำเรื่องแบบนี้ละ ลานประหารอยู่ที่ไหน?”* เมื่อฉันพูดจบ เขาก็รีบพาฉันแต่งตัว แล้วรีบไปที่ลานประหารของทินอย่างรวดเร็ว

ณ ลานประหารของอาณาจักรฮิธไทด์

ผู้คนมากมายต่างมารวมตัวกัน เพื่อดูผู้กระทำความผิด และได้รับบทลงโทษโดยการประหารชีวิตแห่งนี้ ขณะที่ทินกำลังเดินมาตรงจุดที่ประหารชีวิต มีเสียงผู้คนมากมายกล่าวถึงเขา *“ยังเด็กอยู่เลยนะ ทำผิดอะไรนะ?” “เขื่อนว่าพยายามฆ่าเชื้อพระวงศ์นะสิ ทำไมถึงป่าระห้ายังงั้นละ?”* ร่างกายของทินสั่นเทาขึ้นเรื่อยๆด้วยความหวาดกลัว ที่รู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เขาคงพบกับความตาย

ทันทีที่ทินเดินไปถึงยังจุดประหาร มีชายผู้คุมตัวทินคนหนึ่งพูดว่า *“เอาเชือกคล้องคอเดี๋ยวนี้ไว้นะ”* ทินถูกสายเชือกที่ผูกติดกับวัวคล้องคอเขา ร่างกายของเขาสั่นขึ้นเรื่อยๆ น้ำตาค่อยๆไหลออกมาไม่หยุด

การประหารชีวิต โดยการเอาเชือกคล้องคอผู้กระทำความผิด เชือกนั้นจะผูกติดกับวัว เมื่อวัวถูกลากร่างกายของคนที่ถูกเชือกคล้องคอ ก็จะค่อยๆลอยขึ้นจากพื้น เป็นการประหารชีวิตโดยการถูกแขวนคออย่างหนึ่ง

ขณะที่กำลังเริ่มการลากวัว เพื่อทำการประหารชีวิตของทีน ก็มีเสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องขึ้น *“หยุดก่อน! อย่าเพิ่ง ประหาร!”* ผู้คนต่างพากันนั่งคุกเข่า ทำให้การประหารชีวิตถูกระงับลง ทีนค่อยๆเงยหน้าขึ้น พบใบหน้าที่เขาคุ้นเคย และทีนก็พูดชื่อผู้หญิงคนนั้นขึ้น *“ทะ... ท่านนามิ!”*

“หยุดการประหารบ้านนั้นซะ! เจ้าชายคาอิน พูดอะไรบ้างสิคะ!” ฉันมองไปทางเจ้าชายคาอิน เพื่อถามความคิดเห็นกับเรื่องนี้ แต่ทว่า...เจ้าชายกลับทำสีหน้าที่บ่งบอกว่ามันเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้! ฉันจึงพูดต่อไปว่า

“ทีน ไม่ได้ทำผิดอะไรนะ แล้วฉันเองก็แค่บาดเจ็บตัวเอง” ฉันนึกย้อนตอนนั้นฉันมาอยู่ที่ประหลาดแห่งนี้ ครั้งแรกใช้แล้ว...ตั้งแต่เรามาอยู่ที่นี่ ทีนเป็นคนแรกที่ทำให้ฉันมีความสุขเป็นครั้งแรก จากการกินอาหารที่แสนอร่อย มีोनั้น เพราะฉะนั้นฉันจะไม่ยอมให้เขาตายหรอก!

และแล้วก็มีผู้ควบคุมตัวทีนคนหนึ่งพูดกับฉันว่า *“ขออภัยครับ พระสนม แค่ชาวบ้านธรรมดาควัดแกว่งดาบ ในผู้สูงศักดิ์ก็ควรได้รับโทษสูงสุดตามกฎหมาย แต่ถ้ากรณีของชาวบ้านธรรมดาด้วยกันก็เป็นอีกเรื่องครับ”* ทะ...หา ฉันเป็นพระสนม เอ๊ะ! เป็นผู้สูงศักดิ์ด้วยเหรอ? ฉันก็มีอำนาจสินะ! ฉันจึงทวนคำพูด เรื่องฐานะอีกครั้ง

“ชาวบ้านกับผู้สูงศักดิ์มีขี้อวดฐานะหรือ?” ครีเดินเข้ามาหาฉัน และอธิบายให้ฉันฟังว่า *“เรามีกฎบัญญัติ ว่า ถ้าเป็นกรณีชาวบ้านทำร้ายกันเองก็ปรับเป็นเงิน หรือแรงงานนะครับ ท่านนามิ”*

เมื่อฉันได้ยินเช่นนั้นจึงรีบพูดต่อว่า *“เงินคราวนี้นั้นจะใช้ทีนให้ทำงานหนักเป็นการลงโทษแทน! เป็นอันว่า หายกันแล้วนะ เฮลละ! ไปกันเถอะ ทีน!”* แต่ทว่า...ชายผู้คุมตัวทีนยังคงจะร้องตัวทีนไว้ด้วยคำพูด โดยกล่าวว่า *“ชะ...ช้าก่อน พระสนม นั้นเป็นการขัดต่อกฎหมายนะครับ”* ฉันก็ยังคัดค้านการประหารครั้งนี้ ฉันไม่ยอมหรอก ฉันไม่ให้ทีนตายเด็ดขาด! ฉันจึงพูดต่อไปอีกว่า *“ฉัน..ฉันเองความจริงก็ไม่มีฐานะอะไรนะ! แต่ถ้าคิดว่าฉันยังมีฐานะ ทำให้ทีนต้องรับโทษตายได้ ก็ฟังที่ฉันขอร้องสิ!”* ฉันยืนกรานที่จะพาทีนกลับไปให้ได้!

เมื่อเจ้าชายคาอินเห็นพฤติกรรมของฉัน เขาจึงรีบเดินตรงเข้ามาจับมือทั้งสองข้างของฉันไว้แน่น เขาพยายามจะทำให้ฉันอารมณ์เย็นลง โดยการพูดว่า *“นามิ เธอจะใช้อำนาจเชื้อพระวงศ์ในเรื่องส่วนตัวไม่ได้นะ!”* ฉันทวนคำพูดของเจ้าชายคาอินอีกครั้ง ฉันใช้อำนาจในเรื่องส่วนตัวเหรอ? จะบ้าเหรอ? เมื่อได้ยินเช่นนั้นฉันจึงรีบสวนกลับทันทีว่า *“พูดอะไรนะ? ฐานะมีไว้ เพื่อให้คนที่สูงกว่าปกป้องคนที่ต่ำกว่าไม่ใช่หรือไง? ถ้ามีอำนาจแล้วทำไมใช้ในเวลาแบบนี้จะไปใช้เมื่อไรกัน!”* ฉันพูดตะโกนสุดเสียงของฉัน บรรยากาศเงียบสงบ ผู้คนต่างพากันนำตาตากตะลึงกับคำพูดสุดท้ายนั้น รวมทั้งเจ้าชายคาอินและครีก็อึ้งไปพร้อมๆกัน

เจ้าชายคาอินนิ่งเงยไปครู่หนึ่ง และพูดขึ้นว่า *“นั่น..เข้าใจละ ฉันจะพาทีนกลับบ้านกัน”* ขณะเดียวกันเขาก็อุ้มตัวของฉันขึ้น *“ว้าย!!”* ฉันร้องด้วยความตกใจกับการกระทำที่รวดเร็วและตามใจของเขา นายคิดจะทำอะไรอีกนี่ย? *“จ๊บบ!!”* เจ้าชายคาอินเอาริมฝีปากเขามาสัมผัสที่หน้าผากของฉันเบาๆ ต่อกหน้าชาวบ้านมากมาย อะ...อะไรนี่ย? ต่อกหน้าคนเยอะแยะนายยังจะทำอีกหรือ? และเจ้าชายคาอินก็พูดต่อ *“สนมคนโปรดของฉัน เขาไม่ใช่โหยงที่เห็นนี่แหละ ตอนนี้นั้นเลยไม่กล้าขี้ใจเขาเลย”* จากนั้นเขาก็ค่อยวางตัวฉันลง

เจ้าชายคาอินหันไปหาคูรี และพูดว่า *“คูรีน พาทีนกลับบ้านวังของเรา” “คะ..ครับ เจ้าชายคาอิน”* คูรีรับตอรับทันทีและรีบตรงไปหาทีน จากนั้นก็ค่อยๆ แกะเชือกทั้งหมดออกจากตัวทีนทันที ถึงกระนั้นชายผู้คุมตัวทีนก็ยังคงจะรั้งตัวทีนไว้ด้วยคำพูด *“อะ..แต่ เจ้าชายคาอิน ช่างอ่อนครับ”* เจ้าชายคาอินจึงสวนกลับไปทันทีว่า *“ฉันจะรับผิดชอบเอง!! ถ้ามีปัญหาก็ไปหาฉันได้ที่วัง เอลละ แยกย้ายกันได้แล้ว”* เมื่อคำพูดสุดท้ายหลุดออกจากปากของเจ้าชายคาอิน ผู้คนต่างพากันค่อยๆ แยกย้ายกลับบ้านของตัวเอง และการประหารชีวิตในครั้งนี้ก็สิ้นสุดลง

“อะ...ผม...ผม ถ้าเพื่อท่านนาหมิแล้ว ผมยินดีทำทุกอย่าง เชิญบอกมาได้เลยนะครับ” ทีนพูดด้วยเสียงอันสั่นเทา พร้อมทั้งร้องไห้ไปพร้อมๆ กัน ฉันยิ้มให้ทีนและพูดว่า *“ขอบใจนะ แต่ไม่ต้องคิดมากหรอกนะ ทีน”* จากคำพูดของทีน ฉันจึงทบทวนเรื่องสิ่งที่ฉันต้องการอีกครั้งหนึ่ง สิ่งที่เรากำลังต้องการนั้นหรือ? เราอยากกลับศตวรรษที่ 21 ถ้ามีแต่ราชินีเท่านั้นที่ทำได้ถึงบอกคนอื่นไปก็เท่านั้นแหละ?

จากการนึกถึงการกลับสู่ศตวรรษที่ 21 ฉันจึงพูดลอยๆ ขึ้นมาว่า *“ทำไมคนที่แก้พลังของภิกษุได้ ถึงมีแต่เจ้าตัวเท่านั้นละ”* เมื่อคูรีได้ยินที่ฉันพูด จึงพูดกลับมากว่า *“ถ้าเรื่องนั้น...ถ้าเป็นภิกษุที่มีพลังแบบเดียวกันก็สามารถสลายพลังได้เหมือนกันครับ”* เอ๊ะ! จริงหรือ? ฉันรีบเดินตรงไปหาคูรีด้วยความตื่นเต้น เพราะมันทำให้ฉันเริ่มมีความหวังในการกลับบ้าน

ฉันพยายามชักชวนให้คูรีอธิบายให้ละเอียด ด้วยการดึงเสื้อของคูรี และฉันก็พูดต่อ *“จะ...จริงหรือ? ฉันก็มีภิกษุที่มีพลังเดียวกันกับราชินีอยู่ไหม?”* คูรีจึงรับตอกลับทันทีว่า *“พลังเดียวกับพระราชินี นั่นเป็นพลังระดับขั้นสูงสุดเลยครับ ในอาณาจักรของเราไม่มีที่คนครับ และขณะนี้ก็มีอยู่ท่านหนึ่งแล้วครับ”* คูรีใช้มือชี้ของเขากออกตำแหน่งคนนั้นมี เอ๊ะ! อยู่ท่านหนึ่ง...ใช้คำยกย่องแบบนี้ หรือว่า? *“นั่นมีพลังระดับภิกษุแล้วผิดหรือไง? นาหมิ”* เจ้าชายคาอินพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง *“จะ...เจ้าชายคาอินหรือ?”* ฉันก็แสดงว่า... ผู้ชายคนนี้ เขาสามารถส่งเรากลับศตวรรษที่ 21 ได้!!

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

“พลังของภิกษุณะ เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินพลังของมนุษย์มาก เราเรียกว่า เวทมนตร์ แล้วเวทมนตร์ก็มีทั้ง ถูกต้อง และ ชั่วร้าย ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ จึงต้องระวังให้มาก” เจ้าชายคาอินพูด เอ้อ...ฉันไม่ได้อยากรู้รายละเอียดมันนะ เจ้าชายข้า ฉันเพื่อการฟังอธิบายจึงพูดขึ้นว่า “พวกปาฐกถาเกี่ยวกับภิกษุ ภิกษุณีนะ ช่วงมันก่อนเถอะ ที่ฉันอยากรู้ก็คือ คุณจะส่งฉันกลับที่เดิมที่ฉันได้จากมาได้หรือเปล่า” เจ้าชายคาอินถอดหายใจ และพูดต่อว่า “ฉันก็กำลังอธิบายตามลำดับอยู่นี้เอง ใจร้อนจริงๆ” “ขอเรื่องละ พูดสรุปๆหน่อยได้ไหม?” ฉันพยายามดึงเสื้อของเขา เพื่อช่วยเร่งให้เขาบอกแบบสรุป โถ่...พูดอ้อมๆจริง แต่บอกว่าส่งกลับได้หรือเปล่า?

หากเจ้าชายคาอินสลายพลังของราชินีได้จริง เขาต้องสามารถส่งเรากลับศตวรรษที่ 21 ได้แน่ แต่..ทำไมเราต้องใจเต้นแรงขนาดนี้ด้วย..ในที่สุดเจ้าชายคาอินก็บอกว่า “ถ้าจะพูดแบบสรุปล่ะก็ ฉันทำได้” จะ..จริง เหรอ? เราจะได้กลับบ้านแล้ว.. ฉันพยายามชี้ไปที่เสื้อให้เขาอธิบายให้ละเอียด ด้วยลุกขึ้นจากเก้าอี้ และเดินไปดึงเสื้อของเขาอย่างรวดเร็ว และฉันก็ถามเขาว่า “จริงๆนะ แล้วทำไมล่ะ? ต้องทำไปบ้าง? ส่งฉันกลับไปเร็วๆสิ” ฉันพูดด้วยเสียงอันดัง ก้องไปทั่วห้องโถง

เจ้าชายคาอินจึงรีบสวนกลับมาหาฉันทันทีว่า “ฉันถึงบอกไปล่ะว่าต้องอธิบายตามลำดับ.. นั่งเฉยๆหน่อยได้ไหม?” ฉันค่อยๆปล่อยมือจากเสื้อเขา แล้วรีบนั่งลงฟังเขาอธิบายตามลำดับ โถ่...ก็ฉันอยากกลับบ้านเร็วๆนี่นา จากนั้นเขาก็เริ่มอธิบายต่อ “ไม่ว่าราชินีทำหรือให้ฉันทำ การส่งเธอกลับที่เดิมได้จำเป็นต้องมีสภาพเดียวกันกับตอนที่เธอมาที่นี่ คือ ซ้อมหนึ่ง ป่อน้ำทั้ง ๗ แห่งในเมืองฮัตตูซาจะต้องเต็มเปี่ยมทั้งหมด ซึ่งฤดูกาลนี้ในป้อมจะขึ้นสูงสุดทุกครั้งที่ดาวประกายพรึกส่องประกายทางท้องฟ้าทิศตะวันตก แล้วยังมีอีกข้อ...” ฉันทวนคำถามท้ายประโยคของเขาอีกครั้ง “อีกข้อ? ยังไงหรอ?” ฉันถามเพราะความสงสัย

เจ้าชายคาอินอธิบายต่อไปว่า “เธอต้องมีเสื้อผ้าที่เธอใส่ติดตัวมาที่อาณาจักรนี้ด้วย ใช่ว่าชุดประจำตัวที่เธอสวมมาที่เราเจอกันครั้งแรกนั้นแหละ” เอ๊ะ! ชุดเสื้อที่ติดกับกางเกงขายาวของฉันนะหรอ? ฉันพยายามนึกให้ออกเรื่องชุด ขณะเดียวกันเจ้าชายคาอินก็ถามย้ำอีกว่า “ว่าแต่...ชุดของเธอเนะ มันอยู่ในไหนแล้วล่ะ?” ฉันค่อยๆนึกตามลำดับเหตุการณ์ ตั้งแต่ฉันมาที่แห่งนี้ จริงสิ...ชุดของฉันมันหายไปไหนนะ เรา...ถูกราชินีพาตัวมาเพื่อใช้เป็นเครื่องสังเวย เอ๊ะ! รู้แล้ว.. “ใช่แล้ว.. มหาวิทยาลัยตรงลานประกอบพิธีบวงสรวงนี่แหละ.. ฉันถูกจับเปลี่ยนเสื้อผ้าที่นั่นแหละ” ฉันพูดเสียงดัง เรา...เราจะกลับบ้านได้แล้ว วันที่ป่อน้ำทั้ง ๗ เต็มป้อม เสื้อผ้าที่ใส่มาจากศตวรรษที่ 21 แล้วก็เจ้าชายคาอิน ถ้ามีทั้ง 3 สิ่งนี้ครบ เราก็กลับบ้านได้จริงสินะ..

ฉันจะได้กลับบ้านเร็วขึ้นแล้ว .. แต่ที่ว่า... ต้องมีชุดของเราด้วยนี่สิ มันอยู่ที่มหาวิทยาลัยนั้น เราจะไปแอบเอามา
 ยังไงดีล่ะ? *“คูริ! ใ้ใครไปสืบ เดี่ยวนี้เลยว่าคุณนั่นไปไหนแล้ว”* เจ้าชายคาอินพูดขึ้น ไปสืบดูจั้นแหรอ? ดีล่ะ ฉันรีบพูด
 ขึ้นอย่างรวดเร็ว *“ฉันไปด้วย”* ฉันพยายามที่จะเดินตามคูริไป แต่ที่ว่า... ฉันกลัวอิโคโนบางคนถึงตัวไว้!

“เธอไม่ควรเดินแฟนพ่าน เรื่องเมื่อคืนยังไม่เช็ดแหรอ?” เอ๊ะ! เจ้าชายคาอิน โถ... เจ้าชายบ้า รั้งฉันไว้ทำไม
 เนี่ย? เจ้าชายคาอินจึงพูดต่อว่า *“พระราชินีนะ นอกจากมีเวทมนตร์แล้วยังมีอำนาจรองจากพระราชินี ถ้าไม่ยอม
 ถูกตัดหัวก็รออยู่ที่นี่เฉยๆ เข้าใจนะ นามิ”* ฉันก็อยากจะช่วยจะได้หาเจอเร็วๆ เพราะฉันอยากรีบไปจากที่นั่นแล้วแหละ
 เร็วๆ ฉันจึงตะโกนใส่เขาอย่างตึงว่า *“คนใจร้าย”* และแล้วเจ้าชายคาอินก็เดินออกจากห้องไป

ขณะเดียวกันนั้น ทินเดินเข้ามาหาฉัน *“ท่านนามิ... ไม่ต้องห่วงนะครีบ ถึงพระราชินีจะร้ายกาจแค่ไหน? ก็ไม่
 กล้าอยู่อย่างเปิดเผยหรอกครีบ อีกอย่างหนึ่ง ท่านคาอินต้องปกป้องท่านนามิแน่นอนครีบ”* ทินยิ้มให้ฉัน จากคำพูดของ
 ทินทำให้ฉันนึกถึงเรื่องของเจ้าชายคาอินขึ้นมา จะว่าไปแล้ว... ตั้งแต่มาที่นี่เราก็ได้เจ้าชายคาอินช่วยไว้ตลอดเลย อย่าง
 เมื่อเช้า.... พอเราบอกมีคนที่รักแล้ว เขาก็ยอมหยุด คิดไปคิดมา... เจ้าชายคาอินอาจจะไม่ใช่คนเลวร้ายนัก แต่ที่ว่า... เราก็
 ชอบตะคอกใส่เขาเรื่อยเลย ต่อไปฉันจะพยายามติดกับเขาให้มากที่สุดแล้วกัน ขณะที่ยังกำลังพูดในใจไปนั้น หน้าของฉันก็
 เริ่มแดงระเรื่อขึ้นเรื่อยๆ โอ๊ย! แล้วฉันจะหน้าแดงทำไมเนี่ย? จากนั้นฉันก็ค่อยๆ นั่งลง และต่อจากนี้ฉันจะพยายามที่จะ
 อยู่เฉยๆ ตามที่เจ้าชายบอก ฉันตั้งใจเอาไว้เช่นนั้น

กบฏของพระราชินี

ช่วงหัวค่ำ.....ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

“ว่าไงนะ? พระราชินีทานิยาเอาเสื้อผ้าของนามิไปแล้ว!” เจ้าชายคาอินพูดเสียงดัง ป่าวรับใช้คนหนึ่งรีบตอบกลับทันที *“คะ...ครับ มีภิกษุหลายคนบอกว่าเห็นเช่นนั้นครับ”* ฉันทึ่งเสียงเป็นกังวณในเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ฉันทึ่งรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้และเดินไปเดินมารอบห้องโถงแห่งนี้

ในเวลาต่อมาฉันทึ่งก็พูดขึ้นว่า *“นั่น...ต้องรีบไปหาพระราชินี”* เมื่อฉันทึ่งพูดจบประโยคนั้น ฉันทึ่งกำลังจะรีบเดินออกจากห้องไป แต่ทว่า...ก็ถูกมือคู่หนึ่งขึงใครบางคนดึงตัวเอาไว้! *“เดี๋ยวก่อน! กลางคืนเป็นเวลาที่ย่านาจะมีด เข็มและสิ่ง เธอจะเคลื่อนไหวสงัดไม่ได้นะ นามิ!”* เสียงของเจ้าชายคาอินพูดขึ้น โถ่...คนที่จับฉันทึ่งไว้ก็คือ เจ้าชายคาอินนี่เอง เจ้าชายข้า! รู้ตัวฉันทึ่งไว้อีกแล้วหรือ?

ฉันทึ่งรีบพูดขึ้นทันที *“ตะ...แต่ว่า เจ้าชายคาอิน เสื้อผ้าของฉัน”* ขณะที่ฉันทึ่งกำลังพูดไม่ทันจบประโยค เจ้าชายคาอินก็สวนกลับทันทีว่า *“นี่คือ...กบฏของราชินีทานิยา”* เจ้าชายคาอินหนึ่งไปครู่หนึ่ง และพูดต่อ *“เรื่องนี้ ฉันทึ่งไม่ถือเป็นเรื่องคนอื่นหรอก เพราะถ้าเธอขาด ฉันทึ่งและเจ้าชายคนอื่นก็ต้องตายด้วย เธอจึงควรอยู่เฉยๆจนกว่าฉันทึ่งจะคิดหาวิธีอะไรที่จะรับมือได้ดีกว่านะ”*

ทั้งเจ้าชายคาอิน ทิน คูรี และคนสนิทของเจ้าชาย 2-3 คน พวกมันเงิบและหันมองมาที่ฉันทึ่ง เหมือนกับว่าพวกเขา กำลังรอคำตอบจากฉันทึ่งว่า ใ้ฉันทึ่งทำตามที่เจ้าชายคาอินบอก มันจะปลอดภัยมากกว่า เมื่อสถานการณ์บีบบังคับ ฉันทึ่งจึงพูดออกไปว่า *“เอาแบบนั้นก็ได้คะ”* ตอบแบบนี้ไปก่อนละกัน นี่อาจจะมีผิดต่อเจ้าชาย แต่เราเหลือรอดแล้วจริงๆ เราทนอยู่ในที่แบบนี้ไม่ไหวแล้ว ใ้ทุกคนหลับหมดแล้ว เราจะไปเอาเสื้อเอง!

เราต้องรอทุกคนหลับหมดก่อนแล้วค่อยแอบออกไปที่พระตำหนักของพระราชินีทานิยา จะได้ไม่มีใครจับได้! แต่ทว่า...แผนการแอบหนีออกไปมันไม่ง่ายอย่างที่ฉันทึ่งคาดคะเนเอาไว้ เพราะว่า... *“อะ...อะไรกัน? ในวังของคุณ มีห้องว่างตั้งเยอะแยะ ทำไมต้องมานอนกับฉันทึ่งด้วย?”* ฉันทึ่งพูดเสียงดังใส่เจ้าชายคาอิน แล้วยังมานั่งบนที่นอนกับฉันทึ่ง ทั้งยังจับขาฉันทึ่งเอาไว้อีกด้วย! ตานี่...ท่าทางฉันทึ่งขี้ขลาดเนี่ย! เจ้าชายคาอินเริ่มค่อยๆเหยียดตัวลงบนเตียงของฉันทึ่ง และเอามือขึ้นมาแก้ผ้าตัวเอง

จากนั้นเขาก็พูดขึ้นว่า *“เพื่อรักษาเกียรติของเพลย์บอยอันดับหนึ่งของฮัตตูซาที่ฉันทึ่งยังไม่ได้อยู่กับเธอนะสิ ฉันทึ่งไม่ยากใ้ทุกคนรู้เรื่องนี้”* ฉันทึ่งมองเขาด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ โถ่...ยังจะมาทวงเรื่องเกียรติอีก แถมยังทำหน้าตาย

ด้านชวดด้วย.. เจ้าชายข้า.. ถ้าอยู่กับเจ้าชายคาอินแบบนี้ เราก็แอบออกไปไม่ได้พอดีสิ เมื่อเป็นเช่นนี้ฉันจึงรีบพูดขึ้น เพื่อให้เขาออกไป *“ตะ...แต่ว่า...เรื่อง...เรื่องนั้น มัน...”* ขณะที่ฉันกำลังพูดไม่ทันจบประโยค เจ้าชายคาอินก็สวนกลับทันทีว่า *“ชินพูดมาก เดียวฉันก็ปล้ำซะหรอกร”* ฉันรีบพูดทันทีว่า *“จั้น....ราตรีสวัสดิ์”* จากนั้นฉันก็รีบเอาหัวหนุนหมอนทันที อย่างนะ...อย่าทำเรื่องแบบนี้กับฉันนะ แต่ที่ว่า...ทำไมหน้าฉันต้องแดงด้วยละเนี่ย..

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉันคงต้องรอจนกว่าเจ้าชายคาอินจะหลับ ทันใดนั้นเอง... *“ว้าย!!”* มือของเจ้าชายคาอินก็เข้ามาสวมกอดของฉัน เขากำลังนอนกอดฉันจากด้านหลังของฉัน แต่ที่ว่า...อ้อมกอดของเขาใหญ่และอบอุ่นดีจังเลย รู้สึกปลอดภัยดีจังไม่ได้ๆ อย่างหัวนี้โหวลสิ ต้องรอเจ้าชายคาอินหลับก่อน แล้วค่อยแอบออกไปที่พระตำหนักของพระราชินีทาเนีย

ผ่านไปได้ประมาณ 30 นาที ฉันค่อยๆ ยับตัว เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าชายคาอินหลับหรือยัง? เขานอนนิ่งเงียบไม่พูดจาอะไร ฉันจึงค่อยๆ ออกจากอ้อมแขนของเขาอย่างช้าๆ แล้วเดินเปิดประตูห้องออกไปอย่างเงียบสนิท อะ...ขอโทษนะเจ้าชายคาอิน แต่ฉันจะต้องเอาเสื้อผ้ามั้กลับมาให้ได้ แล้วจากนั้นคุณช่วยส่งฉันกลับศตวรรษที่ 21

ขณะที่ฉันกำลังเดินอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้ใครเห็นฉัน ทันใดนั้นเอง *“ท่านนามิ ครับ !!”* เอ๊ะ! แยมแล้วโดนเจอจนได้สิเรา ฮ่า...นั่นมัน... *“ทะ...ทิน !!”* ฉันพูดขึ้นเสียงดัง ขณะเดียวกันทินก็พูดว่า *“คงคิดจะไปวังของพระราชินีสินะครับ ไม่ได้นะครับ ท่านคาอินก็บอกแล้วว่าให้รอก่อน”* ฉันเงียบไปครู่หนึ่ง เพื่อคิดหาวิธีพูดให้ทินเปิดทาง ถ้าเป็นทินละก็...น่าจะฟังคำที่ฉันขอร้องนะ *“ให้ฉันไปเถอะ!! ยั้งฉันก็ต้องได้เสื้อผ้านั้น ฉันต้องไปจริงๆ ขอร้องละนะ”* จากนั้นฉันพยายามอ้อนวอนด้วยสายตาของฉันอีกครั้ง

ทินนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง เขามองหน้าฉันแล้วพูดขึ้นว่า *“ผมเข้าใจแล้วละครับ จั้นผมจะไปด้วยนะครับ”* เมื่อฉันได้ยินประโยคของทิน ฉันยิ้มให้เขา ทินจะไปด้วยหรอ? ดีเหมือนกันจะได้มีคนไปเป็นเพื่อนด้วย ขณะเดียวกันนั้นทินก็พูดต่อว่า *“ก่อนอื่น...ท่านนามิทราบหรือครับว่าวังของพระราชินีอยู่ที่ไหน?”* ฉันรีบส่ายหัวทันที เออ...จริงด้วยสิ เราไม่รู้เส้นทางของที่แห่งนี้เลยนี่นา

จากนั้นฉันก็พูดว่า *“แต่ว่า...จะดีหรือ? ที่เธอจะไปช่วยฉันนะ”* ทินยิ้มให้ฉันและพูดขึ้นว่า *“ผมบอกแล้วไงว่าผมยินดีทำทุกอย่างเพื่อท่านนามิครับ”* *“ขอบใจมากนะ ทิน”* จากนั้นพวกเราเริ่มออกเดินทางไปที่พระตำหนักของพระราชินีทันที

“พวกแกทำไมจี้เง่าอย่างจี้” เสียงของเจ้าชายคาอินดังลั่นไปทั่ววังของเขา คู่ริบกล่าวกับเจ้าชายคาอินทันทีว่า *“เออ...ท่านคาอินครับภาษาไม่สุภาพ”* เจ้าชายคาอินนั่งคิดทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และพูดขึ้นว่า *“นี่คง...แอบ*

หนีไปตอนที่ฉันหลับสนิทนั่นๆ” ป่าวรับใช้คนหนึ่งรีบวิ่งตรงเข้ามาหาเจ้าชายคาอิน และพูดขึ้นว่า “เจ้าชาย ทินก็ไม่มีอยู่
ครับ”

ณ วินาทีนั้น เจ้าชายคาอินควบคุมอารมณ์ตนเองไม่อยู่ และตะโกนเสียงดังลั่นว่า “ข้าทมิฬ คิดบ้างหรือเปล่า
ว่าที่เราไม่แวะไปหาพวกท่านหญิงที่ทั้งสวยและฉลาด แต่คอยอยู่กับเธอตลอดเวลาแบบนี้ เพื่ออะไรกันแน่” คุริแอบ
หัวเราะเบาๆ และพูดกับเจ้าชายคาอินว่า “แต่ท่านคาอิน เวลาอยู่กับท่านนา มิดูจะมีความสุขมากกว่าเวลาอยู่กับท่าน
หญิงคนอื่นงั้นครับ” คุริยิ้มส่งท้าย เจ้าชายคาอินเริ่มหน้าแดงขึ้นเรื่อยๆ และพูดสวนกลับคุริทันทีว่า “อะไรนะ? ฉะ...
ฉันนะหรือ? ยะ...อย่าพูดบ้างนะ รีบรวบรวมคนเร็วเข้าคุริ นามิเม ต้องไปที่วังของราชินีแน่ ต้องพาเขากลับให้ได้ก่อน
ถูกจับตัวไป” “คะ...ครับท่านคาอิน” เจ้าชายคาอินรีบรวบรวมคนของเขา และตรงไปที่วังของพระราชินีทาเนียอย่าง
รวดเร็ว

ณ พระตำหนักของพระราชินีทาเนีย

ในที่สุดฉันกับทินก็มาถึงพระตำหนักของพระราชินีทาเนีย “นั่น...” ฉันกับทินค่อยๆเปิดประตูด้านหลังวัง
ของพระราชินี วังใหญ่มากเลย แต่ก็น่ากลัวยิ่งงังไม่รู้สิ “ท่านนา มิ...ผมว่ากลับดีกว่าครับ” ไหนๆก็มาถึงแล้วจะให้กลับ
หรือ? ไม่ได้เด็ดขาด “ฉัน...ฉันจะไป ว่าแต่...ราชินีเอาเสื้อผ้าของฉันเก็บไว้ที่ไหนนะ?” พวกเราเดินไปอย่างระมัดระวัง
ให้มากที่สุด เพื่อป้องกันตัวเองจากการแอบลอบเข้ามาที่แห่งนี้

เวลาไม่กี่นาทีต่อมา ทินก็พูดขึ้นว่า “ในวังแต่ละแห่งจะมีวิหารเล็กๆ อยู่อาจจะไว้ที่นั่นก็ได้ แต่ท่านนา มิครับ
พระราชินีควบคุมน้ำได้ต้องระวังนะครับ” จริงด้วยนะ น้ำของพระราชินี แถวๆนี้ยังมีท่อระบายน้ำกับอ่างเก็บน้ำเยอะ
ด้วย ต้องระวังมากขึ้นสินะ ฉันจึงตอบทินไปว่า “รู้แล้วๆก็แค่น้ำเท่านั้น ขอเพียงระวังไม่ให้อุจจาระร่วงลงไปหรือเข้าปาก”

ขณะที่ฉันกับทินกำลังแอบคนของราชินีอยู่ แถวๆอ่างเก็บน้ำ “หวัด.....” เสียงคล้ายคลื่นดังอย่างแผ่วเบา
ทันใดนั้น “ฮ่า...” น้ำในอ่างเก็บน้ำนั้นมันกระฉอกขึ้นมาและพุ่งตรงมาที่ฝ่ามือข้างขวาของฉันอย่างรวดเร็ว “อ้าว...
มะ...ไม่จริง นะ...น้ำทะลุผ่านร่างกายได้หรอเนี่ย? มือข้างขวาของฉันเป็นแผลทะลุมีออกมาไป

“ท่านนา มิเม” ทินรีบวิ่งมาดูฉันทันที “อ๊อ! อ๊อ! มือของฉัน” ฉันร้องด้วยความเจ็บปวด ไม่นึกเลยว่าน้ำจะ
กลายเป็นอาวุธแบบนี้ได้... และทินก็พูดขึ้นว่า “ท่านนา มิกลับเถอะครับ ผมว่าให้ท่านคาอินจัดการดีกว่า” ฉันเข้าใจว่า
เธอกำลังเป็นห่วงฉัน แต่ว่า... “ไม่...ไม่ได้...ตล่ำๆเข้ามาถึงที่นี่แล้ว ฉันต้องเอาเสื้อผ้ากลับไปได้... ไม่ต้องห่วงนะ
คราวนี้ฉันจะระวังไม่เข้าใกล้น้ำอีกแล้ว”

ขณะเดียวกันก็มีเงาใหญ่โตนบดบังร่างของฉันทิมิต ฉันทิมิตยศจนหลังกลับไปอย่างช้าๆ เพื่อดูว่ามันคืออะไร
ทันใดนั้นเอง **“การีตัน”** มีฝ่ามือยักษ์คู่หนึ่งกำลังจับหัวไหล่ของฉันทิมิตแล้วหนึ่งกำมือ ฉันทิมิตเห็นผู้ช่วยร่างใหญ่ ผิวหยาบกร้าน
ใส่เครื่องประดับมากมาย ใบหน้าโหดเหี้ยมและเต็มไปด้วยเครื่องประดับเจาะที่คิ้ว จมูก และหู ผู้ช่วยร่างยักษ์คนนี้ก็
เป็นคนของราชินีหรือ? **“หยุดนะ ปล่อยฉันทิมิตเดี๋ยวนี้ละ”** ฉันทิมิตพยายามส่งเสียงร้อง เพื่อขอความช่วยเหลือ

เมื่อทันเห็นเช่นนั้น เขาจึงรีบวิ่งเข้ามาช่วยฉันทิมิต แต่... **“พี่นะ”** ผู้ช่วยร่างใหญ่นั้นตะปบตาครั้งเดียว ทันใดนั้นก็
ลงไปนอนที่พื้น **“หยุดนะ ปล่อยฉันทิมิตเดี๋ยวนี้ละ”** บอกให้ปล่อย **“ฉันทิมิต”** ฉันทิมิตส่งเสียงร้องและพยายามดิ้นสุดกำลังของฉันทิมิต
แต่ก็ไม่หลุด แรงแข็งของผู้ใหญ่เเยอะเหลือเกิน ใครก็ได้ช่วยฉันทิมิต

ฉันทิมิตกำลังถูกช่วยร่างใหญ่อุ้ม เขาจะพาฉันทิมิตไปที่ไหนกันแน่ **“ไอ้...”** เขาวางฉันทิมิตลงอย่างรุนแรง หัวฉันทิมิตไป
หมด ฉันทิมิตยศจมิตตา และกวาดตามองบรรยากาศภายในห้อง เอ๊ะ... นั่นมัน เสื้อผ้าของเรา และช่วยร่างใหญ่นั้นพูดขึ้น
“หิ...หิ...ผิวสีข้าง เพ็งเคยเห็นผิวแบบนี้เป็นครั้งแรก” ท่าทางน่ากลัวยังไม่รู้สิ ฉันทิมิตรีบพูดขึ้นทันทีว่า **“คะ...คิดจะ
ทำอะไรฉันทิมิต”** ร่างกายของฉันทิมิตเริ่มสั่นเทาเพราะความหวาดกลัว

เวลาเดียวกันมีคนสวมใส่ผ้าคลุมปกปิดหน้าตาเดินตรงมาทางฉันทิมิต อีกคนหนึ่งถือไม้คทา เหมือนลานพิธี
บวงสรวงครั้งนั้น คนๆนี้ต้องเป็นพระราชินีแน่ๆ **“พระราชินี”** ถึงคุณจะมาปกปิดหน้าแต่ฉันทิมิตก็รู้ว่าคุณคือ **“พระราชินี
ทานิยา”** พระราชินีหัวเราะเบาๆ และพูดขึ้นว่า **“หิ...อย่าลืมนึกเข้าเรื่องเลย เธอทำให้ฉันทิมิตเสียเวลาไปมาก แต่คราวนี้แหละ
ฉันทิมิตต้องตัดคอเธอให้ได้”**

เมื่อพระราชินีพูดจบ ผู้ช่วยร่างใหญ่ที่อุ้มฉันทิมิตมาก็พูดขึ้น **“ตัดหัวเสร็จแล้ว ขอร่างกายของเธอก่อนนี้ให้ข้า ข้า
อยากได้ผิวหนังสีข้างที่เหมือนกับทารกเกิดใหม่ ข้าอยากได้มานานแล้ว”** ผู้ช่วยร่างใหญ่เอามือจับที่เสื้อผ้าที่เขาสวมใส่
อยู่ และพูดอีกครั้ง **“นี่คือ...เสื้อผ้าที่ข้าทำจากผิวหนังมนุษย์ที่ตายแล้ว หิ...หิ...”** อะ...อะ...ผิวหนัง...มนุษย์หรือ? พระ
ราชินีบอกกับช่วยร่างใหญ่นั้น **“ไว้ตัดคอแล้วเอาเลือดออกมาเสร็จ ฉันทิมิตก็หมดธุระกับร่างที่หลီแล้วแล้วจะเอาไปทำอะไร
ก็เชิญ”** อะ...ไม่ละ ฉันทิมิตยังไม่อยากตาย ฉันทิมิตอยากกลับบ้าน

“ปล่อยฉันทิมิตนะ เรื่องแบบนี้มันบ้าสุดๆ การฆ่าฉันทิมิตเพื่อสาปแช่งพวกเจ้าชายให้ตายนะ” ฉันทิมิตพยายามส่งเสียง
ร้องอ่อนหวาน ให้พวกเขาไว้ชีวิตฉันทิมิต ฮือ...น้ำตาฉันทิมิตไหลออกมาไม่หยุด ฉันทิมิตยังไม่อยากตายนะ ใครก็ได้ช่วยฉันทิมิต
จากนั้นพระราชินีก็พูดขึ้น **“มันน่าเสียดายจริงๆ ที่ฉันทิมิตไม่สามารถทำให้เธอเห็น สภาพที่พวกเจ้าชายกำลังตายอย่างทุกข์
ทรมานได้”**

ขณะเดียวกันพระราชินีก็เริ่มร้ายเวทมนตร์ *“เทพแห่งวาริชของข้าเอ๋ย...ขอเชิญท่านมารับเลือดของเด็กสาวคนนี้ได้แล้วม”* ทันใดนั้น ชายร่างใหญ่จับร่างกายฉันไว้แน่น เขายกดาบของเขาขึ้นสูงตรงกับลำคอของฉัน ไม่กี่วินาทีฉันกำลังจะกลับบ้านนะ! เราต้องไม่ถูกฆ่าตายแบบนี้สิ!

เสียงของพระราชินียังคงร้ายเวทมนตร์ต่อไป *“เทพเจ้าของข้า โปรดช่วยให้ข้าสมหวังเป็นการแลกเปลี่ยนกับเลือดนี้ด้วยเถิดม”* เวลานี้ฉันคิดว่าไม่รอดแน่ ฉันคงต้องตายจริงๆ แต่ทว่า..ฉันยังไม่อยากตายนี่นา ฉันอยากกลับบ้านไปหาพ่อกับแม่ *“ตัดคอเด็กนั่นได้”* และนั่นคือ คำพูดสุดท้ายของพระราชินี เมื่อการร้ายเวทมนตร์สิ้นสุดลง

ทันใดนั้น! มีใบหน้าคนๆหนึ่งขึ้นมากในสมองของฉัน จะ...เจ้าชายคาอิน! ช่วยฉันด้วย! *“ฉีก! โครม!”* เสียงคล้ายเกิดการต่อสู้กัน ฉันค่อยๆเงยขึ้น เห็นทีนทางที่หลังของชายร่างใหญ่อย่างทันเวลา เขาจับหัวชายร่างใหญ่ลงไปที่กระแทกกับอ่างน้ำของพระราชินี

ส่วนทางพระราชินีบอกกับชายร่างใหญ่ในทันทีว่า *“ไปจับมา! ฉันร้ายเวทมนตร์ไม่ได้แล้ว! อ่างน้ำมันคว่ำแล้วม”* *“ท่านนามิริบหนีเร็วเข้าม”* เสียงทีนตะโกนบอกทางออกให้กับฉัน ทำ...ทำไม ตอนนั้นเราไม่ได้นึกถึงหน้าเซนริเลย แต่กลับนึกถึงหน้าของเจ้าชายคาอินขึ้นมาทันที! เอ๊ะ! ใจแล้ว เลือดผ้าของเรา ฉันรีบเอามือไปขูดเลือดผ้าฉันทันที *“ฉันเอาเลือดผ้าคืนมาได้แล้วม”* ฉันพูดขึ้น และรีบวิ่งหนีออกประตูไปอย่างรวดเร็ว ทีนี้เราก็กลับสู่ศตวรรษที่ 21 ได้แล้ว!

พวกเรารีบวิ่งหนีสุดกำลัง *“ท่านนามิ ทางนี้ครับม”* ทีนพูดขึ้น พร้อมชี้บอกทางหนีให้กับฉัน อีกแค่คนเดียวถ้าวิ่งผ่านท่อระบายน้ำนั้นก็จะออกประตูวังของราชินีได้แล้ว! ทันใดนั้นเอง *“ว้ายม”* มีมือหยาบกร้านคู่หนึ่ง โพล่มาจากท่อระบายน้ำจับขาฉันไว้ *“สิ...สิ...แม่หนู ข้าไม่ปล่อยให้เจ้าหนีไปได้หรอก”* ฮึย...ชายร่างใหญ่น่ากลัวคนนี้นี่!

“ไม่นะ! ปล่อยให้ฉันนะม” ฉันตื่นสุดแรงของฉัน ทีนพยายามเข้ามาช่วย *“ฉีกๆ”* ทีนใช้มีดเล็กแทงไปที่มือทั้งสองของชายร่างใหญ่ จากนั้นทีนผลักฉันออกไปที่ประตูหน้าวังของพระราชินี *“ท่านนามิ รีบออกไปเร็ว! ถ้าออกไปนอกวังได้ พระราชินีก็คงไม่กล้าก่อความวุ่นวายแน่ครับ”* ฉันรีบพยักหน้าตอบรับทีนทันที และรีบวิ่งออกไปหาประตูวัง แต่ทว่า...ชายร่างใหญ่ตามมาทัน *“ท่านนามิ รีบออกไปสิม”* ทีนรีบผลักฉันออกไปนอกวังของพระราชินีอย่างรวดเร็ว

“ไอ้เขี้ยก แกคอยขวางข้าหลายครั้งแล้วนะ ข้าจะฉีกแกหนึ่งแกออกมาให้ได้ม” ชายร่างใหญ่พูดเสียงดังก้องด้วยความโมโห ทีนหันมองหน้าของฉันและพูดขึ้น *“ท่านนามิ...ขอคุณนะครับที่เคยช่วยชีวิตผมไว้ ผมดีใจจริงๆ”* ทีนยิ้มให้ฉัน รอยยิ้มนี้เหมือนทุกครั้งที่เขายิ้มให้ฉัน ทันใดนั้นเขาก็ปิดประตูวังราชินีทันที!

“**ท่ะ...ทึน!!**” ฉันทพยายามเรียกให้ทึนออกมาจากประตูวังของพระราชินีด้วยกัน ไม่นะ..ทึน ฮือ.... น้ำตาของฉันทไหลอีกครั้ง อย่างทำแบบนี้ เราต้องกลับไปด้วยกันสิ!! **“ฮึ๊งๆๆๆ”** ฉันทพยายามทุบประตูวังหลายครั้ง เพื่อให้ทึนเปิดประตูออก **“ทึน!! เปิดประตูนะ เปิดสิ!!”** ฉันทไม่ได้ทำอะไรเลย ฉันท่างหากที่เข้ามาอยู่กับเรื่องนี้ฉันทได้ช่วยเหลือไว้หลายครั้ง...

“**นามิ!!**” เอ๊ะ! เสียงนี้มัน เจ้าชายคาอิน!! และคนของเจ้าชายนี่นา... ฉันทพูดขึ้นทันทีว่า **“เจ้าชายคาอิน ช่วยทึน!! ทึนยังอยู่ในนี้!! ไม่จันเขาต้องโดนฆ่าแน่ๆ ทึนกำลังจะโดนฆ่า!!”** เจ้าชายคาอินฟังมาถึง และกำลังเหนียวกับการรีบวิ่งเพื่อตามหาฉันทและทึนไม่กี่วินาทีนั้น เจ้าชายคาอินก็พูดขึ้นว่า **“ทึนถูกราชินีจับไปหรือ? นามิ...ใจเย็นๆนะ ไว้พรุ่งนี้เช้าเราจะรีบมาที่นี่อีกครั้ง ตอนนั้นก็กลับกันก่อนเถอนะ”** ฮือ....ทึน ฉันทขอโทษ เพราะฉันทแท้ๆ เพราะเราดึงทึนเข้ามาพัวพันด้วย!!

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

“ฉันทเจ้าชายองค์ที่ 2 คาอิน เมอร์ลิน มีเรื่องด่วนต้องการขอเข้าเฝ้าพระราชินีทาเนียเดี่ยวนี” เจ้าชายคาอินพูดเสียงดังลั่นอยู่บริเวณหน้าประตูวังของราชินี นายทหารคนหนึ่งรีบเปิดประตูวังทันที **“มะ...หม่อมฉันทจะรีบไปกราบทูลให้ทรงทราบพะยะค่ะ”** นายทหารคนนั้นรีบวิ่งอย่างรวดเร็ว ทึน...ขอให้เธอปลอดภัยด้วยเถอนะ!! อย่างฟังเป็นอะไรไปนะ!!

ไม่นานนักพระราชินีทาเนียก็ออกจากห้องและพูดขึ้น **“อะไรกัน เจ้าชายคาอิน มารบกวนการนอนของพระราชินีเนี่ย? ออกจะเสียมารยาทเกินไปนะ”** อะไรกันเนี่ย? ยังทำหน้าตาเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อีกหรือ? ขณะเดียวกันนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดว่า **“เรื่องเสียมารยาทนะ หม่อมฉันททราบ และต้องขอประทานอภัยเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่รู้เกิดเหตุเข้าใจผิดอะไร เพราะดูเหมือนว่าป่าวรับใช้ของหม่อมฉันทจะพลัดหลงเข้ามาในวังของท่าน โปรดให้คำตบด้วย!!”** เจ้าชายคาอินถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

พระราชินีทาเนียยิ้มมุมปากและตอบกลับว่า **“ฮึ...ป่าว? พูดเรื่องอะไรกันเนี่ย? ฉันทไม่เห็นจะรู้เรื่องเลยนะ”** เมื่อฉันทได้ยินเช่นนั้น ฉันทจึงรีบพูดเสียงดังลั่นว่า **“โกหก!! ก็ได้ผู้ช่วยที่ช่วยฉันท ตอนที่ฉันทเกือบจะโดนคุณฆ่าละสิ!! คุณเองก็เห็นชัดๆ!! ตัวเองพยายามฆ่าคนแท้ๆ เอาทึนคืนมานะ!!”** ขณะที่ฉันทพูด ฉันทก็รีบเดินตรงเข้าไปหาพระราชินีเช่นกัน แต่ทว่า...เจ้าชายคาอินรีบดึงฉันทเอาไว้

“ทึนยังไม่หยุดพละม ต่อให้เธอเป็นสนมของเจ้าชายก็โดนโทษตายฐานสบประมาทฉันทได้นะ” พระราชินีทาเนียพูดทำนองข่มขู่ใส่ฉันท เจ้าชายคาอินยกฝ่ามือขึ้น เพื่อให้ฉันทเงียบๆไว้ เจ้าชายคาอินคงคิดจะจัดการเองสินะ!!

“พระราชินี หม่อมฉันอยากขอคืนในวังของท่าน เพราะถ้าหากบังเอิญว่าปาวมันชุกชนลอบเข้ามาในนี้” เจ้าชายคาอิน พุดมีหลักการและเหตุผลสนับสนุน

แต่ว่า... พระราชินีทาเนียกลับตอบว่า “ฉันไม่อนุญาต กลับไปเถอะเจ้าชายคาอิน” “พระราชินีกรุณา...” “เจ้าชายคาอินลืมไปแล้วหรือ? ฉันคือพระราชินีนะ แะ เป็นคนที่มิได้ตำแหน่งทาวานอันนาม นอกจากพระราชแล้ว ฉันไม่ทำตามคำสั่งใครทั้งนั้น กลับไปซะ” พระราชินีพุดเสียงดังลั่นด้วยน้ำเสียงโหมโห คำพูดนั้นทำให้เจ้าชายคาอินต้องหยุดชะงัก เจ้าชายคาอินค่อยๆเดินพาฉันกลับวังของเขา แล้ว...แล้ว ทินละ ไม่ช่วยเขาหรือ?

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ฉันจึงพุดพยายามที่จะรั้งให้เขาอยู่ต่อ “เจ้าชายคาอิน อย่าเพิ่งกลับนะ ทินอยู่ในนี้จริงๆ” เจ้าชายคาอินนิ่งๆไปครู่หนึ่ง และเขาก็พุดขึ้นว่า “ฉันรู้ แต่ถ้าราชินีใช้อำนาจของทาวานอันนามมาปกป้องฉันก็คงทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้” ฉันรีบถามกลับทันทีด้วยความสงสัยกับคำถามของเขา “เอ๊ะ! ทาวานอันนามคืออะไร?” เจ้าชายคาอินจึงพุดต่อไปว่า “ตำแหน่งของหญิงสาวอันดับ 1 ของประเทศนะ ถ้าจะทำเกินกว่านี้ต้องให้ท่านพ่อเคลื่อนไหวก่อน รีบไปวังหลวงเถอะ” เจ้าชายคาอินรีบพาฉัน และคนของเจ้าชายเดินทางไปยังวังหลวงทันที! ทินขอโทษนะ เพราะฉันแท้ๆถึงกลายเป็นแบบนี้! รอก่อนนะเดี๋ยวฉันจะรีบกลับมา

ณ วังหลวงของอาณาจักรอิตาลี

ในที่สุดฉันก็มาวังหลวง แต่ว่า...คำมีดแบบนี้ดูท่าทางจะลำบากนะเนี่ย? “ฉันไปบอกมหาดเล็กว่าขอเข้าเฝ้าท่านพ่อแล้วนะ ไม่ว่าจะต้องใช้ให้เหตุผลยังไงก็ต้องขอให้ท่านไปวังของพระราชินีกับเราให้ได้” เจ้าชายคาอินพุดขึ้น ทำไม่ต้องรอด้วยล่ะ? ไปเลยไม่ได้หรือ? ฉันจึงรีบถามทันทีว่า “อย่ามัวทำใจเย็นสิ บอกขอเข้าเฝ้า ให้เราไปปลุกท่านเลยไม่ได้หรือ?”

เมื่อฉันพุดเช่นนั้น ผู้รับพุดคัดค้านฉันทันทีว่า “ท่านน้า เราทำแบบนี้กับฝ่าบาทไม่ได้หรอกครับ” ขณะที่บรรดาศักดิ์กำลังตรึงเครียดอยู่นั้น ก็มีเสียงผู้ชายคนหนึ่งพุดขึ้น “เจ้าชาย มีเรื่องด่วนว้ายอะไรกันหรือครับ? เจื่อนไปที่จะส่งท่านน้ากลับบ้านก็ครบหมดแล้วนี่นา ปล่อยให้ปาวมันไว้ก่อน แล้วรีบส่งตัวเธอกลับบ้านดีกว่านะครับ” ฉันจึงมองหน้าผู้ชายคนนี้ เพราะความสงสัยว่าเขาเป็นใคร? เอ๊ะ! เขาเป็นใครกันไม่เคยเห็นหน้าเลย

เมื่อเจ้าชายคาอินเห็นผู้ชายคนนั้นจึงพุดว่า “วานี! อ้อ... น้า เธอคงจะเพิ่งเคยเห็นสินะ นี่คือ วานี เขาเป็นราชเลขาที่วังหลวง และเป็นพี่น้องแม่คนเดียวกับฉัน” เจ้าชายคาอินรีบอธิบายประวัติของเขาพอสังเขปให้ฉันฟังอย่างรวดเร็ว ถึง...ถึงเราจะเอาเสื้อผ้ากลับมาได้แล้วก็จริง... แต่ว่า... “ตอนนี้ฉันยังไม่อยากบอก ฉันปล่อยทินไว้แบบนี้ได้ยังไง” ฉันพุดด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเทา

ทุกคนพาต่างกันไปเจียบ วานิจึงพูดขึ้นว่า *“ทีนคงจะโดนฆ่าไปแล้วแน่ๆ ตัดใจชะเออะครับ โปรดเตรียมตัว กลับบ้านดีกว่าครับ”* ฉันทันรับถามย้อนเขาทันทีว่า *“ทำไม? คุณถึงพูดแบบนั้นล่ะ?”* วานิเดินเข้ามาใกล้ฉันทัน และพูดต่อไปว่า *“เท่าที่ได้ยินมาคนที่พระราชินีใช้ จะเป็นผู้ช่วยร่างใหญ่ท่าทางชาติศัตรูใช้ไหม? ครับ”* วานิถามกลับฉันทันด้วยใบหน้าที่นิ่งเฉยนั้น ฉันทันรับตอบกลับไปว่า *“ใช่ๆ แต่ผมใส่เครื่องประดับเยอะแยะด้วยนะ”* วานิพยักหน้าลง เหมือนกับว่าบุคคลที่เขาคิดเอาไว้ในใจน่าจะใช่คนๆ เดียวกัน

จากนั้นวานิจึงกล่าวต่อไปอีกว่า *“นั่นคือ ชู เจ้านั่นเป็นหัวหน้าของชาวกาสกาเผ่าป่าเถื่อนทางทิศเหนือ เป็นที่รู้จักกันทั่วไปมันหลงใหลเงินทองและชอบสะสมผิวหนังมนุษย์ที่มันเป็นคนฆ่า”* ผู้ช่วยร่างใหญ่ชื่อนั้น ชื่อว่า ชู คนเผ่ากาสกา เฮอร์อ? และวานิก็พูดต่อว่า *“ลือกันว่ามันจะชอบผิวหนังที่เรียบลื่นของเด็กเป็นพิเศษด้วย ซึ่งมันคงไม่ปล่อยให้ทิ้งรอตไปได้นะครับ”* ร่างกายของฉันทันมันเหือดพล่าน เมื่อได้ยินลักษณะนิสัยของชู ผู้ช่วยร่างใหญ่ท่าทางชาติศัตรูคนนั้น

ฉันทันจึงรีบก้าวขาออก เพื่อกำลังจะวิ่งสุดกำลัง และตรงไปช่วยทีน พร้อมทั้งพูดว่า *“ฉันเราก็ยังต้องรีบไปช่วย ...”* แต่ทว่า...ฉันทันก็ถูกมือคู่หนึ่งรั้งตัวไว้อย่างรวดเร็ว *“นามิใจเย็นๆก่อนสิม”* เอ๊ะ! เจ้าชายคาอินอีกแล้วเฮอร์อ? ฉันทันพยายามถนัดสุดกำลัง เพื่อให้เขาปล่อยมือฉันทัน *“ฉันทันจะไปช่วยทีน หลีกไปนะ”* ฉันทันพูดตะโกนใส่เขา และพยายามสะบัดแขนฉันทันให้แรงขึ้น แต่เขาก็ดึงฉันทันไว้แรงขึ้นเช่นกัน *“ปล่อยสิม! เจ้าชายคาอิน”* ฉันทันพูดตะโกนใส่เขาอีกครั้ง เพื่อย้ำคำพูดของตัวเองให้เจ้าชายคาอินปล่อยมือฉันทันของเขา

ฉันทันในที่สุดเจ้าชายคาอินก็ดึงแขนของฉันทันอย่างสุดกำลังของเขา เพื่อลากฉันทันเข้าไปใกล้แนบกายของเขา และขณะเดียวกันเอง *“อึ๊บบ”* เอ๊ะ! จะ...จูบ อีแล้วเฮอร์อ? สมองของฉันทันคิดอะไรไม่ออก อบอุ่นเหลือเกิน ทำไม? จูบของเจ้าชายคาอินถึงได้ทำให้ร่างกายของฉันทันอ่อนเพลียแบบนี้ละ

จากนั้นไม่นานเจ้าชายคาอินก็ค่อยๆ เริ่ปากเขาออกจากริมฝีปากของฉันทันอย่างช้าๆ เสียงเจ้าชายคาอินผ่านเข้ามาในหูฉันทันว่า *“สงบสติได้แล้วใช้ไหม? นามิ”* เขาถามฉันทันด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล สมองของฉันทันเหมือนมันหยุดสั่งการไปชั่วขณะหนึ่ง เอ๊ะ! นี่เมื่อที่ฉันทันกำลังจะไปช่วยทีนนี่นา ฉันทันเคลิ้มไปกับจูบของเขาได้ไง?

“ฉันทันยังไม่เลิกเรื่องช่วยทีนหรือ เราต้องเคารพชีวิตทุกชีวิตอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นคนชนชั้นใด ถ้าฉันทันสิม ฉันทันก็จะกลายเป็นคนแบบเดียวกับพระราชินีทานิเย ฉันทันจะพยายามช่วยทีนสุดความสามารถ” เจ้าชายคาอินพูดขึ้นให้ทุกคนฟังทั่วกัน ทั้งฉันทัน คูริ วานิ และคนติดตามเจ้าชายคาอิน *“ขออภัย ที่ผมพูดจาบังอาจมากไปครับ”* วานิกล่าวขึ้นพร้อมทั้งก้มหัวอย่างนอบน้อม

บริเวณเดียวกันนั้น ไม่ไกลจากตรงที่ฉันและเจ้าชายคาอินอยู่กัน มีเสียงพูดของคนพูดคุยกันเสียงดัง เจ้าชายคาอินจึงพูดขึ้นว่า *“เอะอะอะไรกัน? เสียงดังจริงๆ”* พวกเขาวิ่งไปใช้ต่างตกใจ เมื่อพบเจ้าชายคาอิน บ่าวคนหนึ่งจึงกล่าวกับเจ้าชายคาอินไปว่า *“เมื่อครู่นี้... ทหารยามรายงานมาว่า พบศพกำลังมาอยู่แถวนอกกำแพงด้านทิศใต้ ดูเหมือนจะเป็นเด็กอายุ 12-13ปี พะยะคะ”* ศพเด็กนั้นหรือ? ค่ะ...คงไม่ใช่ละ! ทั้งนั้น เจ้าชายคาอิน คูริ วานิ และคนอื่นๆ รีบวิ่งไปที่เกิดเหตุทันที

บริเวณนอกกำแพงด้านทิศใต้ พวกเขาทหารยามต่างพากันห่อศพ สิ่งที่ฉันเห็นคือ ผ้าพันไหล่เปื้อนเลือดกำลังคลุมศพร่างเล็กนั้นอยู่ *“ขอ...ขอฉันดูหน่อย ขอฉันดูหน้าศพหน่อย”* ฉันพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเทา ทหารยามคนหนึ่งค่อยๆเปิดผ้าคลุมบริเวณใบหน้า *“ว้าย”* ฉันส่งเสียงร้องขึ้นอย่างดังลั่น เพราะความตกใจกับสิ่งที่ฉันกำลังเห็นอยู่ ร่างกายของฉันทรงดูลงทันที! บุคคลที่นอนตายอยู่คนๆนั้นก็คือ ทะ...ทิน ตัวของฉันลั่นไปหมด

จากนั้นทหารยามคนหนึ่งกล่าวกับเจ้าชายคาอิน *“เจ้าชายคาอิน หม่อมฉันว่าอย่าทอดพระเนตรอีกเลย เพราะตั้งแต่ตกลงไป ผิวหนังของเขาโดนลอกออกไปหมดเลย พะยะคะ”* ขณะนี้ น้ำตาของฉันทิ้งไหลออกมาเรื่อยๆ และร่างกายของฉันทื่นไม่หยุด ฉันทิ้งมือของฉันทิ้งไปที่ร่างของทิน ฉันคว่ำร่างของทินขึ้นมากอดไว้ *“ทิน”* ฉันร้องตะโกนเรียกชื่อของทินอย่างดังลั่น ฮือ...ทิน...ฉันควรจะขอโทษเธอยังไงดี! เพราะฉันแท้ๆ! ฉันทำให้เธอต้องตาย!!

ช่วงหัวค่ำ.....ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

ณ บริเวณกลางวังของเจ้าชายคาอินมีสระน้ำขนาดใหญ่ ฉันเดินมานั่งอยู่ที่นี้ตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ บรรยากาศรอบกายของฉันทื่นหนาวเย็นขึ้นเรื่อยๆ แต่ประสาทมลั่มผัสของฉันทกลับไม่รู้สึกละเลย ตอนที่ฉันรู้สึกอยู่ตลอดเวลา คือ น้ำตาของฉันทิ้งไหลออกไม่หยุดเลย... *“ได้ยินว่าเธอไม่กินอะไร ตั้งแต่เช้าแล้ว”* เอ๊ะ! เจ้าชายคาอิน เขาเดินมาตอนไหนกัน? ทำไม? ฉันไม่รู้สิกละ...

ฉันจึงตอบเจ้าชายคาอินไปว่า *“ฉันไม่กิน ไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น ทินถูกฆ่าตายเพราะฉันแท้ๆ”* เจ้าชายคาอินค่อยๆเดินเข้ามาใกล้ๆ เขาพยายามจะอยู่ใกล้ๆฉัน คงเพราะฉันเจอเรื่องราวมาเยอะแน่ๆ *“ทุกอย่างเป็นเพราะฉัน”* เจ้าชายบอกทีสิว่า *“ฉันควรจะทำยังไงดี?”* ฉันพูดเสียงดังลั่น และโผล่เข้าหาเจ้าชายคาอิน เอ๊ะ! จะ...เจ้าชายคาอินกอดฉันไว้แน่นเช่นกัน

ขณะที่ฉันกำลังอยู่ในอ้อมกอดอันอบอุ่นของเจ้าชายคาอิน เขาก็พูดกับฉันว่า *“อย่าร้องไห้เลยนะ ฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไม... แต่ฉันไม่อยากเห็นเธอเวลาเศร้า”* เขาพูดกระซิบข้างหูฉันเบาๆ และกอดฉันแน่นขึ้นอีก มันทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นทั้งกายและใจไปพร้อมกัน

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น *“ขออภัยครับเจ้าชาย ผมว่าเราควรรีบเตรียมตัวดีกว่า เราต้องรีบส่งท่านนาวิกกลับบ้านของเธอแล้วนะครับ”* วานีกล่าวกับเจ้าชายคาอิน เอ๊ะ! จริงด้วยสิ กลับบ้านๆ วานีพูดต่อไปว่า *“จากที่ผมให้ผู้ชำนาญทางดวงดาวตรวจสอบ เราจะสามารถมองเห็นดาวประกายพริก ในฤดูแห่งน้ำของปีนี้เฉพาะวันพรุ่งนี้เท่านั้น”* เจ้าชายคาอินค่อยๆ ปล่อยมือออกจากตัวฉันอย่างช้าๆ สีหน้าของเจ้าชายคาอินดูเศร้าลง จากนั้นวานีก็พูดต่อว่า *“ถ้าปล่อยไว้ผ่านไป เราจะต้องรอกันอีก 1 ปี ผมถึงจะเห็นว่าควรรีบเตรียมตัวเดี๋ยวนี้ดีกว่า...”* นะ...ฉันจะได้กลับบ้าน พรุ่งนี้...เราจะได้กลับบ้านแล้ว

ณ วังหลวงของอาณาจักรอัสโตเรีย

เจ้าชายคาอิน คูริ วานี และคนสนิทคนอื่นๆ ของเจ้าชายคาอิน พาฉันมาที่วังหลวงก่อนรุ่งสาง เพื่อรอดาวประกายพริกขึ้นสู่ท้องฟ้ากลางใจเมืองอัสโตเรีย และจะได้เริ่มพิธีส่งฉันกลับสู่ศตวรรษที่ 21

ในที่สุด...เราก็จะได้กลับบ้านของเรา อีกประมาณ 6 ชั่วโมงเราก็จะได้กลับไปหาครอบครัวของเราแล้ว & ขณะที่ฉันกำลังใส่รองเท้าอยู่ในห้องรับรอง เจ้าชายคาอินก็เดินเข้ามาหาฉันและพูดขึ้น *“ฉันเตรียมตัวพร้อมแล้ว เราสามารถทำพิธีได้ทุกเมื่อเลยนะ นาวิก...ดูเหมือนเธอก็เตรียมตัวพร้อมแล้วสินะ”* ฉันค่อยๆ พยักหน้าลง เพื่อเป็นการตอบรับคำพูดของเขา แต่ทำไม? เราถึงไม่กระโดดโลดเต้นดีใจเลยนะ มันเพราะอะไรกัน?

ในเวลาเดียวกันนั้นคูริก็พูดว่า *“ท่านนาวิกจะกลับจริงๆหรือครับ พวกเขาคงเหงาเกินอยู่แล้ว”* ฉันนั่งเงียบไปครู่หนึ่งไปแล้วๆ เธออยากกลับบ้านมาตลอดนี่นา มันไม่ใช่เวลามาลงเล่นนะ *“นะ...ฉันจะกลับ ฉันจะกลับบ้าน”* เมื่อฉันพูดประโยคนั้นจบ เจ้าชายคาอินก็เฝ้าทางพาฉันไปยังบ่อน้ำที่ฉันโพล้หันมาทันที เพื่อจะได้เริ่มพิธีส่งฉันกลับสู่ศตวรรษที่ 21 ทันที เมื่อดาวประกายพริกขึ้นบนท้องฟ้า

ฤดูแห่งน้ำในแต่ละปีของเมืองอัสโตเรีย ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจักรวรรดิอัสโตเรีย ดาวประกายพริกจะขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายในวันที่เจ็ด และเมื่อเข้าสู่ฤดูแห่งไฟเป็นช่วงฤดูแล้ว บ่อน้ำจะไม่เต็มจนกว่าจะถึงปีถัดไป...

เราต้องกลับบ้านวันนี้เท่านั้น ถ้าพลาดวันนี้ไป เราก็จะกลับบ้านไม่ได้ถึง 1 ปี! เสียงคนกำลังวิ่งเข้ามาใกล้ตัวฉันและเจ้าชายคาอิน คูริวิ่งเข้ามาพบเราอย่างรวดเร็วและพูดว่า *“ท่านคาอิน เราวางกำลังประจำไว้ที่บ่อน้ำทั้ง ๘ บ่อแล้วครับ”* เจ้าชายคาอินพยักหน้าตอบรับคูริ

จากนั้นเจ้าชายคาอินค่อยๆหันหน้ามาทางฉัน และเขาก็พูดขึ้นว่า *“นามิ...ที่เธอปรากฏตัวขึ้น คือ ป่อน้ำนี้ ลงไปในน้ำสิ ฉันจะส่งเธอกลับบ้านเกิดของเธอเอง”* ฉันจึงรีบย้อนถามเขาทันทีว่า *“เจ้าชาย แต่พระราชินีบงการน้ำได้จะไม่โดนขัดขวางหรือ?”* เจ้าชายคาอินค่อยๆยิ้มอย่างช้าๆ และจ้องมองฉันด้วยสายตาที่อ่อนโยน พร้อมทั้งพูดขึ้นว่า *“พระราชินีคงเล่นงานเราอีก แต่ฉันจะกินใช้พลังระดับเดียวกับเขาได้ ฉันจะปกป้องเธอเอง ไม่ต้องห่วงนะ”* เมื่อฉันได้ยินเช่นนั้น ฉันจึงค่อยๆก้าวขาออกไปในป่อน้ำนั้นอย่างช้าๆ เราจะได้กลับบ้านจริงๆแล้วสินะ แต่ว่า...ถ้าเรากลับไปแล้ว เราก็จะไม่ได้เจอเจ้าชายคาอินอีกเลย

ทันใดนั้นเอง.. น้ำในป่อน้ำก็กระฉอกขึ้นมาอย่างรวดเร็ว *“ว้าย.. ออย่าง”* ฉันรีบส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือทันที เจ้าชายจึงรีบพูดขึ้นทันทีว่า *“พลังอาคมของพระราชินี.. ทุกคนอย่าขยับนะ..”* เจ้าชายคาอินพูดตะโกนเสียงดังลั่น ขณะเดียวกันนั้นเอง ก็เกิดลมพัดเข้ามาที่บริเวณแห่งนี้ได้อย่างรุนแรง คล้ายพายุหมุนขนาดกลาง ทำไม? ลมแรงเหลือเกิน ฉันขยับตัวเล็กน้อย เพื่อยืนให้มั่น วาจึงบอกกับฉันทันทีว่า *“อยู่นิ่งไว้.. เจ้าชายคาอินกำลังควบคุมอยู่ครับ..”*

เมื่อกระแสลมที่รุนแรงนั้นพัดเข้ามาในป่อน้ำที่ ฉันกำลังยืนอยู่นั้น น้ำที่กระฉอกขึ้นมาก็กลับสู่สภาพเดิมทันที.. ฉันตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉันจึงพูดขึ้นว่า *“ละ...ลมสะกดน้ำเอาไว้หรือ?”* เจ้าชายคาอินส่งยิ้มให้กับฉัน และมองหน้าของฉันอย่างไม่วางตา เหมือนกับว่าเขาจะคอยปกป้องฉันตลอดเวลา เพื่อส่งฉันกลับสู่ศตวรรษที่ 21 อย่างปลอดภัยตามที่เขาบอกฉันเอาไว้ก่อนหน้านี้..

ส่วนทางด้านของพระราชินีทานิเย่นั้น *“ฮิม...เจ็บใจนัก.. น้ำของข้าถูกสะกดไว้.. คนที่ทำแบบนี้ได้มีแต่คาอินเท่านั้น..”* พระราชินีพูดด้วยน้ำเสียงโมโหอย่างรุนแรง และพระราชินีก็พูดต่อไปว่า *“แต่อย่างที่จางจินะ ข้าไม่ยอมให้เจ้ากลับไปได้เด็ดขาด..”*

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็บอกกับฉันว่า *“อยู่ในป่อน้ำอย่างนั้นแหละ นามิ เดี่ยวฟ้าจะสว่างแล้ว ขึ้นยังซักช้าอยู่ เธอจะกลับไปไม่ได้นะ”* เมื่อฉันได้ยินเช่นนั้น ฉันจึงทำตามที่เจ้าชายคาอินบอก และเจ้าชายคาอินก็เริ่มร้ายเวทมนตร์ว่า *“เทพผู้ควบคุมเวลาและห้วงอากาศเอ๋ย...ได้โปรดส่งหญิงสาวต่างถิ่นผู้นี้กลับสู่ที่เดิมด้วยเถิด ได้โปรดรับฟังคำขอของข้า...”* ขณะที่เจ้าชายคาอินกำลังร้ายเวทมนตร์อยู่ ทันใดนั้นก็ปรากฏเงาดำมืดใหญ่โตมาบดบังแสงสว่างเอาไว้

ฉันจึงค่อยๆหันหลังกลับไปมอง สิ่งที่ฉันกับเจ้าชายคาอิน และทุกคน เห็นก็คือ ชู ชายร่างใหญ่ท่าทางขาดิษฐ์คนนั้น.. ชู วิ่งเข้ามาจับแขนฉันเอาไว้อย่างรวดเร็ว *“ว้าย..”* ฉันส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ ขณะเดียวกันก็มองไปที่แขนของชู สิ่งที่น่าเห็นคือ กำไลข้อมือที่คุ้นตา *“ชู แห่งกาลกาหรือ?”* เสียงของเจ้าชายคาอินพูดขึ้น พร้อมทั้งชักดาบและเข้าปะทะกับชูทันที.. และเจ้าชายคาอินก็พูดว่า *“นามิเข้าไปในป่อน้ำสิ ฉันจะร้ายอาคมให้เอง ฉันจะส่งเธอกลับไปให้ได้เร็วสินะ”*

ตอนนี้ผมมองฉันหยุดนิ่ง และคิดทบทวนเรื่องกำไลข้อมือที่ฉันเห็นที่แขนของชู กะ..กำไลนั้น ฉันจำได้ว่ามันเป็น
เป็นของทีนนี่นา.. ฉันมองไปที่ผ้าคลุมหัวที่ชูสวมอยู่ ซึ่งตอนเจอกันครั้งนั้น ชูไม่มีผ้าคลุมที่หัวเลย ฉันจึงพูดขึ้นลอยๆ
ด้วยเสียงสั่นๆว่า *“หรือว่า...ที่สวมอยู่บนหัวนั้น....”* ชู คงได้ยินที่ฉันพูดลอยๆ จึงหันมาทางฉันและพูดว่า *“ใช่...นี่คือ
หนังของเจ้าหนูนั้น ฉันเอาของมันมาแทนเธอไงละ ฮี...ฮี...”* ฉันตกตะลึงกับคำพูดของชู มะ...มันทำกับทีนแบบนี้...
เจ้าหมอนี่เอากำไลข้อมือของทีนไป... เรายอมไม่ได้!!

ขณะเดียวกันเสียงของเจ้าชายคาอินก็ดังขึ้น ในขณะที่กำลังปะทะกับชูอยู่ *“นามิ! พี่ใกล้สว่างแล้วนะ! รีบไป
สิ!”* ร่างกายของฉันมันเดือดพล่านด้วยความโกรธที่ชูกล้าทำเรื่องแบบนี้กับทีน ฉันจึงตะโกนขึ้นว่า “อภัยให้ไม่ได้!!”
จึงรีบวิ่งตรงเข้าไปหาชูอย่างรวดเร็ว *“นามิอย่าเข้ามา!”* เจ้าชายคาอินพูดเสียงดังลั่นทันที ขณะเดียวกันนั้นชูก็หันมา
ทางฉันที่กำลังวิ่งตรงเข้าไปประชิดตัว ชูแกว่งดาบเล่มใหญ่ขึ้นมาทางฉันอย่างรวดเร็ว เพื่อหวังที่จะตัดหัวของฉัน

ทันใดนั้นเอง.. ฉันก็กระโดดสูงขึ้นไปข้ามหัวของชู พร้อมทั้งหยิบผ้าคลุมผิวหนังของทีนติดมือมาด้วย ช่วงเวลานั้น
ทั้งเจ้าชายคาอินและทุกคน รวมทั้งชู ตกตะลึงกับการกระโดดสูงของฉัน ขณะที่ฉันกำลังจะตกลงมา เจ้าชายคา
อินก็รีบวิ่งเข้ามาจับตัวของฉันเอาไว้อย่างทันท่วงที เขากอดรัดตัวฉันไว้อย่างแนบแน่น

“ฟ้าสว่างแล้ว! พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว! วัน...วันนี้พอแค่นี้ก่อนก็ได้” และนั่นคือเสียงพูดสุดท้ายที่ชูพูดทั้งท้าย
เอาไว้ ก่อนที่ชูจะรีบหนีหายไป เมื่อชูวิ่งหนีไปทุกคนต่างพากันมารุมล้อมฉันกับเจ้าชายคาอิน และเจ้าชายคาอินก็
พูดขึ้น *“ทำไมไม่ยอมกลับไป?”* น้ำตาของฉันค่อยๆไหลออกมาเรื่อยๆ ฉันตอบเจ้าชายคาอินไปว่า *“ฉัน...ฉันกลับไปไม่ได้
ถึงฉันกลับไปแบบนี้มันก็ยังไม่จบอยู่ดี ฉันไม่สามารถลืมเรื่องที่ได้ ฉันไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตอย่างที่เคยเป็นมาได้
ฉัน...กลับไปไม่ได้จนกว่าจะแก้แค้นให้ทีนได้!”* เมื่อฉันพูดจบประโยคนั้น น้ำตาของฉันก็ไหลไม่หยุด เจ้าชายคาอินก็คว้า
ของฉันเข้าไปสู่อ้อมกอดของฉันทันที เขากอดรัดร่างกายของฉันอย่างแนบแน่น เหมือนกับว่าเขากำลังให้กำลังใจกับฉัน
เราจะแก้แค้นให้ทีน!! คัศรูกือ พระราชินีทานเนย ผู้มีอำนาจอันดับ 2 ของประเทศรองจากพระราชินี

ดาบศักดิ์สิทธิ์

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาคิน

“พวกกาณโฆมเอารินนาม” เสียงของเหล่าบ่าวรับใช้ในวังเจ้าชายคาคิน รวมทั้งคูริ วานิ และฉันทด้วย เจ้าชายคาคินจึงพูดขึ้นว่า **“ซี...ฉันทเพิ่งได้ข่าวมาจากวังหลวงเมื่อครู่นี้เอง”** สถานการณ์เริ่มตึงเครียดขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนต่างพากันกระวนกระวายกับข่าวคราวครั้งนี้

ฉันทรู้สึกสงสัยว่า ทำไมพวกเขาต้องกระวนกระวายกันหนัก จึงถามไปว่า **“อารินนามหรือ?”** วานิเดินตรงเข้ามาหาฉันท และพูดว่า **“เป็นเมืองที่มีข้อมปราการของอาณาจักรอิไตไตของเราครับ”** เมืองข้อมปราการนั้นหรือ? หากเมืองแตกต้องส่งผลกระทบต่อตรงกับวังหลวงเป็นแน่

จากนั้นไม่นาน...เจ้าชายคาคินก็พูดต่อว่า **“ถึงยังไง...พระราชาก็สั่งให้ฉันทนำทัพออกไปปราบปรามแล้วล่ะ เราต้องออกเดินทางจากฮันตูซาทันทีเลย”** เจ้าชายคาคินกำลังจะออกเดินทางไปทีไกลๆ ฉันทต้องไปด้วยหรือเปล่า? ทำใฉันทนั้นเอง...วานิก็พูดขึ้นว่า **“ท่านนามี...ต้องอยู่ทางนี้แหละครับ เพราะสนามรบไม่ใช่ที่สำหรับสตรีจะไปนะครับ”** หากฉันทอยู่ที่นี้....ฉันทก็เป็นแผนการของพระราชินีชัดๆ หล่อนพยายามทำให้แยกเรากับเจ้าชายคาคินออกจากกันแขณะที่เดียวกันนั้นเจ้าชายคาคินก็พูดขึ้นว่า **“คูริมันไปบอกให้พวกทหารเตรียมตัวออกศึกเดี๋ยวฉันทจะรีบตามไป”** คูริรีบพยักหน้าลงรับสั่งของเจ้าชายคาคินทันที

จากนั้นทุกคนต่างก็แยกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ของตัวเอง เหลือเพียงฉันทกับวานิแค่ 2 คนเท่านั้น ฉันทเริ่มสงสัยความรู้สึกของวานิ เพราะที่ผ่านมามีเหมือนเขาไม่ค่อยชอบฉันทเท่าไร และพยายามคัดค้านฉันทเกือบทุกเรื่อง ฉันทจึงพูดขึ้นว่า **“นี่...วานิเหมือนคุณจะไม่อยากให้ฉันทอยู่ที่นี้ล่ะ เพราะอะไรหรือ?”** วานิค่อยๆหันหน้ามาหาฉันท และพูดว่า **“ก็เจ้าชายคาคินเคยบอกไว้ว่าแล้ว ว่าจะไม่มีการสนม ซึ่งผมก็เห็นด้วย...”** ฉันทอึ้งกับคำพูดของวานิ และวานิก็พูดต่อไปว่า **“ก็ดีเหมือนกัน ถ้าท่านนามีคิดจะอยู่ที่นี้ ผมก็อยากให้คุณรับทราบไว้อย่างหนึ่งว่า เจ้าชายคาคิน คือ บุคคลสำคัญที่จะสืบทอดบัลลังก์ของอาณาจักรนี้”** เจ้าชายคาคินเป็น ผู้สืบทอดบัลลังก์...หมายถึงจะได้เป็นกษัตริย์หรือ?

วานิยังคงพูดต่ออีกว่า **“เพราะว่าเจ้าชายอารัน รัชทายาทองค์ ซึ่งเป็นสมเด็จพระเจ้าของเจ้าชายคาคิน ปัจจุบันมีร่างกายอ่อนแอ อีกทั้งมหเสินและพระสนมอีก 5 คนก็ไม่มีทายาทให้พระองค์เลย จึงไม่อาจคาดหวังได้ ส่วนเจ้าชายองค์ที่ 1 เทเลปัส ก็ไม่สามารถขึ้นครองบัลลังก์ได้ เพราะมารดาผู้มีฐานะต่ำต้อย ซึ่งเจ้าชายคาคินของเราเป็น พระโอรสของมหเสินองค์ก่อนของฝ่าบาทและยังมีพระพลานามัยดีเยี่ยมทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งเรื่องนี้ทุกคนก็ยอมรับกันอยู่เงียบๆ ยกเว้นพระราชินีองค์ปัจจุบันเท่านั้น”** เมื่อฉันทได้ยินเรื่องราวของเจ้าชายคาคิน จึงรีบพูดไปว่า

“ใคร...ใครจะเป็นกษัตริย์ที่ไม่เห็นเกี่ยวกับฉันนี่นา” วาณิรีพูดสวนขึ้นทันทีว่า “ถ้าเจ้าชายคาอินได้เป็นกษัตริย์ มเหสีของพระองค์ก็จะได้เป็นท้าวานาอันนา ซึ่งเจ้าชายเคยบอกผมไว้ว่า...”

“สักวันฉันจะขึ้นครองราชย์ เพราะฉะนั้นฉันจะต้องเฟ้นหาคนที่เหมาะสมจะมาเป็นมเหสีของฉัน เธอจะต้องมีความสามารถขึ้นอยู่เหนือคนอื่น รู้จักยับยั้งชั่งใจควบคุมตนเอง และอีกมากมาย... แต่ฉันจะไม่มีสนม ฉันจะรักมเหสีคนนั้นคนเดียวตลอดไป...”

ฉันนั่งเงยไปใคร่รู้หนึ่ง กับคำพูดของเจ้าชายคาอินเคยกล่าวเอาไว้ว่า จากนั้นฉันก็พูดลอยๆขึ้นว่า

“เจ้าชายคาอิน... จะรักมเหสีคนเดียวตลอดไปหรือ?” วาณิรีพยักหน้าลงอย่างนอบน้อม และพูดว่า “ดังนั้นเจ้าชายคาอินจึงค้นหาท่านหญิงที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขนั้นมาตลอด แต่สุดท้ายพระองค์ก็มารับท่านเป็นสนม...”

ขณะที่วาณิรียังไม่จบประโยค ฉันก็พูดสวนขึ้นทันทีว่า “มะ...ไม่ต้องห่วงหรอก เจ้าชายคาอินไม่มีหมอรอก คุณวานิ...” เพราะเวลาที่เจ้าชายคาอินบอกว่าเราเป็นสนมนั้นก็แค่พูดต่อหน้าคนอื่นเท่านั้น พวกเราเกี่ยวข้องกันแค่นั้น แต่...ทำไม? ในอกเราถึงเจ็บปวดเหลือเกิน เพราะอะไรกัน?

ณ วังหลวงของอาณาจักรอิตาลี บริเวณลานจัดกระบวนทัพออกศึก

กองทัพอันยิ่งใหญ่ของอาณาจักรอิตาลีจัดเตรียมอย่างเรียบร้อย โดยผู้นำทัพทำศึกกับกาสกาที่เข้าโจมตีอารินนา คือ เจ้าชายองค์ที่ 2 คาอิน เมอร์ลิน “เตชั้! เทพสูงสุดของพวกเขา โปรดมอบชัยชนะแก่อิตาลีด้วยแ คาอิน เมอร์ลิน ข้าจะให้อำนาจทั้งหมดแก่เจ้าเพื่อเป็นตัวแทนของข้า นำทัพไปปลดปล่อยอารินนาให้เป็นอิสระ” พระราชากล่าวกับเจ้าชายคาอิน “พะยะคะ... เดี๋ยวทัพได้!” เจ้าชายคาอินตอบรับคำสั่งของพระราชา พร้อมกับสั่งเคลื่อนขบวนทัพทันที

ขณะที่ฉันกำลังมองดูบรรยากาการเตรียมทัพอยู่บริเวณใต้ชายคาของอาคาร ซึ่งเป็นจุดที่สูงมองเห็นกองทัพออย่างทั่วถึง จากนั้นเจ้าชายคาอินก็ค่อยหันมามองหน้าของฉัน และพูดว่า “เตรียมใจ จะไปสนามรบจริงๆ? นามิ!” เขาพูดทั้งยื่นมือข้างหนึ่งมาทางฉัน และเจ้าชายคาอินก็พูดต่อว่า “มาอยู่ใกล้ๆฉันเถอะ ฉันจะปกป้องเธอเอง! ถ้าเธอเชื่อใจฉันก็มาด้วยกันเถอะ นามิ!” จะ...เจ้าชาย จะพาฉันไปด้วยจริงๆหรือ? เจ้าชายคาอิน.. ฉันรีบวิ่งและกระโดดลงมาสู่อ้อมกอดของเจ้าชายคาอิน

“คาอิน! เจ้าคิดจะพาผู้หญิงไปสนามรบด้วยหรือ?” พระราชาเรียกทักท้วงเจ้าชายคาอินทันที เจ้าชายคาอินค่อยๆยิ้มออก และยกตัวฉันขึ้นไปนั่งตรงไหล่ของเขา จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดตะโกนด้วยเสียงอันดังท้องว่า

“ทุกคนจงฟัง นี่คือเด็กสาวที่ปรากฏขึ้นจากบ่อน้ำในวันก่อนที่ดาวประกายพริก (อิชทาร์) ทอประกายเจิดจ้า อิชทาร์ คือ เทวีแห่งสงครามที่เรารู้จักกัน ทรายใต้ที่มีเด็กสาวคนนี้อยู่ ชัยชนะของอิโตไทต์ก็จะเป็นของพวกเขา” เหล่าทหารมากมายต่างพากันส่งเสียงไชโยโห่ร้องดังก้องไปทั่วแผ่นดินของอิโตไทต์

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็ค่อยๆวางตัวฉันลงจากไหล่อันแข็งแรงของเขา และพูดว่า *“ฟังนะ นามิ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอจะต้องมีชีวิตรอดให้ได้อีก แล้วก็อารินนาที่เราจะไปเป็นบ้านเกิดของทีนด้วย”* ฉันรีบทวนคำถามของเจ้าชายคาอินอีกครั้ง *“บ้านเกิดของทีนเหรอ? ฉันเราคงอาจได้พบครอบครัวของทีนด้วยสินะ”* เจ้าชายคาอินรีบพยักหน้าลงทันที ขณะเดียวกันก็เริ่มเคลื่อนไหวบนกองทัพออกศึกสู่อารินนาเช่นกัน

ส่วนพระราชินีทาเนียและวุลี ซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกันนั้นขณะที่กองทัพออกศึกสู่อารินนา พระราชินียิ้ม และพูดว่า *“วุลี! ให้นำไปอารินนา แล้วเจ้าก็ได้อะไรบ้างด้วยนะ? ฟี... ฟี...”* วุลีโค้งตัวลงอย่างนอบน้อมพร้อมสวมใส่ผ้าคลุมสีดำ เพื่อปกปิดหน้าตาของตัวเอง และรีบไปปฏิบัติหน้าที่ตามรับสั่งของพระราชินี

ณ อารินนา เมืองป้อมปราการของอาณาจักรอิโตไทต์

บ้านเมืองกำลังวุ่นวายเพราะการถูกโจมตีจากพวกกาสก *“ตี้งตต...”* เสียงการเคาะประตูบ้านหลังหนึ่งดังขึ้นพร้อมทั้งเสียงชายคนหนึ่งพูดขึ้น *“นี่คือบ้านเดิมของทีนที่ไปทำงานอยู่ในวังของเจ้าชายองค์ที่ 3 คาอิน ใช่ไหม? มีใครอยู่หรือเปล่า?”* ทันใดนั้นประตูบ้านก็เปิดออก ผู้หญิง 3 คน ซึ่งมี 2 คนที่เป็นฝาแฝดกัน และเหล่า 3 สาวก็พูดขึ้นว่า *“ทีนเป็นน้องชายของพวกเขาเอง มีเรื่องอะไรเหรอ?”* ทั้ง 3 สาวมองดูลักษณะคนที่เคาะประตูบ้าน เขาเป็นผู้ชายสวมใส่ผ้าคลุมสีดำ และปกปิดใบหน้าของตนเองเอาไว้

จากนั้นผู้ชายสวมใส่ผ้าคลุมสีดำ ก็พูดต่อว่า *“โอ้... ผมเป็นคนที่เจ้าชายคาอินใช้มาครับ เพื่อแจ้งข่าวการตายของทีน น้องชายของพวกเขาท่านครับ”* เหล่า 3 สาว ตกใจกับข่าวสารที่ได้รับของผู้ชายแปลกหน้าที่สวมผ้าคลุมสีดำคนนั้น จากนั้นผู้ชายสวมใส่ผ้าคลุมสีดำก็พูดต่อว่า *“เขาถูกสนมที่เจ้าชายคาอินรับเข้าวัง กล่าวโทษในความผิดเล็กน้อย และลงโทษจนถึงความตายครับ”* เหล่าพี่สาวของทีนทั้ง 3 คนก็ถามกลับไปว่า *“ถูกสนมของเจ้าชายคาอินฆ่าตายเหรอ? แล้วสนมที่ว่านั้นเป็นคนยังไง?”* พวกเขาพูดด้วยน้ำเสียงที่โมโหอย่างรุนแรง

ผู้ชายสวมใส่ผ้าคลุมสีดำยิ้มเล็กน้อย และพูดต่อว่า *“ครับ... ถ้ามองอย่างโหดเหี้ยมมากด้วย เขาเป็นเด็กสาวที่ไม่รู้จักซ่อนตนปลายเท้า ชื่อว่า นามิ ครับ จริงสินะ มีข่าวลือว่า ชู แห่งกาสกกำลังต้องการหัวของนามิด้วยสิ”* เมื่อพี่สาวของทีนทั้ง 3 คนได้ยินเช่นนั้นก็โกรธแค้น และหวังจะแก้แค้นให้น้องชายของพวกเขา แต่พี่สาวของทีนคนหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า *“นามิ นั้นนั่นฆ่าทีนฉันเหรอ? อย่ายิ่งให้ไม่ได้”* ผู้ชายสวมใส่ผ้าคลุมสีดำยิ้มอีกครั้ง และพูดต่อว่า

“ถ้าล่อนามิให้ไปโผล่ตรงหน้าซูได้ เขาก็น่าจะช่วยแก้แค้นแทนทีนให้พวกท่านได้... อ๊ะ ขอโทษที่ผมคงจะยุ่งมากเกินไปซะแล้ว ฮี...ฮี”

ส่วนทางของเจ้าชายคาอินก็กำลังนำทัพของฮิโตะไท้ไปปราบปรามการก่อกวนที่อารินนาจากพวกกาสกา ตอนนี้นั้นกำลังเดินทางไปอารินนาด้วยรถม้าศึกคันเดียวกันกับเจ้าชายคาอิน อากาศร้อนอบอ้าวและสภาพแวดล้อมช่างดูแห้งแล้ง และนี่เป็นครั้งแรกที่เราได้ออกมานอกกำแพงเมืองฮิโตะชูชาติด้วย ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้เราน่าจะตั้งใจเรียนประวัติศาสตร์ไว้ให้ดีกว่านี้ การรบสมัยก่อนจะเป็นอย่างไรกัน?

ขณะที่ฉันกำลังคิดเรื่องไปเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น ทันใดนั้นเอง...สิ่งที่ฉันเห็นมันช่างประหลาด ฉันจึงพูดขึ้นว่า *“ละ...เหลือเชื่อ! แม่น้ำเป็นสีแดง!”* แม่น้ำสายนี้เป็นสีแดงดุจสีน้ำเลือด มันทั้งประหลาดและก็สวยงามมาก จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดว่า *“นั่นคือ แม่น้ำเฮลิส ดินรอบๆมันละลายลงไป มันก็เลยมีสีแดงเสมอ”* ฉันเงยหน้าฟังที่เจ้าชายคาอินกำลังอธิบาย และเขาก็พูดต่อว่า *“สมัยก่อน พวกเราฮิโตะไท้เคยอาศัยอยู่ด้านในแม่น้ำนั้น ตอนนี้อยู่ขอบเขตของอาณาจักรเราแผ่กว้างออกไปไกลกว่าเดิมมาก แต่ด้านในแม่น้ำเฮลิสก็ยังคงเป็นแดนสวรรค์ดั้งเดิมของพวกเราไม่เปลี่ยนแปลง”* ฉันฟังเจ้าชายคาอินพูดจากตั้งใจ และคิดตามไปพร้อมๆกัน และในเวลาไม่ช้าพวกเราที่มาถึงเมืองอารินนาจนได้

แม่น้ำเฮลิส มีต้นน้ำอยู่ทางภาคตะวันออกของอนาโตเลีย แล้วไหลโค้งเป็นวงจนออกสู่ทะเลดำในที่สุด ปัจจุบันอยู่ในประเทศตุรกี แม่น้ำสายนี้ถูกเรียกว่า “แม่น้ำแดง” ตามลักษณะของมัน

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบท่านนามิคะ พวกเราเป็นลูกสาวของทาลอนหัวหน้ำแห่ฮิโตะ เมืองอารินนาแห่งนี้ และเป็นพี่สาวของทีนคะ” เสียงพี่สาวของทีน ที่มีผมยาวพุดเกล้าต้อนรับการมาเยือนของเจ้าชายคาอินและฉัน ซึ่งอยู่ในฐานะพระสนมของเจ้าชายคาอิน จากนั้นพี่สาวของทีน ผมยาวคนนั้นก็พูดต่อไปว่า *“หม่อนฉันฮิโตะเป็นลูกสาวคนโต ส่วนฝาแฝดคู่นี้เป็นน้องสาว ชื่อว่า ซาคิ กับ ซารา คะ”* พวกเธอทั้ง 3 คน เงยหน้ามองฉันอย่างไม่วางตา ฉันอยากจะทำอธิบายเรื่องของทีน แต่ฉันจะทำอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นกับทีนอย่างไรดี?

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดขึ้น *“นามิ ฉันจะเข้าร่วมประชุมเรื่องสภาพของเมืองตอนนี้ก่อนนะ ส่วนเธอระหว่างประชุมก็อยู่ที่นั่นนะ”* ฉันรีบพยักหน้าลง และนั่งลงอยู่เฉยๆ ตามที่เจ้าชายคาอินบอก ก็จริงนะ...เรารู้แล้วว่าช่วยอะไรไม่ได้ เราไม่มีประโยชน์จริงๆด้วยสินะ และเจ้าชายคาอิน พวกคณะบริหารเมืองอารินนา รวมทั้งพี่สาวของทีนทั้ง 3 คน ก็เดินออกไปจากห้องโถงรับรอง เพื่อเข้าร่วมประชุมเช่นกัน

“อะไรกัน แม่เดี๋ยวนั้นเห็นว่าเป็นสนมของเจ้าชายคาอิน ไ้เราก็นึกว่าจะสวยแค่ไหน?” เสียงของซาคิพูดขึ้น ขณะเดียวกันซาราก็พูดสนับสนุนคำพูดของซาคิว่า

“จริงด้วย ยังเป็นเด็กกะโปกโโลอยู่ชัดๆ ตัวก็พอมแถมยังตัวเล็กนิดเดียวเองนะพี่ฮ่าตินม” ฮ่าตินนิ่งเงยไปใครคนหนึ่ง และพูดว่า “ให้ตายสิไม่รู้ว่าเจ้าชายคาอินไปติดใจแม่ฉันตรงไหน เด็กแบบนี้แหละ ถ้าไม่ได้เจ้าชายปกป้องก็ทำอะไรไม่ได้หรอก เราต้องให้หล่อนชดใช้ด้วยชีวิตที่ฆ่าทิ้งม”

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

การทำศึก ณ เมืองอารินนาแห่งนี้ กำลังจะเริ่มตั้งขึ้น เจ้าชายคาอินหันหน้ามามองฉัน จากนั้นเขาก็ค่อยๆ อุ้มฉันขึ้น และพูดว่า “นามิ...ฉันจะออกแนวหน้า การพาเธอไปด้วยมันอันตรายมาก เราไม่รู้ว่าพระราชินีทานิยาจะเล่นลูกไม้อะไรที่ไหนบ้าง แต่ถ้าทิ้งเธอไว้ ฉันก็เป็นห่วงนะ” ฉันพยักหน้าลงตอบรับคำพูดของเขา เพราะฉันเข้าใจดีว่ามันถูกต้องอย่างที่เจ้าชายคาอินพูดมา ขณะเดียวกันนั้นฮ่าตินก็พูดขึ้นว่า “เจ้าชายคาอิน เรื่องของท่านนามิ พวกเราทั้ง 3 คน จะดูแลให้เองเพคะ” เจ้าชายคาอินพยักหน้าลง และพูดว่า “ก็ได้มั้ง ฉันฝากพวกเจ้า 3 คนด้วยนะ” พี่สาวของทีนทั้ง 3 คน รีบก้มหัวลงอย่างนอบน้อม และตอบรับว่า “เพคะ!! เจ้าชาย”

ก่อนฟ้าสาง การรบก็ได้เริ่มตั้งขึ้นยังดินแดนรกร้างที่ด้านเหนือของตัวเมืองอารินนาแห่งนี้ การต่อสู้นั้นดุเดือดและรุนแรง เจ้าชายคาอินกำลังทำการศึกที่หนักแล้ว และเสี่ยงชีวิตตัวเอง เพื่อช่วยปลดปล่อยเมืองอารินนาแห่งนี้ ฉันเดินมาขึ้นตรงหน้าต่างบานหนึ่งของปราสาทของเมือง เจ้าชายคาอินจะปลอดภัยหรือเปล่าว ฮ่าตินเดินเข้ามาหาฉัน และพูดว่า “ถ้าเป็นห่วงเจ้าชายคาอิน ฉันจะพาไปยังจุดที่เห็นสนามรบเอาไว้หมคะ? มาเถอะคะ” ฉันนั่งคิดใคร่ครวญ และพยักหน้าลงตอบรับ ขณะเดียวกันฮ่าตินยิ้มให้ฉัน และนำทางฉันไปยังจุดที่กล่าวไว้พร้อมกับน้องสาวฝาแฝดของเธอ

ในที่สุดพวกเราทั้ง 4 คน ก็มาถึงจุดที่เห็นสนามรบ ฮ่าตินพูดว่า “บนที่ราบสูงนี้เป็นที่เลี้ยงม้าคะ มองเห็นที่ราบทางเหนือได้ทั่วเลยใช่หมคะ?” ฉันมองไปยังด้านล่าง เพื่อมองหาเจ้าชายคาอิน แต่ว่า..สิ่งที่ฉันเห็น คือ การทำการศึกของพวกเขา ฉันถึงถามพวกพี่สาวของทีนไปว่า “ไม่มีใครขี่ม้าเลยเหรอ?” พวกเธอหัวเราะเบาๆ และซำคิก็พูดว่า “พูดอะไรน่าฮาอย่างนั้นคะ ม้าเขามีไว้ลากรศึกในสนามรบหรอกคะ” ฉันรู้สึกอาย และบ่ามากเลยที่ฉันถามออกไปเช่นนั้น

ทันใดนั้นเอง ฮ่าตินของซำคิวิ่งไปทางสนามรบด้านล่างนั้น และพูดว่า “ดูสิคะ เจ้าชายคาอินอยู่ตรงนั้น ม้าของเจ้าชายคาอินจะมีสีเทอมแดง ดูก็รู้ทันทีเลยคะ” ฉันรีบหันไปมองทันทีอย่างไม่มีรีรอ ขณะที่ฉันกำลังมองเจ้าชายคาอินอยู่นั้น ฉันก็สังเกตเห็นการรบครั้งนี้ และพูดกับฮ่าตินว่า “นี่...ฉันก็ดูไม่ค่อยเป็นนะ แต่รู้สึกว่ามีฝ่ายเรา กำลังตกเป็นรองอยู่ จริงด้วยสิ! กาสกาน่าจะเป็นศัตรูที่เราสามารถเอาชนะได้สบายๆ หรือว่าจะมีใครปล่อยข่าวให้ฝ่ายนั้นม” ฮ่าตินสะดุ้งเล็กน้อยกับคำกล่าวนั้น ขณะเดียวกันนั้นน้องฝาแฝดทั้ง 2 ของฮ่าตินหายไปตอนที่ฉันกำลังมองการรบอยู่

จากที่สูงนี้ ปล่อยข่าว? พระราชินีอยู่เบื้องหลังแน่ๆเลย เจ้าชายคาอินอย่าตายนะ!! ขอให้กลับมาอย่าง
ปลอดภัยด้วยนะ!! ขณะเดียวกันเองหัวใจของฉันทันก็เต้นอย่างรุนแรง เอ๊ะ! หัวใจเรานั้น...ก็เหมือนกับว่าเรารักเจ้าชายคา
อินนะสิ!!

ทางด้านของชูที่กำลังทำศึกกับกองทัพของเจ้าชายคาอินอยู่นั้น ชูบังคับบรตศีกอย่างคล่องแคล่ว เขาก็เหลือบ
ไปเห็นผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมปกปิดหน้าตาเอาไว้ ชูจึงพูดลอยขึ้นว่า *“ผู้หญิงในสนามรบ.. น่าเดี๋ยวนั้นสินะ!! พระราชินีส่ง
มันมาให้เราแล้ว.. คราวนี้แหละจะต้องตัดหัวมันมาให้ได้!!”* จากนั้นชูก็รีบบังคับบรตศีกไปตรงที่ผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมปกปิด
หน้าตาทันที

ทันใดนั้นผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมปกปิดหน้าตาก็ลี้ภัยหายไป ขณะเดียวกันผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมปกปิดหน้าตาก็
ปรากฏกายขึ้นอีกฝั่งตรงข้ามกัน *“เอ๊ะ! ไปอยู่นั่นตั้งแต่เมื่อไร?”* ชูร้องอุทานขึ้นด้วยความสงสัย และชูก็บังคับบรตศีกไป
ตรงที่ผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมปกปิดหน้าตาทันที ขณะเดียวกันนั้นทางฮ่าตั้นที่กำลังเฝ้าดูนามืออยู่ที่กำลังรอพวกน้องสาวฝา
แฝดของเธอ ที่กำลังหลอกล่อชูให้ตามมา เพื่อมาแก้แค้นแทนพินให้พวกเธอ

ฉันทันที่กำลังมองดูความปลอดภัยของเจ้าชายคาอินตรงเนินสูงแห่งนี้ ฉันทันรู้वादกแล้วว่าเจ้าชายคาอินอาจไม่
รอดกลับมา เอ๊ะ! หรือว่าเรากำลังหลงรักเจ้าชายคาอินเข้าแล้วจริงๆ ขณะที่ฉันทันกำลังคิดไปเรื่อยเปื่อยอยู่ ทันใดนั้นเองก็
มีเสียงของผู้ชายคนหนึ่งตะโกนอย่างดัง *“แม่หนูน้อย.. ฉันทันเจอเธอจนได้.. หัวเดียวของเธอจะทำให้ได้ทองเต็มรถ ฉันทันไม่
ยอมให้เธอหนีไปได้..”* ฉันทันรีบหันหลังกลับไปทันที ฉันทันเห็นชูกำลังบังคับบรตศีกตรงมาทางนี้อย่างรวดเร็ว ฉันทันจึงรีบวิ่ง
หนีสุดกำลังทันที

ฉันทันรีบวิ่งหนีเข้าไปในคอกม้า และฉันทันก็ไปชนม้าตัวหนึ่งเข้าไปให้ ม้าสีดาสนิท ขนสีดางาม ขณะเดียวกันชูที่
กำลังบังคับอย่างบ้าคลั่งตรงมาทางฉันทัน *“โง่จริง คิดว่าจะวิ่งหนีรอดชีวิตพ้นหรือ? ฆ่ามัน.. รีบฆ่ามันเดี๋ยวนั้นเลย!!”*
เสียงพูดเบาๆของพวกพี่สาวของทั้นทั้ง 3 คน เมื่อสถานการณ์มันเริ่มบีบบังคับ ฉันทันจึงกระโดดขึ้นนั่งเจ้าม้าสีดานั้น
ทันที! ขณะนั้นเองพวกพี่สาวของทั้นทั้ง 3 คนก็ตกใจกับการกระทำของฉันทัน ชาร่าจึงพูดขึ้นว่า *“พี่ม้าหรือ? แม่...แม่..นั่น
พี่ม้าเป็นหรือเนี่ย?”* ในไม่ช้าวินาทีต่อมาฮ่าตั้นก็พูดขึ้นว่า *“แต่เธอหนีไม่พ้นหรือ เพราะข้างหน้าเป็นหน้าผา..”*

ฉันทันที่กำลังขี่ม้าสีดาตัวนี้อยู่กำลังवादกแล้วกับการวิ่งของมัน เพราะมันวิ่งเร็วมาก ฉันทันจึงร้องขึ้นว่า *“ว้าย!! จะ
ตกแล้ว เจ้าม้า.. จะพยศกับคนที่ขี่ครั้งแรกมากไปแล้วนะ..”* ฉันทันจับตัวม้าไว้แน่น ขณะเดียวกันชูที่กำลังบังคับบรตศีก
ตามมา ฉันทันค่อยๆเงยหน้ามองทางตรงหน้า เอ๊ะ! หน้าผาหรือ? *“เจ้าม้า.. อย่าเล่นบ้าๆนะ..”*

ทันใดนั้นเองผ้าสีดำที่ฉีกกำลังขี้อยู่ นั้นก็กระโดดลงไปหาหน้าผาที่สูงชันนั้น **“กรี๊ด!!!”** ฉันทึ่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัว ตายแน่! ข้างล่างเป็นสนามรบ.. พวกเหล่าทหารทั้งฝ่ายของกาสกาและฝ่ายของฮิตไทต์ รวมทั้งเจ้าชายคาอิน มองมาทางเสียงร้องดังลั่นของฉันทันที เจ้าข้าพาดันกระโดดลงมาจากหน้าผาอย่างปลอดภัย แต่ทว่า...มันก็ยังคงวิ่งต่อไป ด้วยลักษณะการวิ่งของมันทำให้พวกทหารฝ่ายกาสกากระส่าระส่ายกันไปหมด

เหล่าทหารฝ่ายกาสกาเริ่มแตกกระจาย เพราะคิดว่าเป็นการลอบโจมตีจากทางด้านหน้าผาที่สูงชันนั้น ขณะเดียวกันเจ้าชายคาอินก็กำลังอึ้งกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และพูดว่า **“อะ...ซีม่าในสนามรบ? พังเคยเห็นวิธีรบแบบนี้ เป็นครั้งแรก แต่มีความคล่องตัวมากกว่ารถศึกจริงๆ แต่ทว่า...นามิ ดีละ.. อย่าปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านไป รีบดขยี้กาสกาให้หมดไปเลย!!”** เหล่าทหารฮิตไทต์เข้าประชิดเหล่าทหารกาสกา จึงให้กาสกากลายเป็นฝ่ายตกเป็นรองแทน

ในเวลาต่อมาเจ้าชายคาอินก็กำลังเหมือนมองหาอะไรบางอย่าง และพูดขึ้นว่า **“คูริม ตอนนี้นี่สนามรบให้พวกทหารจัดการก็คงได้แล้วล่ะ ว่าแต่...นามิอยู่ไหนล่ะ?”** คูริมหันมาทางฉันทันทีกำลังซีม่าอยู่ และชี้นิ้วมาทางฉันทัน **“ท่านนามิอยู่ไหนครับ!!”** คูริตอบกลับเจ้าชายคาอินทันที

ขณะเดียวกันกำลังอยู่บนผ้าสีดำตัวนี้ ฉันทันก็เหลือบไปเห็นพี่สาวฝาแฝดคนหนึ่งของทิน กำลังนั่งอยู่ตรงกลางสนามรบ ฉันทันจึงรีบพูดว่า **“เจ้าข้ารีบไปตรงไหนเร็วเข้า!!”** ผ้าสีดำนั้นกลับไม่ตอบสนองคำพูดของฉันทัน ฉันทันจึงพูดต่อไปว่า **“ก็ได้ฉันทันขอโทษ ฉันทันผิดเอง แต่ขอร้องล่ช่วยไปตรงผู้หญิงคนนั้นที!!”** จากนั้นมันก็วิ่งไปทางพี่สาวฝาแฝดคนหนึ่งของทินทันที เมื่อใกล้ถึงตรงที่พี่สาวฝาแฝดคนหนึ่งของทินนั่งอยู่ ฉันทันก็ยื่นมือไป เพื่อให้เขาจับมือของฉันทันไว้ จากนั้นฉันทันก็ดึงแขนพี่สาวฝาแฝดคนหนึ่งของทิน เพื่อให้เขาจะได้ขึ้นมานั่งบนหลังม้าด้านหลังของฉันทัน

เมื่อเจ้าชายคาอินเห็นการกระทำของฉันทัน เจ้าชายคาอินก็พูดลอยๆขึ้นว่า **“นามิ...เธอเป็นผู้หญิงที่เหลือเชื่อจริงๆ ทำให้เราชนะศึกชิงอารินนาได้ในแค่พริบตาเดียว!!”** ในที่สุด....ยามเย็นการรบทั้งหมดก็จบลง เพียงแค่วันเดียว อารินนาก็กลับมาอยู่ในมือของกองทัพฮิตไทต์อีกครั้งหนึ่ง

ช่วงหัวค่ำ.....ณ เมืองอารินนา วังรับรอง

“มันอะไรกันเนี่ย! ดันพลาดโอกาสฆ่านามิในสถานการณ์นั้นได้!!” เสียงของฮ่าตั้นพูดกับน้องสาวฝาแฝดทั้ง 2 คน จากนั้นฮ่าคิก็พูดกลับไปว่า **“แต่...เดี๋ยวนั้นช่วยชีวิตฉันทันเอาไว้วันละ”** ฮ่าราธิบลุกขึ้น และสวนกับฮ่าคิทันทีว่า **“มันก็จริง แต่เขาฆ่าทินนะ!!”** ฮ่าตั้นพยักหน้าลงตอบรับคำพูดของฮ่ารา และพูดต่อว่า **“ใช่...ลองเป็นแบบนี้พวกเราต้องคงลงมือฆ่าเดี๋ยวนั้นเองแล้วละ!!”**

ทันใดนั้นเองผู้ชายสวมผ้าคลุมสีดำปกปิดหน้าตาที่เอาข่าวการตายของทินมาแจ้งให้พวกพี่สาวของทินทั้ง 3 คน ก็ปรากฏตัวขึ้น และพูดว่า *“ฮิ... ฮิ... คุณผู้หญิงทั้งหลายเอาสิ่งนี้ไปสิ โดยส่วนตัวแล้ว ผมก็มีความแค้นกับเด็กนั่นเหมือนกัน ดังนั้นให้ผมช่วยเถอะนะ สิ่งนี้มันเรียกว่า น้ำสีขาว หรือเรียกง่าย ๆ ว่า ยาพิษ ครับ”* พวกพี่สาวของทินทั้ง 3 คน พยักหน้าลง เพื่อตอบรับการช่วยเหลือนั้น ผู้ชายสวมผ้าคลุมสีดำปกปิดหน้าตาก็พูดว่าไปว่า *“สวัสดีครับผมจะใช้แค่ 2-3 หยดก็เพียงพอแล้ว เอาละลองหาโอกาสหยดนี้ใส่ปากเด็กนั่น เพียงเท่านี้ทุกอย่างก็จบ ฮิ... ฮิ...”* จากนั้นพวกพี่สาวของทินทั้ง 3 คน รับขวดเล็ก ๆ ที่ใส่น้ำสีขาวนั้นเอาไว้ และแอบลอบเข้าไปยังห้องของเจ้าชายคาอินทันที

ในที่สุดการทำศึกก็จบลง และนี่คงเป็นอีกหนึ่งคืน ที่ฉันจะต้องนอนห้องเดียวกับเจ้าชายคาอินเช่นเคย เจ้าชายคาอินมองหน้าฉัน และพูดว่า *“วันนี้คงเหนื่อยล่ะสิ รีบพักผ่อนเถอะนะ นามิ”* ฉันนั่งเฉยๆ ไม่พูดจาอะไร อาจเป็นเพราะว่าฉันเริ่มหลงรักเจ้าชายคาอินหรือเปล่า? เพราะหัวใจของฉันมันเต้นรุนแรงเหลือเกิน จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดต่อว่า *“ถ้าเธอตั้งใจจะอยู่ประเทศนี้ต่อไป ก็คิดทำตัวให้ชินกับการใช้ห้องนอนร่วมกับฉันสิ เพราะเธออยู่ในฐานะสนมของฉันนะ”* ฉันค่อยๆ พยักหน้าลงตอบรับเขา และก็รีบกระโดดขึ้นเตียงนอน พร้อมเอาหัวหนุนหมอนทันที

เวลาผ่านไปได้ประมาณ 2 นาทีกว่าๆ เจ้าชายคาอินยังคงหันไปมองรอบๆ ห้อง ทำให้ฉันรู้สึกกังวล ฉันจึงพูดไปว่า *“เจ้าชายคาอิน มีอะไรหรือ?”* เขาส่ายหัว และเอามือมาลูบใบหน้าอวมชมพูของฉันเบาๆ จากนั้นเขาเข้าลูบผมฉันอย่างรวดเร็วด้วยริมฝีปากของเขา เขา จะ... จูบ ฉันอีกแล้ว แต่... ทำไร? ครั้งนี้ฉันถึงไม่ขี้อายเขาเลย *“เดี๋ยวนะ... อยู่เฉยๆ ปล่อยให้ฉันจัดการเอง...”* เขาบอกฉัน จากนั้นเขาก็ยื่นมือมาลูบผมฉันอีกครั้งด้วยริมฝีปากเขา และเขาก็ค่อยๆ เอามือลูบไล้จากขาฉันขึ้นมาเรื่อยๆ ฉันทั้งรู้สึกกลัวและรู้สึกดีไปพร้อมๆ กัน

ทันใดนั้นเองก็มีคนแปลกหน้า 3 คน ที่ปกปิดหน้าตาด้วยผ้าคลุมก็ปรากฏกายขึ้น คนหนึ่งในนั้นพูดว่า *“นามิ! จงตายซะเถอะ”* จากทั้งคนแปลกหน้าทั้ง 3 คน วิ่งตรงเข้ามาหาเจ้าชายคาอินและฉันอย่างรวดเร็ว เจ้าชายคาอินหยิบมีดเล่มเล็กๆ หนึ่งไปแทงคนคนหนึ่ง แต่อีกคนก็ถือดาบเล่มเข้ามาขวางที่จะฟันตัวของฉัน แต่ทว่า... ฉันหยิบดาบของเจ้าชายคาอินมาสะกัดได้ทัน!! และเจ้าชายก็ดึงดาบออกจากปาก และพูดขึ้น *“ทำได้ดีมาก นามิ!!”*

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็ลุกออกจากเตียง และตามไล่หวิดคนแปลกหน้า 3 คน ทันใดนั้นเจ้าชายคาอินก็ไปฟาดฟันจนผ้าคลุมหน้าคนหนึ่งขาดออก ฉันเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยจึงพูดขึ้นว่า *“พี่สาวของทิน!!”* เจ้าชายคาอินและฉันวิ่งไปตามๆ กัน และพูดว่า *“ซาร่า? 3 ใบเถาหรือเนี่ย? นี่พวกเธอเล่าทำไมไรกัน!!”* ฮ่าฮ่าฮ่าจึงรีบพูดขึ้นทันทีว่า *“พวกเราารู้ดีว่าการบุกเข้าห้องบรรทมของเจ้าชายมีโทษถึงตาย แต่พวกเรา ก็ยกโทษให้คนที่มาน้องชายไม่ได้!!”*

เมื่อเจ้าชายคาอินได้ยินที่ฮ่าฮ่ากล่าวมา จึงพูดกลับไปว่า *“พวกเธอบอกว่าคนที่ฆ่าทิน คือ นามิ หรือ? เรื่องนั้น...”* ขณะที่เจ้าชายคาอินยังพูดไม่จบ ฉันจึงรีบพูดสวนขึ้นว่า

“เดี๋ยวก่อน.. เจ้าชายคาอิน ใ้ฉันอธิบายเองเถอะ.. ที่นั่นะตาย เพราะฉันจริงๆ แต่โปรดฟังฉันก่อน คือ ฉันถูกพระราชินีจ้างเอาชีวิตมาตลอด แล้วตอนที่ฉันเกือบจะถูกตัดหัว ที่นั่นก็เข้าไปช่วยฉันไว้ แต่ฉันก็ทำให้หินโดนจับตัวไปและถูกชูแ่ห่งกาสะมาตาย...”

ทันทีที่ฉันพูดจบ ฮ่าตินก็รีบพูดว่า “โกหกม พวกฉันได้ยินจากข่าวที่เจ้าชายคาอินใช้มาแจ้งข่าวว่าที่ตายเพราะฝีมือเธอเองนั่นแหละ” ทันใดนั้นฮ่าตินก็รีบไปจับตัวเจ้าชายคาอินเข้าไว้ และฮ่าตินก็เอามาจับตัวฉันเอาไว้เช่นกัน จากนั้นฮ่าตินก็จับปากของฉันให้ฮ่าปากออก เธอหยิบขวดเล็กๆ ขวดหนึ่งออกมา และกำลังจะเอาอะไรบางอย่างที่อยู่ในขวดนั้นใส่ปากของฉัน

เมื่อเจ้าชายคาอินเห็นเช่นนั้น เขารีบพลักฮ่าตินออกไปและพูดว่า “ฮ่าติน.. ที่นั่นมีพูดเป็นความจริงนะ ที่แขนของซูมิกำไรของหิน มันเอาไปหลังจากฆ่าหินแล้ว ยิ่งกว่านั้นฉันก็ไม่ได้ส่งข่าวที่ไปหาพวกเธอด้วย” ฮ่าตินค่อยๆ หันไปทางเจ้าชายคาอิน แต่ทว่า... น้ำในขวดเล็กนั้นก็เข้าปากของฉันเสียแล้ว

ร่างกายของฉันเบาหวิว ไม่มีเรี่ยวแรง และฉันก็เริ่ม หะ... หายใจไม่ออก “นามิ” เสียงเจ้าชายคาอินพูด เขาเข้ามาจับตัวของฉันได้ทันก่อนที่ฉันจะล้มลงไปกับพื้น ฉันพยายามที่จะพูดกับเจ้าชายคาอิน “หะ... หายใจ... หายใจ... ไม่ออก...” คอร้อนแฉ่ว ออกเหมือนโดนเผา นี่มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย? หายใจ... ไม่ออก....

เจ้าชายคาอินรีบร้องเรียกคนช่วย “คูริมี มีใครอยู่ข้าง” ภาพที่เจ้าชายคาอินกำลังเห็นคือ นามินอนนิ่งและทั้งตัวของเธอก็เย็นเฉียบขึ้นเรื่อยๆ คูริรีบเปิดประตูเข้ามา และพูดว่า “ขอโทษครับ ท่านคาอินมีเรื่อง...” ขณะที่คูริกำลังจะพูด เจ้าชายคาอินก็พูดสวนทันที “คูริมี รีบไปตามหมอด่วน คนจ่ายยาด้วย เร็วๆ เข้า” คูริรีบพยักหน้าลงและรีบวิ่งไปตามที่เจ้าชายคาอินรับสั่งทันที และเจ้าชายคาอินก็หันไปถามพวกพี่สาวของหินว่า “ฮ่าติน.. ที่เธอให้เขาดื่มเป็นยาพิษใช่ไหม? เป็นพิษชนิดไหน?” ฮ่าตินมีอึ้งไม่ตอบว่า “ไม่... ไม่ทราบพะคะ” เธอพูดด้วยเสียงอันสั้นเทา

ทันใดนั้นเองเสียงคูริของพูดขึ้น “ท่านคาอิน.. หมอกับคนจ่ายยามาแล้วครับ” เจ้าชายคาอินรีบพูดขึ้นทันที “ทางนี้ เร็วๆ เข้า นามิดื่มยาพิษเข้าไป ยังไม่ นานเท่าไร” จากนั้นหมอก็เริ่มตรวจร่างกายทันที และหมอก็พูดขึ้น “สายไปแล้วพะคะ เธอหมดลมหายใจและชีพจรก็หยุดเต้นไปแล้ว ไม่สามารถช่วยอะไรได้แล้วพะคะ เธอเสียชีวิตแล้วพะคะ” คำพูดของหมอ ทำให้เจ้าชายคาอินอึ้ง ร่างกายของเจ้าชายคาอินสั่นเทาขึ้นเรื่อยๆ “ไม่... เป็นไปไม่ได้.. นามิ” เสียงของเจ้าชายคาอินดังก้องไปทั่ววังรับรอง เมืองอารินนาแห่งนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

ร่างกายที่เย็นเฉียบของนามิถูกวางอยู่ในโถงกระจกแก้ว ที่ประดับไปด้วยดอกไม้หลากหลายสีในห้วงโถงของพระมหาวิหาร เมืองอารินนา เพื่อเตรียมนำไปยังเมืองฮัตตูลูชาหลวงของฮิตาไทต์ และเจ้าชายคาอินก็ยังคงนั่งมองร่างที่เย็นเฉียบของนามิด้วยสายตาอย่างเศร้าๆเช่นเดิม แม้ว่าเวลาจะผ่านหลายชั่วโมงก็ตาม...

“ท่านคาอินครับ ถ้าท่านไม่ทานอะไรเลย จะเป็นผลเสียต่อร่างกายนะครับ” เสียงของคูริดังขึ้น พร้อมมือที่ถืออาหารจานหนึ่ง เจ้าชายคาอินค่อยๆยกน้ำขึ้น และพูดว่า *“คูริ...ถ้ารู้แบบนี้ ตอนนั้นฉันน่าจะบังคับส่งนามิลับประเทศของเขาซะ”* คูริรีบส่ายหัวไปมา และตอบกลับไปว่า *“อย่าโทษตัวเองเลยนะครับ ตอนนั้นท่านนามิตัดสินใจเองว่าจะอยู่ต่อ...”* ขณะที่คูริกำลังจะอธิบายอยู่นั้น เจ้าชายคาอินรีบพูดสวนขึ้นทันที *“ไม่ใช่หรอกม ผมตอนนั้นฉันไม่ได้อยากส่งนามิลับเลย ความจริงฉันอยากเก็บเขาไว้ข้างกายฉันตลอดไป...”*

“ขอเดชะเจ้าชาย การสอบสวน 3 ฟีน้อง ฮาดีน ซาคี และซารา กำลังจะเริ่มแล้วพะยะค่ะ” นายทหารคนหนึ่งกล่าว เจ้าชายคาอินค่อยๆลุกขึ้นเดินออกไปจากห้วงโถงของพระมหาวิหารแห่งนี้ และก่อนเจ้าชายคาอินจะเดินไปยังประตูทางออก เขาก็มองไปยังร่างของนามิอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นเขาก็เดินออกจากประตูห้วงโถงไป

ขณะนั้นเอง เมื่อเจ้าชายคาอินออกจากห้วงโถงของพระมหาวิหารแห่งนี้ไป บริเวณกำแพงห้วงโถงด้านหลัง ที่วางร่างของนามิ มันก็ค่อยๆเปิดออก ชายที่สวมผ้าคลุมสีดำก็ปรากฏขึ้น พร้อมทั้งอุ้มร่างของนามิขึ้นมา และเขาก็พาร่างของนามิออกไปจากห้วงโถงของพระมหาวิหาร เมืองอารินนาแห่งนี้

ส่วนทางของเจ้าชายคาอินที่กำลังเริ่มการสอบสวน 3 ฟีน้อง นั้น *“ขอประทานอภัยเพคะ ที่พวกหม่อมฉันทำ ความผิดที่ไม่อาจแก้ไขได้ โปรดลงโทษพวกเราด้วยเพคะ แต่ที่พวกเราทำไปก็เพราะต้องการแก้แค้นคนที่ฆ่าน้องของพวกเราที่เท่านั้น”* ฟีน้อง 3 สาวก็ม้วนลงกราบกล่าวพร้อมที่จะได้รับการลงโทษ *“จะบ้าหรือไงม ท่านนามิ คือ บุคคลที่ ทินเสียงชีวิตเข้าปกป้องนะ”* คูริพูดขึ้นด้วยความโมโห

ขณะนั้นเจ้าชายคาอินก็ยกมือ เพื่อให้คูริหยุด และถามว่า *“พอเถอะคูริ...คนที่ปลอมตัวเป็นป่าวของฉัน แล้ว ยุยงให้พวกเธอฆ่านามินะ พวกเธอไม่เห็นหน้ามันเลยสินะ”* *“ขอประทานอภัยเพคะ เขาสวมผ้าคลุมสีดำเสมอ...”* ฮาดีนตอบกลับ คูริรีบพูดสวนทันที *“ดูสินั่นครับ คนสนิทของพระราชินีทานิยม”* เจ้าชายคาอินพยักหน้าลงตาปรับ และพูดต่อ *“ก็คงจั้นแหละ... แต่ถ้าไม่เห็นหน้ามันก็ยากจะแน่ใจได้นะ เพราะยาพิษก็ไม่เหลือ ขวดนี้ก็โยงไปถึงพระราชินี ไม่ได้อีก พวกมันฉลาดรอบคอบทุกครั้งจริงๆ”*

ทันใดนั้นเอง “ขอเดชะ...ศพของท่าน นามิกษุโหมยไปจากพระมหากษัตริย์พะยะคะ” นายทหารคนหนึ่งกล่าวขึ้น ทั้งเจ้าชายคาอิน คูริ ฟีนอง 3 สาว และคนอื่นๆ ต่างตกใจ และรีบเดินทางไปยังพระมหากษัตริย์ทันที

“ขอประทานอภัยพะยะคะ ตรงทางเข้าห้องก็มีภิกษุเฝ้าอยู่ ที่ประตูก็มีทหารยามอยู่ แต่ไม่รู้ว่ามันเข้ามาได้อย่างไร?” ผู้ดูแลพระมหากษัตริย์พูดขึ้น เจ้าชายคาอินตอบกลับ “มันต้องใช้ทางลับแน่ ในวังหลวงและวิหารที่รูปแบบพิธีการชั้นสูง มักจะมีการเตรียมทางลับไว้ยามฉุกเฉิน ผู้ที่ควบคุมแผนผังจะเป็นหัวหน้าภิกษุของแต่ละวิหาร”

เมื่อผู้ดูแลพระมหากษัตริย์ได้ยินเช่นนั้น จึงพูดขึ้นว่า “พระมหากษัตริย์นี้เป็นวิหารที่บูชาเทพแห่งดวงอาทิตย์ไฮโต ชายาของเทพเตซซิป หัวหน้าภิกษุก็คือ พระราชินีทานเนีย พะยะคะ” “พระราชินีต้องเอาตัวท่าน นามิไปแน่ แต่ทำไมต้องเอาศพ?” คูริถามเพราะความสงสัย เจ้าชายคาอินนิ่งเงียบ และพูดลอยๆว่า “จริงสิ แผนของพระราชินีไม่ใช่แค่การฆ่า นามิ แต่เขาต้องการหัวของ นามิเป็นเครื่องสังเวย หากเขาใช้ยาพิษทุกอย่างก็หมดความหมาย หรือว่า....?”

ณ เมืองฮัตตุซ่า เมืองหลวงของอาณาจักรฮัต

ร่างกายหนักเหลือเกิน....ในหัวก็เหมือนมีหมอกปกคลุมอยู่ “.....น่า.....เออะ ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยเออะน่า” มีเสียงคนคุยกันหรือ? เสียงใครนะ? “ไม่ได้การัดหัวเดี๋ยวนี้ต้องพาไปวังของพระราชินีก่อน” เสียงของอีกคนหนึ่ง ตะโกนขึ้น เมื่อนั้นได้ยินพูดประโยคนั้น ฉันรีบล้มตาทันที!

ฉันค่อยๆเหลือบมองไปมองว่าใครกำลังคุยกัน คนที่ฉันเห็นก็คือ คนสนิทที่สวมผ้าคลุมสีดำของพระราชินีกับชุด “พระราชินี ท่านต้องการให้ตัดหัวในขณะมีพิธีกรรม” ชายสวมผ้าคลุมสีดำพูดขึ้น จากนั้นเขาก็พูดต่อ “จะตัดหัวเด็กนั้นได้ก็ต่อเมื่อพาไปวังของพระราชินีเท่านั้น”

ฉันค่อยๆเหลือบมองไปรอบๆตัว สิ่งที่ฉันเห็นคือ ทางเดินคล้ายทางลับบางอย่าง แต่...ทำไม? เราถึงมาอยู่ในที่แบบนี้ได้ จริงสิ! เหตุผลยังไงก็ช่าง เราต้องรีบหนีก่อน! ฉันค่อยๆ พยายามของตัวเองขึ้น “นี่คุณ! ฝันแล้วหรือ?” เสียงพูดดังขึ้น ทันใดนั้นเองก็แฉกๆดาบที่มีอยู่มาทางฉันทันที! “ร้าย!” ฉันร้องด้วยความตกใจ และขณะเดียวกันฉันก็สามารถหลบการแฉกๆดาบของชูได้สำเร็จ ทำให้ดาบของชูกลับไปถูกตรึงผนังทางเดินลับนี้แทน

ฉันใช้ช่วงวินาทีที่หลบดาบของชู รีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว ขณะที่ฉันกำลังวิ่งหนีอยู่ทางเดินกลับไม่มีแสง มันมืดสนิทไปหมด แต่...ทันใดนั้นเอง เอ๊ะ! แสงสว่าง? ฉันเห็นแสงสว่างเป็นเส้นแสงเล็กๆ ล่องออกมาจากผนังทางเดินลับ ฉันรีบลองเข้าไปพลัดกับบริเวณนั้น “ช่างนอกนั้น” ฉันพูดเสียงดังด้วยความตกใจ และฉันก็รีบหลุดออกมาทันที!

เมื่อฉันเงยหน้าขึ้นฉันพบผู้ชายร่างใหญ่ ผิวสีแทนคนหนึ่ง ยืนถือขวานเล่มหนึ่ง *“เธอเป็นใคร? แล้วออกมาจากตรงนั้นได้อย่างไร?”* เขาถามฉัน พร้อมหันขวานเล่มนั้นมาที่ฉัน *“ฉันชื่อ นามิ ขอร้องล่ะ ให้นำฉันไปเถอะ! มีคนกำลังตามล่าฉันอยู่ ได้โปรด!”* ฉันพูดอ่อนน้อมด้วยเสียงอันสั่นเทา

ขณะเดียวกันนั้น ชูก็กำลังวิ่งไล่ตามฉันมา *“น้องเด็กน้อย! หายไปไหนแล้วเนี่ย? แสงสว่างหรือ? หันออกไปข้างนอกแล้วหรือ? ไม่ว่าจะทำอะไรไปไหนฉันก็ต้องตัดหัวแกให้!”* เสียงชูดังขึ้นเรื่อยๆ ชูกำลังใกล้เข้ามาหาเราแล้ว! ถ้าคราวนี้ถูกชูไล่ตามทันล่ะก็ เราต้องถูกฆ่าจริงๆแน่!

“เธอชื่อ นามิ จังหรือ? คนที่ตามเธอมา คือ ชูแห่งเผ่ากาสกาสินะ ถ้าฉันจะให้เธอไปอยู่กับหมอนั้นแล้วกัน!” ผู้ชายร่างใหญ่ ผิวสีแทน คนนั้นบอกฉัน และเขาก็จับแขน ลากตัวฉันไป *“อะ...เดี๋ยวให้สู้อะไรกัน ฉันไม่มีทางชนะหรอก คุณเป็นใครกันแน่? ทำไมต้องทำแบบนี้...”* เขาผลักฉันเข้าไปในห้องแห่งหนึ่ง สิ่งที่ฉันเห็นคือ ดาบและหอกเต็มไปหมด ห้องเก็บอาวุธหรือ?

จากนั้นผู้ชายร่างใหญ่ ผิวสีแทนพูดต่อ *“ฉันไม่ได้บอกให้เธอสู้กับชูด้วยมือเปล่าหรอก เลือกว่าวุธที่เธอชอบไป 1 ชิ้นสิ! การสร้างของพวกนี้ เป็นงานของเผ่าฮัตติเรา”* เมื่อฉันได้ยินชื่อเผ่า ฉันจึงพูดลอยๆขึ้น *“ฮัตติ เผ่าของทินนี่นา....”* ผู้ชายร่างใหญ่ ผิวสีแทนพูดต่ออีกว่า *“ใช่...ถ้าทินยังอยู่เขาคงได้รับช่วงเป็น หัวหน้าน้ำเผ่า ต่อจากฉันแน่!”* ฉันจึงเงยบรุษหนึ่ง ขึ้น...คนผู้นี้ก็คือ ทาลอน คุณพ่อของทินนะสิ!

“อ้าว! เลือกว่าวุธสิ! ถ้าไม่รับเลือกฉันจะปล่อยเธอออกไปแบบนี้แหละ” ทาลอนย้ำฉันอีกครั้ง จริงสินะ! ที่เราขอมือถือโลกนี้ต่อก็เพื่อแก้แค้นให้ทินไม่ใช่หรือ? ถ้าเราเอาแต่หินแบบนี้ที่เราขอมือถือต่อมันก็ไม่มีความหมาย เราต้องเลือกดาบเพื่อสู้กับชู!

ฉันค่อยๆมองไปรอบๆห้องมีดาบและหอกมากมาย ดาบและหอกทุกเล่มล้วนดูหรรษาและมีค่าทั้งนั้น อีกทั้งมันเล่มใหญ่เกินไปสำหรับเราด้วย ขณะที่ฉันกำลังมอง เพื่อเลือกดาบสักเล่มหนึ่ง เท้าของฉันก็เผลอไปเหยียบดาบเล่มหนึ่งเข้า ฉันเหยียบดาบเล่มนั้นขึ้นมา สายตาของทาลอนจึงมองฉันด้วยความประหลาดใจที่ฉันเหยียบดาบเล่มนั้นขึ้นมา

ดาบเล่มนี้ที่ฉันกำลังถืออยู่มันเป็นเพียงดาบเล่มเดียวที่ต่างจากดาบเล่มอื่นๆ ทำไม? ดาบสั้นขึ้นสนิมแบบนี้ถึงมาอยู่ท่ามกลางดาบยาวที่ออกแบบงดงามมากมาย ช่างดูเป็นของที่แปลกแยก ไม่มีเสน่ห์ แต่พลัดหลงเข้ามาปะปนกับเขาอยู่ขึ้นเดียว....ช่างคล้ายกับเราจัง

จากนั้นฉันค่อยๆดึงดาบขึ้นสนิมเล่มนี้ออกจากฝักของมัน และสายตาของทาลอนก็จ้องมองฉันด้วยความงาม
ประหลาดใจยิ่งขึ้นไปอีก *“ฉันฉันไม่เกรงใจละนะ ฉันขอดาบเล่มนี้แล้วกัน”* เมื่อฉันพูดจบ ฉันก็รีบเปิดประตูวิ่งออกมา
ทันที เพื่อที่จะได้สู้กับชู

“นี่หุบหูฉันพบแกแล้ว คราวนี้แหละ ฉันจะทำให้สิ่งที่ฉันเป็นหลุมฝังของแกแน่” เสียงของชูดังขึ้น ขณะที่ชู
กำลังวิ่งตรงมาทางฉันอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งถือดาบคู่มือของเขา ฉันรีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว เพื่อหาวิธีตั้งหลักให้กับ
ตัวเองที่จะปะทะกับชูแบบตั้งตัว

ส่วนทางเจ้าชายคาอินที่กำลังวิ่งตามหาพระสนมของตน กับเหล่าคนสนิท และพี่สาวทั้ง 3 ของที่นอนอยู่นั้นก็...
ทันใดนั้นเองพวกเขาก็ได้พบกับทาลอน เจ้าชายคาอินจึงพูดทันที *“ทาลอน! มีผู้หญิงมาทางนี้หรือเปล่า? ผู้หญิงตัวเล็กๆ
ผมตา ผิวสีข้างนะ”* ทาลอนคุกเข่า พร้อมกับหัวเราะให้เจ้าชายคาอิน และตอบว่า *“เจ้าชายคาอินไม่ได้พบช่นานนะครับ
ถ้าท่านหมายถึงพระสนมของท่านละก็ หม่อมฉันปล่อยออกไปหาชูแล้วละ”*

เมื่อเจ้าชายคาอินได้ยินเช่น จึงดึงเลื่อยของทาลอนทันที พร้อมกับพูดขึ้น *“อะไรนะ! ปล่อยให้ไปหาชูหรือ?”* ทาลอน
หัวเราะเบาๆ และพูดว่า *“ดูท่าทางท่านจะพอใจเด็กคนนั้นมากจริงๆนะพะยะค่ะ หม่อมฉันเพิ่งเคยเห็นท่าที่ร้อนใจแบบนี้
ของท่าน”*

ทาลอนก็ยิ้ม และพูดต่อว่า *“ถ้าเด็กคนนั้นละก็ ท่านไม่ต้องห่วงหรอกพะยะค่ะ”* ทาลอนหันไปหาฮ่าตั้น และ
ฝ่าแฝด แล้วพูดต่ออีก *“ฮ่าตั้น พอพอบอกให้ดาบ 1 เล่ม เด็กที่ชื่อ นามิ ก็ถือดาบเล่มนั้นไปโดยไม่ลังเลเลย”* “ดาบ...
เล่มนั้น...คงไม่ใช่” ฮ่าตั้นถามย้ำอีกครั้ง เพื่อความแน่ใจ *“อะไรดาบเล่มไหนหรือ?”* เจ้าชายคาอินถามด้วยความ
สงสัย

จากนั้นทาลอนก็พูดต่อไปว่า *“เจ้าชาย ตอนนีโอเรียนท์แห่งนี้กำลังตกอยู่ในภาวะสงคราม ทางเมโสโปเตเมีย
ตอนบนมีอาณาจักรไมแทนี ทางฝั่งแม่น้ำไนล์มีอาณาจักรอียิปต์ แล้วอนาโตเลียก็มีอาณาจักรฮิตไทต์ของเรา ซึ่ง 3
อาณาจักรต่างกำลังช่วงชิงความเป็นใหญ่เหนือโอเรียนท์”* คำพูดของทาลอน ทำให้คูริสวอนกลับไปว่า *“ทาลอน เรื่อง
พวกนั้น แม้แต่เด็กก็ยังไม่รู้เลย ไม่เห็นต้องมาพูดย้ำกันอีกในเวลานี้นี่นา”*

*ORIENT (โอเรียนท์) หมายถึง ประเทศในแถบตะวันออกของเมดิเตอร์เรเนียน โดยประเทศเหล่านั้นจะอยู่
ติดกับชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน*

ทุกคนต่างพากันยกหน้าลงที่เห็นด้วยกับคำของคูรี และทาลอนก็พูดต่อ *“เผ่าแอสติของเรา ก็เฝ้าภาวนามาตลอดตั้งแต่อดีตว่าขอให้ อำนาจทางทหารรบอยู่ข้างเรา และแล้วทุกคนในอาณาจักรฮิตไทต์ต่างโจษขานกันว่าพระสนมของเจ้าชายคาอินเป็นร่างแปลงของอิซทาร์”* “พอ...พอเลยให้ท่านนามีเลือกดาบนั้นหรือ?” ฮ่าตินถามย้ำคำของพ่อตนอีกครั้ง

ทาลอนมองไปหาฮ่าติน แล้วพยักหน้าลง พร้อมพูดว่า *“อืม... พ่อคิดจะลองทดสอบดูหน่อย แต่ได้คนนั้นก็เลือกได้ไม่ผิดเลย จริงๆ”* “ดาบนั้นเป็นยังไงกันแน่” เจ้าชายคาอินถามอีกครั้งด้วยความสงสัย

ฮ่าตินหันไปหาเจ้าชายคาอิน และพูดว่า *“มันเป็นดาบศักดิ์สิทธิ์ที่เผ่าแอสติของเรา ปกป้องรักษาไว้มาตลอดตั้งแต่อดีตเพคะ”* “ดาบศักดิ์สิทธิ์หรือ?” เจ้าชายคาอินพูดขึ้นลอยๆ ทั้งมีสายตาดูด้วยความตกตะลึง ทาลอนพยักหน้าลงอีกครั้ง *“ใช่แล้วเจ้าชายคาอิน ดาบที่พระสนมของท่านเลือกไปคือ ดาบที่สามารถตัดสินความเป็นเจ้าโลกเหนือโอเรียนที่ได้เลยเขี้ยวละ พะยะคะ”*

ขณะที่ฉันกำลังวิ่งหนีจากความบ้ำคั่งของชูอยู่นั้น ฉันรีบวิ่งหนีขึ้นไปไปที่กำแพงเมือง ส่วนทางของเจ้าชายคาอินและคนสนิทของเจ้าชายก็ตามมาติดๆ ชูแกว่งดาบของเขาไปมาอย่างน่ากลัว ฉันพยายามหลบหลีกจากการแกว่งดาบของเขา *“ธนู! ใครก็ได้เอาธนูมาสิ!!”* เจ้าชายคาอินพูดเสียงดัง ด้วยพลังกำลังที่แข็งแกร่งของชู ทำให้เหล่าทหารของเจ้าชายคาอินเข้ามาช่วยไม่ไหว แม้จะวิ่งเข้ามาช่วยเป็นกลุ่มก็ตาม

ในที่สุดฉันก็หลังชนกำแพงเมือง ด้านล่างก็สูงชะด้วย *“ตัดใจซะดีกว่านะ นังหนู”* ชูเขาพยายามพูดทำให้ฉันกลัวยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันนั้นตาสายของฉันเหลือบไปเห็นกำไลของทิน ไช้ เราจะหนีไม่ได้ ฉันค่อยๆดึงดาบออกจากฝัก *“สิ...คิดจะใช้ดาบสั้นแบบนั้นมาสู้กับฉันเรอะ แกลยอกขาด 2 ท่อน พร้อมดาบด้วยหรือไงกัน”* ชูหัวเราะเบาๆ ทินได้โปรดขอพลังให้ฉันด้วยนะ!! *“นามือยาว”* เจ้าชายคาอินตะโกนขึ้น แต่ทว่า...ฉันไม่สนใจ ฉันรีบวิ่งตรงเข้าไปปะทะกับชูด้วยดาบเล่มนี้ทันที!! ทิน...ขออ้อละ ขอพลังให้ฉันด้วย!!

ทันใดนั้นเอง เมื่อดาบทั้ง 2 เล่ม ปะทะกัน ดาบอีกเล่มกลับถูกอีกดาบหนึ่งฟันจนแตกหัก *“ฟันดาบแข็งของชูหักหรือป่ะ?”* เจ้าชายคาอินพูดขึ้นลอยๆ ฉันมองไปที่เล่มของตัวเองด้วยความประหลาดใจ อะ...อะไรกันนี่ดาบเล่มนี้!! ไม่น่าเชื่อเลยว่าดาบเล่มเด็กที่ไม่สะอูดตาแบบนี้จะ...ตัดดาบแข็งของชูได้!!

“เป็นไปไม่ได้ นัง... นังหนู แกลลัวเล่นแบบนี้กับฉันเรอะ!!” ชูพูดด้วยความโมโห เมื่อชูกำลังเสียหลักอยู่นั้นเหล่าทหารของเจ้าชายคาอินก็รีบเข้ามาช่วยโอกาสนี้ทันที!! แต่ด้วยพลังกำลังที่แข็งแกร่งของชู ทำให้เหล่าทหารทำอะไร

ไม่ได้เลย **“ซีทโธม! เล็งๆดูไม่ได้เลยนะ”** เจ้าชายคาอินพูดขึ้น ด้วยสถานการณ์ที่วุ่นวาย ทำให้การเล็งเป้าธนูของเจ้าชายคาอินลำบากยิ่งขึ้น

“อู๊! คราวนี้แหละ ฉันต้องแก้แค้นแทนทีนให้ได้!” ฉันทะโกนด้วยเสียงอันดังก้อง ตอนนั้นดาบเล่มนี้จะเป็นอะไรก็ช่างเถอะ ทีนช่วยเราก็พอแล้ว! ฉันทิ้งตรงเข้าไปหาชูอีกครั้ง แต่ทว่า...ชูกลับพลัดฉันทะกระเด็นไปที่กำแพงอีกครั้ง **“โอ๊ย!” “ซี...คิดจะพุ่งใส่ฉันนะ เร็วไป 100 ปีแล้ว! ถึงไม่มีดาบฉันก็สามารถหักคอแกด้วยมือเปล่าได้!”** ชูพยายามพูดชูให้ฉันทะกลัวอีกครั้ง

เมื่อชูพูดจบประโยคนั้น เขาก็ยื่นมือทั้ง 2 มาทางฉันทะทันที แต่ทว่า...ฉันทะหลบทัน และในคราวนี้ ฉันทะกับชูก็สลัดจี้ดขึ้นกัน ชูที่กำลังยืนอยู่บนขอบกำแพงเมืองกำลังเตรียมตัวเข้าหาฉันทะอีกรอบ ฉันทะใช้ดาบที่ถืออยู่ทุ่มแทงไปที่ก้อนอิฐกำแพงเมืองที่ชูกำลังยืนอยู่ ตะ...ได้โปรดเถอะ! ขอให้เราแก้แค้นแทนทีนได้ด้วยเถอะ! ขอเรื่องละ!

“อะไรนี่? ดาบทำลายกำแพงวังได้! บ้านนะ!” ชูพูดขึ้นด้วยความตกใจ และชูก็ตกลงไปจากขอบกำแพงเมือง **“ว้าก!”** และนั่นก็คือเสียงร้อง ครึ่งสุดท้ายของชู ทุกคนดูไม่ว่าจะเป็นเหล่าทหาร ช่างบ้าน ต่างพากันมาดูการตายของชูด้วยพิศมัยของฉันทะ **“อู๊! นึกว่าหัวแห่งกาลศกคนนั้น ตายแล้ว! ชูตายแล้ว!”** เสียงผู้คนต่างพากัน โห่ร้องด้วยความดีใจ

หัวใจของฉันทะเต้นอย่างรุนแรง จากเหตุการณ์เมื่อครู่ ทีน...เชอคอยติดตามใกล้ชิด ฉันทะทำอะไรไม่เป็นเลย แล้วนั่นก็เป็นเหตุที่ทำให้เชอต้องตาย ฉันทะไม่อยากกลับโลกของตัวเองในสภาพที่ทำอะไรไม่ได้เลย ทีน! แม้ฉันทะยังเอื้อมมือไปไม่ถึงพระราชินี แต่ชูที่เป็นคนลงมือฆ่าเชอก็ตายแล้ว ฉันทะคิดว่าได้แก้แค้นให้เชอครึ่งหนึ่งแล้วได้ไหม? เมื่อฉันทะคิดถึงทีน และเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับฉันทะและทีน น้ำตาของฉันทะก็เริ่มไหลออกมาจากดวงตาสีดำของฉันทะ

ท่ามกลางความวุ่นวายที่เกิดขึ้น เริ่มมีค่อยๆแสงส่องลงมายังพื้นดินแห่งนี้ **“พระอาทิตย์ขึ้นแล้วหรือ?” “เข้าแล้วหรือ?”** ผู้คนต่างพามองไปยังบนฟ้าผ่า และชายคนหนึ่งผู้ขึ้น **“เฮ้! นั่นมัน ดาวประกายพรึก เป็นไปไม่ได้! ดาวประกายพรึกจะไม่ขึ้นจนกว่าจะถึงฤดูแห่งน้ำปีหรือน้ำนั้น!”** คำพูดของชายคนนั้น ทำให้ ผู้คนต่างพากันฮือฮา และให้ความสนใจกันยิ่งขึ้น ดาวประกายพรึกขึ้นสูงทางกำแพงทิศตะวันออก ส่องแสงนวลส่องเป็นประกาย **“อิซทาร์หรือ?” “จริงด้วยอิซทาร์นี่นา!” “เทวีแห่งสงคราม กลับมาอีกทีแล้ว!”** ผู้คนต่างพาส่งเสียงร้องเรียกชื่อ อิซทาร์ เทวีแห่งสงครามของพวกเขา

ขณะที่ฉันกำลังจะส่งวิญญาณของทีนขึ้นสู่สวรรค์ ฉันค่อยๆเดินไปยืนตรงขอบกำแพงเมือง และค่อยๆยกมือ ทั้ง 2 ที่จับดาบเล่มนั้นไว้แน่น ฉันยกดาบสูงขึ้นไปบนฟากฟ้า และยื่นแขนไปสู่อากาศเบื้องบน แสงของดาวประกายพรึกกระทบกับดาบ เกิดแสงส่องประกายเจิดจ้า เหมือนแสงพระอาทิตย์

“ท่าน นามินี นาม “ท่าน นามิคือ อีซทาร์?” “ใช่แล้ว ท่าน นามิเป็นเทวีแห่งสงครามจริงๆ” “ท่าน นามินีแหละ เป็นเทวีแห่งสงครามของอีตาทอไร?” เสียงผู้คนต่างร้องเรียกชื่อของฉัน ทีน...ตอนนี้ฉันจะส่งเธอขึ้นสวรรค์แล้ว!! ฉันจะส่งเธอขึ้นสวรรค์!! ขณะเดียวกันก็ต่างโห่ร้องเรียกชื่อของฉันยิ่งขึ้น จนดังไปทั่วเมืองอีตาทอไร *“ท่าน นามิจึงเจริญ อีซทาร์จึงเจริญ นามิ นามิ”*

เจ้าชายคาอินและคนสนิททั้งหลาย รวมทั้งพี่สาวทั้ง 3 ของทีน เดินเข้ามาดูศพของชู เพื่อทำการเก็บศพให้เรียบร้อย ซ่าคิมองไปที่ข้อมือของชู และพูดว่า *“กำไลของทีนมัน แสดงว่าทีนโดนชู....”* ซ่าตีและซาราพยักหน้าลง ตอปรับ ทั้ง 3 สาวรีบกำหัวลงกราบ *“พวกเราขอประทานโทษด้วยค่ะ”*

“นามิ” เสียงของเจ้าชายคาอินเรียกฉัน ฉันรีบหันหลังกลับไป *“ขอโทษที่ทำให้เป็นห่วง ฉัน....”* เมื่อเขาเข้าถึงตัวฉัน เขายิ้มฉันขึ้นและเอื้อมไปจับมือฉันเบาๆ *“จะ...จะทำอะไรนะ คิดทะเล็งอีกแล้วหรือ?”* ฉันพูดด้วยความตกใจ

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดว่า *“ไม่ใช่เรื่องโกหกจริงๆ หัวใจเธอกำลังเต้นอยู่ ร่างกายร้อนแล้ว”* เขากอดฉันแน่น ฉันและเอาริมฝีปากมาสัมผัสที่หน้าอกฉันอย่างนุ่มนวล *“โธ่อกไปที ฉันคิดว่าต้องเสียเธอไปจริงๆแล้ว นามิ”* เขาพูดด้วยเสียงลึนๆ *“จะ...เจ้าชาย...”*

“ว่าแต่...ดาบเล่มนี้ มันยังงักกันแน่น?” ฉันพูดขึ้นลอยๆ ด้วยความสงสัย *“แล้ว คิดว่ามันเป็นอะไรล่ะครับ ทำไมท่าน นามิถึงเลือกดาบเล่มนี้ล่ะครับ?”* ทาลอนถามฉันกลับ *“ทำไมล่ะหรือ? ก็เล่มอื่นมันดูดีและใหญ่เกินไปสำหรับฉัน แล้วเล่มนี้ก็ได้ถือกระบี่มือดีด้วย”* *“แล้วท่านคิดว่ามันเป็นอะไรหรือเปล่าครับ?”* ทาลอนถามฉันอีกครั้ง *“อืม...สันนิษฐานแบบนี้ก็คงเป็นแค่... “ดาบเหล็กเล่มนี้”*

ทุกคนต่างพาประหลาดใจกับคำตอบของฉัน *“ท่าน นามิรู้จักเหล็กหรือคะ?”* ซ่าตีรีบพูดขึ้นทีนที ขณะเดียวกันเจ้าชายคาอินก็พูดว่า *“เหล็กหรือ? ทำไมไม่มีเหล็กอยู่ในมือเธอล่ะ?”* *“การที่ท่านดูออกกว่านี่เป็น ดาบเหล็ก ต้องเรียกว่าเยี่ยมจริงๆ”* ทาลอนพูดเสริมอีกคน มันยังงักกัน? ใครที่รู้จักเหล็กกันทั้งนั้น แต่ทำไมของหายากนี่นา...

“เหล็กเป็นโลหะที่ถลุงได้จากหินที่ตกมาจากท้องฟ้าเท่านั้น ดังนั้นทุกอาณาจักรยินยอมเอาเงินทองมาองเพื่อให้ได้มันมา ทั้งที่มันไม่ใช่วัตถุที่พบเห็นได้มากนัก แต่เธอก็ยังรู้จักมันดี” เจ้าชายคาอินอธิบายอย่างละเอียด

ศตวรรษที่ 14 ก่อนคริสตกาล ราช โลกในสมัยนี้เป็นยุคบรอนซ์โดยวิธีถลุงแร่เหล็กยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ว่ากันว่ามีการค้นพบเหล็กจากอุกกาบาตที่ตกสู่พื้นโลกเพียงเท่านั้น ซึ่งเท่ากับว่าเหล็กเป็นอาวุธที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคบรอนซ์และการครอบครอง วิธีถลุงเหล็กก็เป็นความฝันของทุกประเทศในโอเรียนท์

จากนั้นเจ้าชายคาคินก็ถามต่อว่า “แล้วดาบเหล็กทำไมถึงมาเป็นดาบสมบัติของอัสติลละ?” ทาลอนพยักหน้าลง และตอบว่า “พวกเมเทคินิกในการดึงเอาเหล็กออกจากแร่บนพื้นโลกมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว พะยะคะ และวิธีถลุงแร่เหล็กนั้นก็เป็น สมบัติของอัสติล” “อัสติลรู้วิธีถลุงแร่เหล็กหรือ?” เจ้าชายคาคินทำสีหน้า ที่บ่งบอกว่ารู้สึกประหลาดใจกับคำตอบของทาลอน

เวลาเดียวกันนั้น 3 สาวพี่น้องก็เดินเข้ามาที่มหรณพหน้าต่อหน้าฉัน “ท่านนามิ โปรดลงโทษพวกหม่อมฉันด้วยเถิด แม้พวกเราโดนหลอกล่อใช้ แต่การล่วงร้าย ท่านที่เป็นเทวีแห่งสงครามก็เป็นความผิดอย่างใหญ่หลวง” “คุณอัสติน โทษประหารอะไรกันหรือ?” ฉันรีบถามอัสตินกลับทันที

“คนที่เกือบตายคือ เธอ นี่นา เธออยากทำยังไงล่ะ? นามิ” เจ้าชายคาคินพูดขึ้น ฉันรีบคุกเข่าลงเข้าไปหาทั้ง 3 สาว “ไม่...ไม่อยากทำยังไงทั้งนั้นแหละ ฉันน่าจะคุยกับพวกเขาให้รู้เรื่อง ตั้งแต่แรกแต่ฉันก็ไม่ได้ทำ” “อะ...ท่านนามิ”

เจ้าชายคาคินถอดหายใจ และพูดว่า “เอาเถอะยังดีที่เรื่องที่ 3 คนนั้น ให้เธอได้มาพิช ยังไม่แพร่ออกไป ฉันก็จะถือซะว่าไม่เคยเกิดขึ้น...” “เจ้าชาย” ฉันร้องเสียงดังด้วยความใจ พร้อมยิ้มให้กับทุกคน

จากนั้นเจ้าชายคาคินก็ยิ้ม และพูดต่อ “ทาลอน...ตอนที่วังของฉันยังไม่มีการงานในเลย แล้วฉันก็เคยคิดว่า จะหาใครมาคอยติดตามนามิมานานแล้ว ฉันขอ 3 สาว พี่น้องมาเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวนามิได้ไหม?” “เป็นพระกรุณาอย่างยิ่งแล้ว พะยะคะ” ทั้งทาลอน และเหล่า 3 สาวพี่น้อง คุกเข่าที่มหรณพหน้าลง พร้อมทั้งนำตาไหลด้วยความซาบซึ้ง ความเมตตาของเจ้าชายคาคิน เอ้อ...โหลงออกไปที แบบนี้ก็เหมือนเราได้ขอโทษทีนบ้างแล้วสินะ

“เอ่อ...ท่านนามิครับ ตอนที่ลูกชายของหม่อมฉันก็ตายไปแล้ว อัสติลก็สูญเสียคนที่จะรับช่วงวิธีถลุงแร่เหล็ก ซึ่งเป็นเทคนิคลับสุดยอด” ทาลอนพูดขึ้น ฉันกับเจ้าชายคาคินต่างมองหน้าซึ่งกันและกัน และทาลอนก็พูดต่อ “ท่านนามิเป็นคนที่เมตตาและแค้นแค้นแทนทีน ดังนั้นต่อไปนี้ อัสติลรวมทั้งวิธีถลุงแร่เหล็ก จะขอเชื่อฟัง ท่านนามิทุกอย่างพะยะคะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจ้าชายคาคินจึงพูดขึ้น “หมายถึงว่า เรื่องวิธีถลุงแร่เหล็กนั้น แล้วแต่นามิจะสั่งการฉันหรือ?” ทาลอนพยักหน้าลง และพูดว่า

“ใช้พะยะค่ะ หม่อมฉันขอถวายเทคนิคการยึดครองความเป็นใหญ่เหนือโอเรียนท์แต่ท่านนามิที่เป็นอิชการ
ของเราพะยะค่ะ” “เฮ้----เฮ้----เฮ้-----” เสียงผู้คนโห่ร้องดังก้องไปทั่วแผ่นดินอาณาจักรฮิตไทต์

ท่านหญิงอุกลักพาตัว

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

“ท่านนามิ อย่าดึงบังเหียนดึงขนาดนั้นสิครับ” เสียงคูริตั้งไปทั่ววังของเจ้าชายคาอิน “ก็...ก็ฉันกลัวตกม้าที่นั่น” ฉันทอบกลับด้วยน้ำเสียงสั้นๆ “ก็ผมบอกแล้วไงว่าให้นั่งตัวตรงๆ เพื่อรักษาสมดุลนะ” คูริไต่กลับเสียงแข็ง ขณะที่ฉันก็กำลังนั่งเหยงไปเหยงบนหลังม้าไป...ฉันไม่อยากเป็นตัวถ่วงเจ้าชายคาอินมากไปกว่านี้ ทั้งๆที่ยังจัดการเรื่องของพระราชินีไม่เรียบร้อยเลย ฉันทงอยากรีบฝึกฝนตัวเองให้เก่งขึ้น

“ท่านนามิคะ” ข้าตีนส่งเสียงเรียกฉันอย่างดังก้อง “พอดีเลย...ข้าตีน ข้าคิ ชารา เดียวจะช่วยสอน ดาบกับธนูให้ข้าคะ” ข้าตีนและฝ่าแฝดเดินตรงเข้ามาฉันทงอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นข้าตีนและฝ่าแฝดก็ดึงฉันลงมาจากหลังม้าทันที

“พูดอะไรเช่นนั้นคะ.. เดียวเจ้าชายคาอินก็เสด็จกลับแล้ว พระสนมของพระองค์เองก็ต่างการแบบนี้ได้อย่างไรกัน..” ข้าตีนตอบโต้เสียงแข็ง ฝ่าแฝดต่างพยักหน้าลงตอบรับคำของข้าตีน และข้าตีนก็พูดต่อ “ต้องรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าคะ ข้าคิ ชารา รีบเตรียมน้ำร้อนเลย”

ทั้ง 3 สาวพี่น้อง พาดันมาที่อ่างอาบน้ำร้อนอย่างรวดเร็ว “ว้าย...ทะเล็ง..” ฉันทงเสียงร้องดัง จากนั้นฉันทงก็จับถอดเสื้อผ้าและโยนเข้าไปในอ่างอาบน้ำทันที “เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนคะ” “นี่...น้ำมันหอมคะ” ข้าคิและชารา เตรียมของที่จะใส่ให้ฉันทงอย่างเรียบร้อย

ขณะที่ข้าตีนก็กำลังอาบน้ำให้ฉันทงอยู่ ก็พูดขึ้น “อ้าย.. ปล่อยผมและผิวพรรณจนหายบกระด้างหมด เพราะหน้าร้อนของอนาโตะเลียนนะ แห้งแล้งมาก จนเรียกว่า ฤดูแห่งไฟ เขียวนะคะ” “ข้าตีน.. ฉันทงบอกว่าไม่ต้องง้อแล้ว.. ที่ผ่านมานั้นก็ต่างตัวแบบนี้มาตลอดนะ” ฉันทงได้ตอบกลับข้าตีนเสียงแข็ง

แม้ว่าฉันทงจะถูกแบบนี้ออกไป ข้าตีนก็ยังคงขัดถูร่างกายฉันทงต่อไปอีก “ว้าย.. จี้จี้” ฉันทงเสียงดังยิ่งขึ้น “อ้าย.. เมื่อพวกเราถูกสั่งให้มารับใช้ท่านนามิแล้ว เราไม่ยอมปล่อยให้ท่านนามิทำตามใจได้หรอกคะ เอละคะพอนี้จากน้ำแล้ว หอมฉันทงจะชโลมน้ำหอมให้ทั่วร่างแล้วจะนวดให้ข้าคะ” ข้าตีนบอกกับฉันทง

เวลาเดียวกันนั้นเอง เจ้าชายคาอินก็เพิ่งถึงวังของตัวเอง “คูรินี่กลับมาแล้ว เดียวฉันมีเรื่องจะปรึกษาเรียนวานให้ช่วยนะ ตอนนี้นั้นขออาบน้ำก่อน” “ท่านคาอิน กลับมาแล้วเหรอครับ เอ่อ...บ่อน้ำร้อนตอนนี้...” คูริพยายามที่จะพูด เพื่อจัดการเดินเข้าทางอ่างอาบน้ำของเจ้าชายคาอิน แต่ทว่า..ก็ไม่ทันเสียแล้ว

เจ้าชายคาอินที่กำลังเดินเข้าไปอ่างอาบน้ำ ก็ต้องหยุดชะงักที่หน้าทางเข้า เพราะได้ยินเสียงของสาวกชุกคุยกัน *“แหม...ผิวของท่านน่ามีเหมือนทารกเลย”* อ่าตั้นพูดขึ้น ขณะที่กำลังชโลมน้ำหอมทั่วร่างกายของฉันทัน *“แต่ฉันทันผมไปหน่อย ถึงไม่มีหน้าอกนะ อ่าตั้น”* อ่าตั้นหัวเราะเบาๆกับคำพูดของฉันทัน และเธอก็พูดขึ้น *“อะไรคะ หน้าอกนะ อีกไม่นานก็โตขึ้นเองล่ะคะ เขาบอกว่าวิธีที่ดีที่สุด คือ ให้ผู้ชายแกล้งคลึง ท่านน่ามีต้องให้เจ้าชายทำบ่อยๆนะคะ”* ส่วนเจ้าชายคาอินก็ยังคงแอบมองสาวกชุกคุยอยู่หน้าทางเข้าอ่างอาบน้ำนั้น

ฉันทันหน้าแดงขึ้นทันทีกับคำพูดของอ่าตั้น *“ยะ...อย่าพูดหน้าตาเฉยแบบนี้สิ อ่าตั้น”* พร้อมทั้งโด้กกลับ แก่ความอายของตัวเอง ทันใดนั้นเองเจ้าชายคาอินก็พูดขึ้น *“ถ้าเรื่องนั้นล่ะก็ ปรึกษาฉันทันได้ทุกเมื่อจะนะ นานี่เลยยังได้นะ”* ทั้ง 3 สาว และฉันทันหันหลังกลับไปทันที

“อ้าวเจ้าชายเสด็จกลับมาแล้วเหรอเพคะ” อ่าตั้นพูดขึ้นด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตร ส่วนฉันทันอายจนหน้าแดงเป็นมะเขือเทศแล้ว *“ว้ายคนลามก ออกไปนะ”* ฉันทันร้องเสียงดังลั่น พร้อมสอดน้ำใส่เจ้าชายคาอินทันที และเดี๋ยวกันเจ้าชายคาอินก็รีบวิ่งหนีน้ำที่สาตออกไปใส่ตัวเขาเช่นกัน

“ทำ...ทำอย่างนั้นกับเจ้าชายได้ไงคะ?” *“ปานนี้แล้วยังเขินกันอีกหรืออยู่ด้วยกันทุกคืนนั่น”* ซ่าคิและซารากพูดขึ้นลอยๆ ด้วยความสงสัย ถ้าฉันทันเป็นพระสนมจริงๆก็คงไม่หรอก ถ้าเป็นพระสนมจริงๆเราก็คงจะยอมอิงแอบอยู่ข้างเจ้าชาย แต่เพราะเราไม่มีสิทธิ์แบบนั้น ถึงได้กั๊กมออยู่ไงล่ะ?

“ท่านน่ามีล่ะก็ แต่งตัวแบบผู้ชายอีกแล้ว” อ่าตั้นตะโกนเสียงดังวิ่งตามฉันทัน *“ช่างเอาจะน่า แต่งตัวไปก็เสียเวลาเปล่าฉันทันรู้ตัวเองดี อ่าตั้น”* ฉันทันโด้กกลับเสียงแข็ง

“ขอเดชะ เจ้าชายนั้นช่างเสด็จกลับมาจากตำหนักที่ความขมแล้ว เพะยะคะ” ปาวรับใช้คนหนึ่งพูดด้วยเสียงอันดังก้อง *“นั่นช่างกลับมาแล้วหรือ?”* เจ้าชายคาอินพูดขึ้น พร้อมยิ้มด้วยความดีใจ *“นั่นช่างหรือ? ใครกัน?”* ฉันทันพูดขึ้นลอยๆด้วยความสงสัย

วานิเข้ามาหาฉันทัน และพูดขึ้น *“นั่นช่าง อัศวินชิลิส พระโอรสองค์ที่ 3 ของพระราชารับ”* ฉันทันหันหลังกลับไปฟังที่วานิอธิบายทันที วานิพูดต่อ *“ถึงจะพี่น้องคนละแม่กับเจ้าชายคาอิน แต่ทั้ง 2 พระองค์ก็เติบโตมาด้วยกัน และเป็นอนุชาที่เจ้าชายคาอินโปรดมากที่สุดครับ”* *“น้องชายที่รักมากสินะ”* ฉันทันทวนคำพูดของวานิอีกครั้ง

วานิพยักหน้าลงตอบรับคำพูดฉันทัน และพูดอีกว่า *“ครับ...เจ้าชายนั้นช่างเป็นที่ขาดไม่ได้เลย หากเจ้าชายคาอินคิดจะเป็นใหญ่เหนือโอเรียนท์แห่งนี้ครับ”* เมื่อได้ยินเช่นนั้น ฉันทันก็อึ้งไปชั่วขณะ จะ...เจ้าชายคาอินจะเป็นใหญ่เหนือโอเรียนท์หรือ? ทำไมล่ะ?

“พี่ไม่ได้เจอกันช้านานเลยนะ” เจ้าชายนั้นซาปรากรุกายขึ้น เขาวีงโพล่กอดเจ้าชายคาอิน พี่ชายสุดที่รักของเขาทันที เมื่อได้พบหน้ากัน เจ้าชายคาอินพูดขึ้น *“นั่นซา กลับมาจนได้นะ สบายดีหรือเปล่า?”* เจ้าชายคาอินพูดด้วยความรู้สึกดีใจ พร้อมทั้งส่งรอยยิ้มให้กับน้องชายตัวเอง

เจ้าชายนั้นซาหัวเราะเบาๆ และพูดขึ้น *“แน่นอนพี่ ว่าแต่ทีวีของพี่อยู่ไหน? มันรีบกลับมาเพราะ อยากเห็นท่านหญิงโนมงามที่เขาล้อกันว่า ทำให้พี่ศิโรราบมากกว่าชาวศึกของเราอีกกับไม่แทนนี้อีก”* อะ...อะไรนะ? ท่านหญิงโนมงาม มันนะหรือ? ทั้งคูรี วานี ต่างส่ายหน้าไปมาทั้งท้วหน้า

เจ้าชายนั้นซาหันหน้าไปมองทั้ง 3 สาว และไปสะดุดกับฮ่าติน เขาจึงพูดขึ้น *“โธ่! คนนี้ใครเอง? ช่างงามจริงๆด้วย”* ฮ่าตินส่ายหน้าไปมา และชี้นิ้วมาทางนั้น เจ้าชายนั้นซามองมันตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า แล้วหันมาทางเจ้าชายคาอินพูดว่า *“พี่เปลี่ยนไปชอบเด็กผู้ชายตั้งแต่เมื่อไรกัน เนี่ยนะ ท่านหญิงคนงามนะเน”* ฮ่าตินหันมาทางนั้นและพูดว่า *“หม่อมฉัน ถึงบอกแล้วทำให้เปลี่ยนชุดนะคะ”* “ช่างนั้นเถอะนะ ฮ่าติน” มันยังคงปฏิเสธเสียงแข็งซึ่งจะไม่สวมใส่ชุดสำหรับผู้หญิงที่รุ่มร่ามและหรูหรา

ณ สวนด้านหลัง พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

จากนั้นทุกคน ทั้งฉัน เจ้าชายคาอิน เจ้าชายนั้นซา วานี คูรี เหล่าพี่น้อง 3 สาว และป้ารับใช้อื่นๆ ต่างพากันนั่งโต๊ะรับประทานอาหารกันอย่างสนุกสนาน *“อห...ต้องขอโทษจริงๆ ฮ่า...ฮ่า... ที่ท่านนามีเป็นแบบที่ผิดกับพวกคนรักของพี่ที่ผ่านมาเลยนี่นา”* เสียงเจ้าชายนั้นซาดังขึ้น

จากนั้นเจ้าชายนั้นซาก็พูดต่อ *“แต่ว่า...ฉันเชื่อสายตาพี่นะ พี่คิดดูแล้วที่เลือกอิซทาร์ ศึกไม่แทนนี้เราต้องชนะแน่ๆ”* ทั้งวานี คูรี และเหล่าพี่น้อง 3 สาว ต่างพยักหน้าลงตอบรับคำพูดเจ้าชายนั้นซา *“ไม่จั้นก็แย่นะสิครับ สงครามนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้เผยพรชื่อของเจ้าชายคาอินไปทั่วโอเรียนท์”* วานีพูดเสริมอีกครั้ง

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเจ้าชายคาอินจึงพูดว่า *“เราจะประมาทไม่ได้ ถ้าคราวนี้แพ้ละก็อาณาจักรอิตาท์ล้มสลายเป็นแน่”* ขณะที่ฉันนั่งฟังพวกเขาที่กำลังพูดคุย เรื่องทำศึกสงครามอยู่นั้น ฉันก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมไม่ต้องเกิดสงคราม จึงพูดออกไปว่า *“เจ้าชายคาอิน...คุณต้องการเป็นใหญ่เหนือโอเรียนท์ด้วยหรือ? เพราะอะไรกัน?”*

ทุกคนต่างพากันนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง และเจ้าชายคาอินค่อยๆหันหน้ามาทางฉัน แล้วพูดว่า *“หากฉันขึ้นครองบัลลังก์เมื่อไร? ฉันก็การปกครองในอุดมคติของฉัน เป็นการปกครองที่สงบสุขปราศจากศึกสงคราม เราจะไม่รุกรานประเทศอื่น และไม่ให้ประเทศอื่นรุกรานเราเช่นกัน”* ฉันนั่งนิ่ง และฟังที่เจ้าชายคาอินอธิบายเป็นลำดับอย่างตั้งใจ เจ้าชายคาอินพูดต่อ

“เธอคงคิดว่ามันดูขัดแย้งกัน การเผชิญหน้ากับสงครามในเวลานี้ แต่โลกเราในขณะนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกันได้โดยไม่เสียเลือดเนื้อ หากเราอ่อนแอก็จะถูกประเทศเพื่อนบ้านบุกทำลาย ความสงบสุขจะได้มาเมื่อเราชนะศึก ดังนั้นถ้าจำเป็น ฉันต้องชิงความเป็นใหญ่มาให้ได้” คำพูดประโยคที่งำของเจ้าชายคาอิน ทำให้ทุกคนต่างมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

เจ้าชายไนซาพยักหน้าตอบรับคำพูดของเจ้าชายคาอิน เขายกแก้วไวน์ขึ้น และพูดว่า “**“ที่ต้องทำได้นั้น ขอฉันช่วยด้วยนะ แม้จะได้แค่เล็กน้อยก็ตาม” “ขอบใจมาก ไนซา”**” เจ้าชายคาอินส่งยิ้มให้น้องชายอย่างอ่อนโยน

ส่วนฉันยังคงนั่งอิงกับอุดมการณ์การปกครองของเจ้าชายคาอิน ยิ่งเขาพูดแบบนั้น มันยิ่งทำให้ฉันรู้ว่า เจ้าชายคาอินที่ฉันรู้จัก เขาก็เหมือนยิ่งไกลกันออกไปทุกที ฉันรู้สึกอึดอัดและอยากหาสถานที่อยู่คนเดียวสักพักจึงพูดออกไปว่า “**เอ่อ...ดูเหมือนไวน์จะหมดแล้วนะ เตี่ยฉันจะไปเอามาให้แล้วกันนะ**” ฉันรีบคว้าเหยือกไวน์แล้วลุกออกไปจากตรงนั้นทันที

เวลาเดียวกันนั้นวานีก็พูดขึ้นมา “**ถึงตอนนี้ ผมก็ยังคัดค้านการที่เจ้าชายจะมีพระสนมนะครับ แต่ผมก็จำใจยอมรับท่านนาமிครับ เพราะเขาอยู่ข้างๆฉันไปว่ามีประโยชน์เหมือนกัน จนกว่าท่านคาอินจะมีพระมเหสี” “ฉันไม่ได้รู้ใจนามิไว้ เพราะเขาเป็น อีชทาร์นะ”**” เจ้าชายคาอินโต้กลับเสียงแข็งอย่างดั่งก้อน และรีบลุกออกไปจากตรงนั้นเช่นกัน

ขณะที่ฉันกำลังเดินไปเอาไวน์เพิ่ม แต่ก็อดร้องไห้ออกมาไม่ได้ จึงหยุดนั่งลงริมข้างสระน้ำที่ไม่ไกลจากที่เดินออกมามากนัก **“นามิ” “เอ๊ะ เจ้าชายคาอิน”** ทั้งฉันและเขา เราต่างจ้องหน้า ซึ่งกันและกันอย่างไม่ละสายตา

ขณะเดียวกัน เจ้าชายก็พูดขึ้นว่า **“นามิ...ฉัน จะสร้างวงให้เธออยู่ต่างหากดีไหม? ฉัน จะจัดอาหารยามที่สิฟี่มีอคอยอารักขา เธอจะอยู่แยกกับฉันไหม? เธอลองอยู่ข้างๆฉันดูไหม?”** เขามองฉันด้วยสายตาเศร้าสร้อย ฉันค่อยพยักหน้าลงเพื่อหลบสายตา **“อะ...ถ้าเจ้าชายต้องการเช่นนั้น...”** ฉันตอบไปด้วยน้ำเสียงสั้นๆ ใจ...สักวันหนึ่งเจ้าชายคาอินก็ต้องมีพระมเหสีเคียงคู่ไปกับเขา แต่เรา...มันไม่ใช่

“เพราะถ้าเธออยู่กับฉัน เธอจะต้องถูกการต่อสู้ของโลกนี้ดึงเข้ามาพัวพันเป็นแน่” ฉันค่อยๆยกหน้าถึงมองใบหน้าของเจ้าชายคาอินอีกครั้ง และเขาก็พูดต่อ **“ทั้งๆที่เธอไม่ใช่ของฉัน แต่ฉันกำลังดึงเธอเข้ามาอยู่กับเป้าหมายของฉัน ฉันกำลังใช้ประโยชน์จากเธอ” “ฉัน...เป็นประโยชน์กับเจ้าชายหรือ?”** ฉันถามกลับ เพื่อย้ำคำพูดของเขาอีกครั้ง

เจ้าชายคาอินพยักหน้าลงตอบรับคำพูดฉันทันที และพูดว่า **“ใช่ เป็นมากเกินไปด้วย แต่ฉันไม่ได้ชิงเธอมาจากพระราชินีเพราะเหตุผลนั้นนะ นามิ” “ถ้าฉัน...ให้ฉันอยู่ข้างๆคุณสิ ถ้าฉันไม่เกาะเกาะคุณ ก็...ให้ฉันอยู่กับคุณเถอะค่ะ”** ฉันตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงที่สั้นเทา พร้อมกับน้ำตาซึมขอบตาของฉัน

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็เอามือมาเช็ดน้ำตาของฉันทัน และเอามือลูบโอบหน้าเบาๆของฉันทันอย่างอ่อนโยน เขาริบเข้า มาโพล่กอดร่างกายฉันทันไว้แน่น ขณะเดียวกันนั้นเจ้าชายคาอินก็เอาริมฝีปากอมชมพูของเขาสัมผัสกับริมฝีปากของฉันทันอย่างอ่อนโยน ะ...เราจะรักเจ้าชายคาอินไม่ได้ ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ของเรา ทั้งๆที่เราทั้งคู่รู้ดีแล้ว ทั้งๆที่เราทั้งคู่รู้ดีแล้ว แต่ตอนนี้เราอยากอยู่ข้างกายผู้ชายคนนี้ เราอยากทำประโยชน์ให้เขา

ช่วงหัวค่ำ.....ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

“ขออภัยพะยะค่ะ คืนนี้ฝ่าบาทจะจัดงานเลี้ยงที่พระราชวัง เพราะไม่ได้พบเจ้าชายทั้ง 2 พร้อมหน้ากันมานานแล้ว และยังมีเรื่องให้ทุกพระองค์พาทายมาร่วมงานด้วย” วานีพูดขึ้น ขณะที่ทั้งฉันทัน เจ้าชายไน้ซ่า และเจ้าชายคาอินกำลังพูดคุยเรื่องสารทุกข์สุกดิบกันอยู่ที่ห้องนั่งเล่นของวัง “ซ่า..ชายาหรือ? จันนี่ก็ตั้งใจไปด้วยหรือ? ไม่เอาละ งานปาร์ตี้ของวังหลวง มันคนละเรื่องกันเลยนะ” ฉันทันรีบคัดค้านการไปร่วมงานคืนนี้ทันที

วานีได้ยินเช่นนั้นจึงพูดกลับไปว่า “ฝ่าบาทอยากพบเทวีแห่งสงคราม จึงทรงย้าให้ท่านนา มิไปก็ได้” จากนั้นวานีก็หันไปหาเจ้าชายคาอิน และพูดต่อ “เจ้าชายคาอินโปรดระวังด้วย เพราะคนที่บอกให้พาทายมาด้วยคือ พระราชินีนาเทีย พะยะค่ะ” “นั่นราชินีนั้น คงวางแผนอะไรอีกแน่ๆ” เสียงเจ้าชายคาอินบ่นพึมพำ ฉันทันรู้ว่า แม้จะรู้แล้วว่าพระราชินี

ณ พระตำหนักหลวง อาณาจักรอิตาลี

ทั้งฉันทัน เจ้าชายคาอิน และเจ้าชายไน้ซ่า เดินทางมาร่วมงานเลี้ยงของพระราชินี ภายในอาคารเป็นห้องโถงขนาดใหญ่ ประตูต่างเปิดไปด้วยดอกไม้และแสงเทียนสว่างไสวสวยงาม “นา มิ...ฉันและไน้ซ่าอยู่ด้วยไม่ต้องห่วงนะ” เจ้าชายคาอินกระซิบบอกฉันทัน “ใช่...อยู่ในที่เปิดเผยแบบนี้พระราชินี ไม่กล้าทำอะไรหรอก” เจ้าชายไน้ซ่าพูดเสริม

สายตาของฉันทันมองดูการแต่งตัวของคนที่มาร่วมงานเลี้ยงคืนนี้ พวกผู้หญิงสวยจิ้ง ดูระยิบระยับเหมือนปลาเขตร้อนเลย และฉันทันก็หันมามองดูการแต่งตัวของตัวเองที่ยังคงแต่งชุดสำหรับผู้ชายเหมือนทุกวันเช่นเคย “นี่ดูสิ! นั่นหรือ? พระสนมของท่านคาอินนะ” “อะไรกันเนี่ย? เหมือนผู้ชายชัดๆ” เสียงของเหล่าสาวกทั้งหลายกำลังพูดขบขันในท่าตัวฉันทัน แหม...ทำไม่ได้ละก็เราแต่งตัวแบบผู้หญิงไม่ขึ้นนี่นา

ทันใดนั้นเองพระราชินีทาเนียก็เดินเข้ามาหาพวกเธอทั้ง 3 คน “อ้าว...เจ้าชายคาอิน เจ้าชายไน้ซ่า ยินดีต้อนรับนะเพคะ” เวลาเดียวกันหล่อนจ้องมองมาทางฉันทัน และพูดขึ้น “นี่เธอ! ทางเข้านี้ไม่ใช่ที่ให้คุณเข้ามานะกลับไปซะ” หล่อนชี้นิ้วดำฉันทันด้วยเสียงอันดังก้อง

“พระราชินีที่นี้เป็นทางเข้าของเหล่าเชื้อพระวงศ์ ผู้หญิงคนนี้เป็นชายาของหม่อมฉันก็ย่อมต้องเข้าทางนี้”
เจ้าชายคาอินรีบพูดขึ้นแก้ต่างให้ฉัน “ชายาหรือ? โห้ะ โห้ะ โห้ะ ตั๊ยแ ก็ต่างตัวแบบนั้น ฉันก็นึกว่าเป็นได้กรับใช้ของ
ท่านนะสิ” พระราชินีหัวเราะเยาะเย้ยการแต่งตัวของฉัน ส่วนบรรดาสาวๆภายในงานก็ต่างพากัน ชุบชิบนิทาฉัน
ยิ่งขึ้น

จากนั้นพระราชินีก็พูดต่อ “สิ...เธอจะเป็นเทวีแห่งสงครามหรืออะไรฉันไม่รู้ แต่ไม่รู้จักแต่งตัวให้ถูกกาลเทศะ
หรือไหม เหล่าพระมเหสีและพระสนมของพวกเจ้าชายองค์อื่นๆก็ล้วนแต่งกายมาเหมือนกันอย่างงดงามทั้งนั้นแท้ๆ คนระดับ
เจ้าชายคาอินไม่สามารถตระเตรียมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้พระสนมได้ ช่างน่าอายยิ่งนัก” เมื่อได้ยินเช่นนั้นฉันรีบ
สวนกลับไปทันที “เจ้าชายคาอิน เตรียมให้ฉันหมดแล้วละ แต่ฉันเลือกใส่ชุดนี้เอง”

“หุบปากม นี่ไม่ใช่ปัญหาของเธอ ฉันกำลังถามถึงเกียรติภูมิของเจ้าชายที่พาพระสนมมาร่วมงานเลี้ยงของฝ่า
บาทในสารรูปแบบนี้” พระราชินีทาเนียบโต้ตอบกลับใส่ฉันทันที เอ๊ะ! อะ...เกียรติภูมิของเจ้าชายคาอินหรือ? บ้าจริงแ
เราลืมนึกถึงไปเลย เพราะเราแท้ๆ ที่เอาแต่ใจตัวเอง จะทำอย่างไรดีล่ะ? เจ้าชายคาอินเข้ามาจับมือฉันไว้แน่น และบอก
ว่า “นามิ...อย่าคิดมากเกินไปนะ เธอทำตามแบบของเธอเถอะ ดีแล้วละ”

ทันใดนั้นเองพี่น้อง 3 สาว ฮ่าติน ซาคิและซารา ก็เดินเข้ามาหาฉันกับเจ้าชายคาอิน แล้วฮ่าตินก็พูดขึ้น “ท่าน
นามิวางใจเถอะค่ะ เราเตรียมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมาด้วย เพราะคิดว่าอาจจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น” “แหม...ไม่เจ็บใจ
หรือคะ ที่โดนพระราชินีเยาะเย้ยนะ” ซาคิกระซิบบอกฉันเบาๆ

จากนั้นพี่น้อง 3 สาวก็หันมาลงใจให้กับเจ้าชายคาอิน และพูดว่า “เจ้าชาย ขอเวลาครู่เดียวนะเพคะ” “จ้ะท่าน
นามิก็เชิญทางนี้เลยคะ” ซาราพูดขึ้น พร้อมเรียกซาคิมาร่วมลากตัวฉันไปแต่งตัวใหม่ “อะ...เดี๋ยวถึงฉันแต่งตัวไป
เดี๋ยวก็โดนหัวเราะเยาะอยู่ดีแหมละ” ฉันรีบพูดค้านขึ้น แต่ทว่า...พี่น้อง 3 สาว ไม่สนใจยังคงลากฉันไปแต่งตัวใหม่อยู่
ด้วย...ถ้าฉันแต่งตัวออกมา แล้วกลายเป็นตัวประหลาด ฉันจะมองหน้าใครดีล่ะทีนี้

ในเวลาต่อมาไม่นานนัก งานเลี้ยงก็กำลังเริ่มขึ้น “ทางนี้ คือ เจ้าชายรัชทายาทอารุท และพระมเหสี พร้อม
ด้วยพระสนม” เสียงคนกล่าวให้การต้อนรับเหล่าเจ้าชายและเหล่าชายาทั้งหลาย เริ่มดังขึ้น “ถัดไป คือ เจ้าชายองค์ที่
2 คาอิน เมอร์ลินและพระสนม เอ่อ...พระสนม?” สถานที่การเจียบเจียบ การดำเนินงานหยุดชะงัก เพราะการหาย
ตัวไปของพระสนมของเจ้าชายคาอิน

จนกระทั่งพระราชินีถามไม่ได้ว่า “คาอิน...อิซทาร์ของแกอยู่ไหนล่ะ?” ขณะเดียวกันเสียงเหล่าสาวๆต่างพากัน
ชุบชิบนิทาถึงพระสนมของเจ้าชายคาอิน “ฮิ...ฮิ...คงจะอาย ไม่กล้าเข้ามาไงเนอะ” “นั่นสิฮิ ฮิ...ฮิ...”

แล้วเจ้าชายคาอินก็พูดขึ้น *“ดาวประกายพรึกกำลังรอเวลารุ่งสว่างอยู่ โปรดรออีกครู่หนึ่งเถอะ พะยะคะ เสด็จพ่อ”* พร้อมทั้งส่งยิ้มให้กับทุกคนภายในงานเลี้ยง

พระราชสาวยศหน้าไปมา และเดินเข้าไปหาเจ้าชายนั่นชา พร้อมพูดว่า *“เฮอะ...ช่างเรื่องมากไม่เข้าท่าว่าไงนั่นชา ตอนนี่เจ้าคาอินก็มีพระสนมแล้ว เจ้าชายที่ยังไม่มีเมียก็มีแต่แกเท่านั้นนะ ลูกพ่อ”* เจ้าชายนั่นชาส่งยิ้มให้พระราชสา แล้วตอบกลับว่า *“ความจริง...หม่อมฉันก็อยากพบใครสักคนเร็วๆเช่นกัน พะยะคะ เสด็จพ่อ”* เวลาเดียวกันเจ้าชายนั่นชาก็โค้งหัวให้กับพระราชสาเช่นกัน

“ขอประทานอภัยเพคะ ท่านนามิแต่งตัวเสร็จแล้วเพคะ” สาวรับใช้คนหนึ่งพูดขึ้น เสียงของป่าวคนนั้น ทำให้บรรดาทาสภายในงานเจียบลจืดทันที ทุกคนต่างพากันจ้องมองมาทางเข้าของงานเลี้ยงคืนนี้ แต่...ปรากฏว่าผ้าม่านที่ประตูทางเข้ากลับไม่ถูกเปิดออก *“เฮ้อ...ท่านนามิเป็นอะไรไปคะ?”* สาวรับใช้คนนั้นถามขึ้นด้วยความสงสัย

“โถ...ใส่ชุดแบบนี้ถึงยังไง ฉันก็อดอายุไม่ได้อยู่สินัน” ฉันทูตขึ้นด้วยน้ำเสียงสั้นๆ แห่ม...ก็ดูชุดกระโปรงยาวลากพื้นนี่สิ ผ้าระบายบางๆ เห็นลึดส่วนรูปร่าง แดงยั้งแหวกเห็นเนินหน้าอกและน้องขาอีกด้วย โอ๊ย...ฉันจะบ้าตาย

เจ้าชายคาอินและเจ้าชายนั่นชาหัวเราะเบาๆอย่างสนุกสนาน *“ฮิ...ฮิ... ดูเหมือนผ้าม่านแห่งราตรีจะหนามากทีเดียวฉันไปพามาให้แล้วกันนะพี่”* เจ้าชายนั่นชาพูดขึ้น เจ้าชายนั่นชาเดินมาทางเข้าที่มีผ้าม่านปิดอยู่ และพูดว่า *“นามิ...ออกมาเถอะนะ ไม่ใช่อายุหรอก”* และเขาก็ยื่นมือข้างหนึ่งออกมา เพื่อพยุงฉันพาไปหาเจ้าชายคาอิน เอาจันก็ได้ ออกก็ออก เป็นไงเป็นกันสิเรา

ฉันค่อยๆเปิดผ้าม่านออกอย่างช้าๆ แล้วก้าวเท้าออกมาจากผ้าม่านด้วยความรู้สึกหัวงันๆ ทุกสายตาของคนภายในงานเลี้ยงล้วนจับจ้องมาที่ตัวของฉัน พวกเขาของฉันตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า ชุดที่ฉันกำลังสวมใส่อยู่ นั้น เป็นผ้าระบายบางๆ ทำให้เห็นลึดส่วนรูปร่างค่อนข้างชัดเจน ลักษณะเป็นชุดกระโปรงยาวสายเดี่ยวลากพื้น ส่วนบนชุดนี้รัดที่ใต้หน้าอก ทำให้เห็นหน้าอกเป็นภาพมัวๆ เพราะมีผ้าคลุมบางๆมาปิดไว้อีกทีหนึ่ง และส่วนล่าง กระโปรงยาวนี้ แหวกด้านข้างทั้ง 2 ข้าง ทำให้เห็นขาและต้นขาอันเรียวงามของฉัน ที่รูปร่างของฉัน ตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าประดับ ตกแต่งไปด้วย เครื่องประดับประยิบประยับมากมาย ผมสีดำของฉันถูกมัดรวบขึ้นสูง เผยแผ่นหลังที่เรียบเนียนของฉัน และใบหน้าฉันก็ถูกแต่งแต้มสีส้มด้วยเครื่องสำอาง

ทุกสายตาของคนภายในงานเลี้ยงยังคงจับจ้องมาที่ตัวของฉันอย่างต่อเนื่อง บรรยากาศภายในงานเลี้ยงเงียบ
สงัด ฉันเหลือบสายตาไปที่เจ้าชายคาอิน เขากำลังมองฉันอย่างไม่ระสายตา ด้วยสายตาเหมือนตกตะลึงในตัวของฉัน
อะ...อะไรนี่? คงมีอะไรผิดปกติจริงๆสินะ แม้แต่เจ้าชายคาอินก็เข้าไปกับเขาด้วยหรือ?

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงผู้คนภายในงานเลี้ยงส่งเสียงดังขึ้น **“โธ่แม่” “เหลือเชื่อ...สวยอะไรอย่างนี้”** ผู้คนภายใน
งานเลี้ยงต่างพากันโห่ร้องด้วยความฮือฮา **“โธ่! ดูผิดไปเลยนะเนี่ย! จะว่าไปแล้วอิษทัตก็เป็นเทวีแห่งความงามกับ
ความสมบูรณ์นี่นะ แหม...ช่างงามแท้ๆ”** พระราชาลุกขึ้นกล่าวด้วยเสียงอันดังก้อง

**“จริงด้วย! ไม่นึกเลยว่าเจ้าชายคาอินจะเลือกท่านหญิงที่งามขนาดนี้” “เจ้าชายคาอินน่าจะอภิเษกกับพระ
สนมซะเลย”** ทั้งเหล่าเสนาบดีและเหล่าพระชายาของเจ้าชายองค์อื่นต่างก็พูดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และแล้วเจ้าชายไน
ซาก็จ้องมองฉันครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพาฉันไปหาเจ้าชายคาอิน

**“หิ...หิ... ซาย 2 หญิง 1 นั้นหรือ? การทำให้แตกกันมันง่ายเหลือเกิน ไม่ว่าจะยังไง ฉันก็ต้องทำให้เจ้าคาอินตก
อันดับให้ได้ และต้องเอาหัวนั้นเดี๋ยวนั้นมาเป็นเครื่องสังเวยด้วย”** พระราชินีทาเนียพูดพิมพำและหัวเราะเบาๆ

งานเลี้ยงดำเนินไปอย่างราบรื่นและสนุกสนานตามประสาคนชาววัง ฉันรู้สึกอึดอัดมากจึงเดินออกไปที่
ระเบียง เพื่อสูดอากาศสดชื่น **“เป็นอะไรไป? ท่าทางจะเหนื่อยนะ นามิ” “อ้าว...เจ้าชายนั่นซำ ฉันเพิ่งเคยมาร่วมงาน
หรูหราแบบนี้เป็นครั้งแรกด้วย รู้สึกอึดอัดกับพระราชินีไม่ได้เลย ส่วนเจ้าชายคาอินล่ะก็เขาคูยกกับเสนา บัติทาง
โน้นนะ”** ฉันพูดออกไปด้วยน้ำเสียงที่หอบ เพราะความเหนื่อยจากงานครั้งนี้

เจ้าชายนั่นซำยิ้มให้ และพูดว่า **“เปล่า...ฉันไม่ได้มีอะไรกับท่านพี่ เมื่อกี้...พอเห็นเธอแล้ว ฉันตกใจมากนะ เธอ
คล้ายท่านแม่ของฉันมากเลย”** เจ้าชายนั่นซำเดินเข้ามายืนข้างๆฉัน และพูดต่อ **“แม่ฉันเป็นนางกำนัลของท่านแม่ของ
ท่านพี่คาอิน ซึ่งเป็นลูกของอินตีพระราชินีองค์ก่อน” “เอ่อ...ฉันได้ยินมาว่าคุณเติบโตมาพร้อมกับเจ้าชายคาอิน”** ฉัน
ถามกลับด้วยความสงสัย

เจ้าชายนั่นซำพยักหน้าลงตอบรับ และพูดว่า **“ใช่...แต่แม่ฉันร่างกายอ่อนแอท่านพี่เลยเสียไป เมื่อตอนฉันยัง
เล็กอยู่ จากนั้นมาท่านอินตีก็รับฉันมาเลี้ยงดูไปพร้อมๆกับท่านพี่ โดยไม่มีการแบ่งแยก”** เจ้าชายนั่นซำยิ้มอีกครั้ง แล้ว
พูดต่อ **“แม่ที่ฉันพอจำได้ เขาเป็นผู้หญิงตัวเล็ก บอบบางเหมือนเด็กสาว เหมือนเธอพอดีเลย...”**

ขณะที่ฉันกับพี่เจ้าชายนั่นซำเล่าเรื่องราวเกี่ยวแม่ของเขานั้น **“นามิ มาที่นี่หน่อย ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักเหล่า
เสนาบดีของเรา”** เสียงเจ้าชายคาอินพูดขึ้น **“ขอ...ขอโทษนะ เจ้าชายนั่นซำ ฉันขอตัวก่อนนะเพคะ”** เมื่อฉันพูดเสร็จ ก็
รีบเดินไปหาเจ้าชายคาอินทันที

ขณะที่เจ้าชายนั้นชากำลังอยู่ระเบียงด้านนอกงานเลี้ยงอย่างโดดเดี่ยว ก็มีสาวรับใช้คนหนึ่งเดินถือเหยือกไวน์เข้ามาหาเจ้าชายนั้นชา และพูดขึ้น *“เจ้าชายนั้นชา รับไวน์อีกหน่อยไหมเพคะ?”* เจ้าชายนั้นชาพยักหน้าลงตอบรับ และยื่นแก้วไวน์ให้สาวรับใช้คนนั้นรินไวน์ในเหยือกให้แก่ตัวเอง และสาวรับใช้ก็เดินจากไป

“พระราชินีทาเนีย หม่อมฉันจัดการให้แล้วเพคะ” สาวรับใช้คนที่น่าไวน์ไปให้เจ้าชายนั้นชาพูดขึ้น พร้อมส่งเหยือกไวน์คืนแก่พระราชินี *“อ้อ...ขอโทษเธอมากนะ นั่นเป็นไวน์ชั้นเยี่ยมจากอียิปต์นะ ฉันเลยอยากให้เราดื่มให้ได้”* พระราชินีพูด พร้อมส่งรอยยิ้มให้อย่างมีเสถียร

ทางส่วนของเจ้าชายนั้นชาที่ดื่มไวน์จากสาวรับใช้เข้ามาให้ดื่ม *“อะ...อะไรนี่ย? เหมือนหัวจะละลาย”* ร่างกายของเจ้าชายนั้นชาทรุดลงกับพื้นตรงระเบียงนั้น ร่างกายของเขาอ่อนกว่า... ขณะเดียวกันพระราชินีทาเนียก็เดินตรงเข้ามาหาเจ้าชายนั้นชา และพูดขึ้น *“สิ...สิ... เจ้าชายนั้นชาที่เจ้าดื่มไป เรียกว่า น้ำสิกุหลาบ”* พระราชินียิ้มและหัวเราะเบาๆ

จากนั้นพระราชินีก็จับคางของเจ้าชายนั้นชา เพื่อให้เขาเงยหน้าขึ้น และหล่นก็พูดต่อ *“สิ...สิ... เจ้าชายหนุ่มน้อยรูปงาม ตอนนี้เจ้ามีสิ่งของที่ปรารถนาอยู่สินะ ไม่จำเป็นต้องกลัวความมืดสักวินาทีหรอก เอ้าม อวยกได้ก็ไปแย่งมาเลยสิ”* *“ฉัน...ฉันอยากได้ผู้หญิงคนนั้น”* ในที่สุดเจ้าชายนั้นชาก็ตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดจากน้ำสิกุหลาบของพระราชินีทาเนีย

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

งานเลี้ยงอันหรูหราแห่งราตรีได้สิ้นสุดลง ทั้งฉัน เจ้าชายคาอิน เจ้าชายนั้นชา และทุกคนกลับถึงที่วังของเจ้าชายคาอินอย่างปลอดภัย *“เฮ้อ...ในที่สุดก็ได้กลับซะที ไม่ชอบชุดรุ่มร่ามแบบนี้เลยม ต้องรีบเปลี่ยนทันที”* ฉันร้องเสียงดังลั่นวังของเจ้าชาย *“เพคะ จัน พวกเราจะรีบเตรียมน้ำให้อาบให้เลย”* ฮาตินพูดขึ้น ทั้งส่งเสียงหัวเราะก๊ากอย่างสนุกสนานกับฝาแฝด

“ฮาติน...คราวนี้ฉันจะอาบน้ำคนเดียวนะม ฉันอาบเองได้จริงๆ” ฉันรีบบอกก่อนที่พวกเธอจะมาช่วยฉันขัดตัว แหม...จริงๆเราก็อาบน้ำเองได้ตั้งแต่เด็กแล้วนะ มาช่วยอาบน้ำให้ฉันมันก็ออกจะหน้าอายไปหน่อยนะ *“ฮาติน...วันนี้ตามใจน้ามิดนะ”* เจ้าชายคาอินพูดเสริมให้กับฉัน พี่น้อง 3 สาว พยักหน้าลงตอบรับ

ฉันเดินเข้าไปที่อ่างอาบน้ำ และค่อยๆถอดเครื่องประดับออก ทันใดนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวอะไรบางอย่าง *“ใคร...ใครนะ”* ฉันรีบหันหลังกลับไปทันที *“อ้าว...เจ้าชายนั้นชาเองหรือ? มีอะไรคะ?”* ฉันรีบถามเขาทันที เขากำลังหันหน้าฉันเหมือนจะกลืนกิน บรรยากาศ...ผิดไป

จากนั้นเจ้าชายนั้นชาก็เดินไปเป่าเทียนให้ดับลง ฉันรู้สึกได้ว่าเจ้าชายนั้นชามีท่าทางแปลกๆ จึงพยายามจะเดินออกห่างจากเขา แต่ทว่า...เขาเข้ามากดรีดร่างกายของฉันเอาไว้อย่างรวดเร็ว

“เจ้าชายนั้นชา เป็นอะไรไปนะ? ท่านดูผิดปกติไปนะ ตั้งสติให้ดีขึ้นหน่อยสิเพคะ” ฉันรีบพูดขึ้นทันที ด้วยความตกใจในการกระทำของเขา *“นามิ...นามิอย่าหนีสิ! ฉันต้องการเธอนะ”* เจ้าชายนั้นชาพูดกระซิบข้างหูฉัน พร้อมเอามือลูบขึ้นมาที่หน้าอกของฉันอย่างช้าๆ

“อย่างนะ? ปล่อยฉัน? กร๊อด!!! เจ้าชายคาอิน!!!” ฉันส่งเสียงร้องอย่างดัง เพื่อขอความช่วยเหลือ เพราะแรงของผู้ชายมันมหาศาลเหลือเกิน เวลาเดียวกันนั้นเจ้าชายนั้นชาก็ยังคงเอาริมฝีปากของเขาสัมผัสไปที่คอและเนินอกของฉัน น้ำตาของฉันไหลออกมาจากดวงตาสีดำของฉันอีกครั้ง

ทันใดนั้นเองผ้าม่านทางเข้าอ่างอาบน้ำก็ถูกเปิดออก ทั้งเจ้าชายคาอิน คูริ วานิ และพี่น้อง 3 สาวต้องตกใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า *“นั่นชาเน มีมันเรื่องอะไรกัน?”* เจ้าชายคาอินพูดขึ้น พร้อมตกตะลึงกับภาพที่เห็นว่าน้องชายตัวเองกำลังเล้าโลมชายาตนเอง *“เจ้าชายคาอิน!! ช่วยด้วย!!!”* ฉันร้องขอความช่วยเหลือจากเขา

จากนั้นเจ้าชายนั้นชาก็พูดขึ้น *“พี่ ยกผู้หญิงคนนี้ให้ฉันเถอะ! ถ้าหล่อนเป็นพระมเหสีก็ว่าไปอย่าง แต่การยกพระสนมให้กันมันไม่ใช่เรื่องแปลกนี่นา”* *“แกรู้ตัวหรือเปล่า? ว่ากำลังพูดอะไรอยู่ นั่นชา”* เจ้าชายคาอินสวนคำถามกลับ

วานิมองที่สายตาของเจ้าชายนั้นชา และบอกกับเจ้าชายคาอินว่า *“เจ้าชาย!! เจ้าชายนั้นชาดูอะไรบางอย่างบงการอยู่พะยะคะ”* *“ฮึม...ดูเหมือนจะใช่เน”* ขณะเดียวกันนั้นเจ้าชายนั้นชาก็พูดต่อไป *“ยกให้ฉันเถอะ ฉันจะรักและดูแลเขาเป็นอย่างดีเลย”* พร้อมทั้งเอาริมฝีปากสัมผัสที่คอของฉันอีกครั้ง *“ยะ...อย่างนะ? เจ้าชายนั้นชาได้โปรด”* เจ้าชายคาอินช่วยฉันด้วย

เมื่อเจ้าชายคาอินเห็นภาพนั้น เขารีบวิ่งตรงเข้ามาชกหน้าของเจ้าชายนั้นชาทันที!! เพื่อหวังให้เจ้าชายนั้นชาได้สติกลับมา แล้วเจ้าชายคาอินก็พยายามดึงตัวฉันกลับไป แต่ทว่า...เจ้าชายนั้นชาแรงมากกว่าจึงดึงตัวฉันกลับคืนมาเช่นเดิม *“ถ้าฉันไม่ได้ ฉันก็จะฆ่า นามิซะตรงนี้เลย”* เจ้าชายนั้นชาพยายามพูดขู่ทุกคน พร้อมทั้งเอามือมาจับลำคอของฉัน

คูริพยายามที่จะเข้ามาช่วยอีกแรงหนึ่ง แต่เจ้าชายคาอินเอามือมีคว้าวไว้ *“เดี๋ยว!! คูริ นั่นชามันเอาจริง”* และจังหวะนั้นเองเจ้าชายนั้นชาก็ฉวยโอกาสอุ้มตัวฉันกระโดดข้ามขอบหน้าต่างออกไป และพาดันขึ้นม้าที่คงตระเตรียมเอาไว้ล่วงหน้า

“เปิดประตูอย่าให้มันซ่าออกไปนอกวังได้” เจ้าชายคาอินตะโกนดั่งลั่นทั่ววังของตัวเอง “ท่านนั้นซ่า ชกยาม
เฝ้าประตูจนสลบ แล้วควมม้าเข้าไปในตัวเมืองแล้วครับ” คูริรับตอบทันที เจ้าชายคาอินจึงพูดต่อ “จั้นเอาม้ามา ฉนั้นจะ
ไล่ตามไป” “ม้า...ม้าในคอกถูกปล่อยออกไปหมดเลยครับ” คูริรับตอบอีกครั้ง เจ้าชายคาอินทำหน้าอึ้งกับเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น เพราะเหตุการณ์ครั้งนี้ เจ้าชายนั่นซ่าได้เตรียมไว้ล่วงหน้าเรียบร้อยแล้ว เพื่อการหลบหนีอย่างง่ายดาย

“ท่านคาอิน ดูเหมือนท่านนั้นซ่าให้เปิดประตูเมืองจนออกไปนอกป้อมแล้วครับ” คูริพูดขึ้น “ท่านนั้นซ่า ทราย
ไปทางทิศใต้พะยะคะ” ทหารยามคนหนึ่งพูดขึ้น เมื่อได้ยินเช่นนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดลอยๆว่า “ถ้าทางใต้...ก็เป็นเมือง
คานะชที่นั่น ซ่ารู้จักสินะสินะ”

ขณะเดียวที่อยู่บนม้าที่เจ้าชายนั่นซ่ากำลังควบอยู่นั้น “เจ้าชายนั่นซ่ากลับไปเถอะแ กรณาเถอะเจ้าชาย”
จากนั้นฉนั้นก็มองไปที่ดวงตาของเขา เอ๊ะ! เจ้าชายนั่นซ่ามีดวงตาเหมือนหินที่ถูกพระราชาชินิควบคุมเลย ะ...หรือว่า
เจ้าชายนั่นซ่าก็โดนด้วย

เมื่อฟ้าสว่างเจ้าชายคาอินก็ประกาศใช้ทราบโดยทั่วกันทันที “ส่งคนไปเมืองคานะชเลย เตรียมม้าด้วยคูริ”
“ครับ” และเจ้าชายคาอินก็พูดต่อ “วานี้ ฝากที่เสด็จด้วย ช่วยเตรียมกองทัพของฉนั้นให้พร้อมออกแนวหน้าได้ทุกเมื่อ
นะ” “ครับ” ขณะเดียวกันพี่น้อง 3 สาวก็พูดขึ้น “เจ้าชายคาอิน พาพวกหม่อมฉนั้นไปตามหาท่าน นามิด้วยนะพะคะ”
จากนั้นทุกคนก็เริ่มออกเดินสู่เมืองคานะช เมืองแห่งการค้าของอาณาจักรฮิไตท์

ส่วนทางของพระราชาชินิทาเนย ที่กำลังประทับอยู่วังของตัวเองนั้น “โ๊ะะ โ๊ะะ โ๊ะะ ซื่อเสียงของเจ้าชายคาอิน
ก็คงจบกันแค่นี้แหละ ถ้านั่นซ่าได้นั่งเต้กันนี้ที่นี้ ความสัมพันธ์อันดีของ 3 คนนั้น ต้องพัง” หล่อนหัวเราะขบขัน
อย่างสะใจ และพูดต่อ “ฮิ...ฮิ...ที่นี้เราจะเอาหัวนั่งเต้กันนี้ก็ไม่ใช่อะไรเรื่องยากแล้ว ฉนั้นตั้งเต้จริง ๆ วูลิ”

ณ เมืองคานะช เมืองแห่งการค้าของอาณาจักรฮิไตท์

“ท่านคาอิน ท่านนั้นซ่าไม่ได้อยู่ที่นี้ครับ ดูเหมือนจะแค่เปลี่ยนม้า แล้วออกเดินทางต่อทันทีครับ” คูริรับวิ่ง
มารายงานอย่างรวดเร็ว “คูริ ฉนั้นจะตามไป นั้นซ่าไปทางไหน?” เจ้าชายริบถามกลับทันที คูริเอามือชี้ไปทิศทางใต้
“ทางใต้อีกหรือ? ซ่างหน้าเป็นศิษวัดทานะ ประเทศที่เป็นพรมแดนระหว่างเรากับไมแทนนี่” เจ้าชายริบพูดขึ้นทันที
แต่ถึงกระนั้นทุกคนก็ต้องตามไป เพราะต้องรีบไปช่วยนามิก่อนที่เจ้าชายนั่นซ่าจะทำเรื่องที่ทำให้ 2 พี่น้องต้องราว
ฉนั้นในความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

อาณาจักรศิวิลนา เป็นประเทศเล็กที่คั่นอยู่ระหว่าง 2 ประเทศใหญ่อย่าง อาณาจักรอิธโทกับไมแทนนี และเป็นประเทศสำคัญสำหรับการค้าทางทะเล เพราะมีด้านที่ติดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพราะเหตุนี้ ที่นี้จึง กลายเป็นศูนย์กลางของการทะเลาะวิวาทของประเทศใหญ่ทั้ง 2 เสมอมา โดยเวลานี้เป็นประเทศราชของอาณาจักรอิธโท

ณ อาณาจักรศิวิลนา

เจ้าชายไนซาพาฉันทน์มาที่ไหนกันแน่? ฉันทน์น้อยและอ่อนเพลียกับการเดินที่แสนยาวไกลนี้เหลือเกิน “เข้า แก้ว มีห้องว่างไหม? ฉันทน์ขอพักสักกระยะหนึ่ง ฝากดูม้าด้วย เออ...แล้วก็ จ้างใครเช่าใกล้ห้องฉันทน์ล่ะ” เสียงของเจ้าชาย ไนซา “ครับค่ะ”

ในเวลาต่อมาฉันทน์เหมือนถูกโยนให้ไปนอนอยู่เตียงที่นุ่มนวล “นะ...น้ำ...ขอน้ำที...” ฉันทน์พูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อน แแรง และมีอนมิมือคู้หนึ่งจับคางฉันทน์เงยขึ้น เอ๊ะ! ใครบางคนกำลังป้อนน้ำให้กับฉันทน์ ฉันทน์ค่อยๆลืมตาขึ้น “เจ้าชายไนซา พยุดนะ! ปล่อยฉันทน์สิ! คุณกำลังถูกพระราชินีบงการนะ เขาพยายาม ทำให้คุณกับเจ้าชายคาอินทะเลาะกัน!” ฉันทน์พูด เสียงดัง แม้ว่า...แรงของฉันทน์แทบไม่เหลือแล้วก็ตาม

“ท่านพี่หรือ?” เจ้าชายไนซาพูดชื่อพี่ชายตัวเอง เหมือนว่าเขาจะรวบรวมสติกลับมาได้ “ใช่! ตั้งสติให้ดีๆ! เรากลับไปหาเจ้าชายคาอินกันเถอะนะ ฉันทน์ขอร้องล่ะ!” ฉันทน์พยายามดิ้นให้หลุดจากการถูกเขาจับมือเอาไว้

จากนั้นเจ้าชายไนซาที่พูดขึ้น “ฉันทน์...ฉันทน์ อธิษฐานที่มาตลอด พี่มีท่านแม่ที่อ่อนโยน มีอนาคตที่สดใส มีนิสัยที่ซื่อ จงใจคนได้ง่าย ฉันทน์อธิษฐานมาตลอด!” ฉันทน์อึ้งกับคำพูดของเขาไปชั่วขณะหนึ่ง

ทันใดนั้นเอง ขณะที่ฉันทน์กำลังเผลออยู่นั้น “ว้าย!” ฉันทน์ส่งเสียงร้องดังลั่น เจ้าชายไนซาปลัดฉันทน์ไปนอนลงที่ เตียงอีกครั้ง และพูดว่า “ยังไงซะ ท่าน พี่ก็ต้องได้เป็นกษัตริย์ เขาต้องอภิเษกกับเจ้าหญิงของประเทศไหนสักแห่งหรือ รับท่านหญิงของเชื้อพระวงศ์มาเป็นพระมเหสีแน่ แต่ฉันทน์ไม่ใช่!” ฉันทน์อึ้งกับคำพูดของเจ้าชายไนซาไปชั่วขณะหนึ่งอีก ครั้ง เพราะมันเป็นความจริงอย่างที่เขาคิด ที่ฉันทน์ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เจ้าชายไนซาเริ่มปลดกระดุมเสื้อของเขาออกอย่างรวดเร็ว และโผล่เข้าหาฉันทน์ทันที อีกทั้งยังพูดต่อว่า “ฉันทน์สามารถเลือกเธอเป็นพระมเหสีได้” เมื่อเขาพูดจบ เขาก็เอริมฝีปากเขาประกบริมฝีปากฉันทน์ทันที...ไม่...ไม่นะ! ถึง จะเป็นแบบนั้นก็จริง แต่..ฉันทน์ไม่ได้ขอให้เจ้าชายไนซา ทำแบบนี้

“เจ้าชาย! พยุดนะเจ้าชายไนซา!” ฉันทน์ร้องตะโกนเสียงดังลั่นไปทั่วห้อง น้ำตาฉันทน์ค่อยๆไหลออกมา ขณะนี้ เจ้าชายไนซานั้นไม่สนใจความรู้สึกของฉันทน์แม้แต่นิด เขายังคงจับฉันทน์ถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้นอย่างรวดเร็ว

“นามิ...ฉันจะทะนุถนอมเธอให้ดี ฉันจะรักเธอยิ่งกว่าใคร เป็นของฉันเถอะนะ” เจ้าชายนั้นชกกระต๊อบข้างหู
ฉันเบาๆ พร้อมเอาริมฝีปากของเขาไปจู๋ไปที่ลำคอของฉัน และค่อยๆ เลื่อนปากสัมผัสผิวไปทั่วร่างกายของฉัน

น้ำตาข้างคงไหลออกมาจากดวงตาสีดำทั้งคู่ของฉันอย่างต่อเนือง *“ไม่! อย่างนะ!”* ฮือ...เจ้าชายนั้นชกไม่ฟัง
คำพูดของเราเลย ลมหายใจที่เร้าร้อน ร่างกายที่ร้อนฟ้าว พละกำลังที่รุนแรง! ไม่ไหว! เราหนีไม่ได้! *“เจ้าชายคาอิน!
ช่วยด้วย!”* ฉันได้ร้องเรียกชื่อของเจ้าชายคาอิน เพื่อหวังให้เจ้าชายนั้นชกได้สติ เพราะฉันไม่สามารถสู้พละกำลังของ
ผู้ชายได้เลย

ทันใดนั้นเอง ขณะที่เจ้าชายนั้นชกกำลังจะทำให้ฉันเป็นของเขา เขาก็หยุดชะงักกลางคืน เมื่อมีแสงไฟเจิดจ้า
ผุดปกติ *“อะ...อะไรนี่! มีใครจุดไฟไฟไหม้หรือไงกัน!”* เจ้าชายนั้นชกพูดขึ้น ฉันรีบฉวยโอกาสคว้าผ้ามาปกปิด
ร่างกายทันที!

เวลาต่อมาก็มีคนมาเคาะประตูห้อง *“ท่านครับ รัชชนิเถอะครับ ข้าศึกบุกครับ! เมืองเราถูกโจมตี! ไมแทนนี
บุกโจมตีครับ!”* ถ้าแก่เจ้าของโรงแรมพูดขึ้น ไม...ไมแทนนีประเทศที่เจ้าชายคาอินบอกจะทำสงคราม!

ฉันเอาน้ำออกไปดูทางหน้าต่างของห้อง ภาพที่เห็นคือ บ้านเมืองโดนเผาไฟไหม้ลุกโชน ผู้คนถูกฆ่าตายไม่
เว้นแม้แต่คนแก่ ผู้หญิงและเด็กเล็ก ทหารของไมแทนนีทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า *“โหด...โหดเหี้ยมเหลือเกิน!”* ฉัน
พูดลอยๆ ด้วยเสียงที่สั่นเทา เพราะความหวาดกลัวกับภาพตรงหน้า

เมื่อเป็นเช่นนั้นเจ้าชายนั้นชกรีบอุ้มฉันออกไปจากโรงแรมแห่งนั้นทันที! *“เจ้าชาย! เราต้องกลับไปหาเจ้าชาย
คาอินนะ เราต้องบอกให้เจ้าชายคาอินมาช่วยนะ!”* ฉันพูดเตือนสติเจ้าชายนั้นชกอีกครั้ง แต่ทว่า...ไม่ได้ผลเลย เวท
มนตรีของพระราชินีแรงเกินไป เราถอนอากาศไม่ได้! *“ปล่อยนะ! ของร้องล่ะกลับเถอะ!”* ฉันส่งเสียงดังลั่น

ขณะที่เจ้าชายนั้นชกอุ้มฉัน เพื่อหลบหนีไปจากเมืองนี้ แต่ทว่า... *“หึ...หึ...นี่! พี่ชาย ผู้หญิงเขาไม่ยอมเห็นไหม
ล่ะ?” “พวกเราจะดูแลเขาเอง วางหลักอันลงแล้วไปซะ!”* เอ๊ะ! เหล่าทหารของไมแทนนีนี่นา! ทันใดนั้นเหล่าทหารไม
แทนนีก็จับฉันกับเจ้าชายนั้นชกแยกออกจากกัน *“ว้าย! อย่างะอย่าง!”*

เจ้าชายนั้นชกถูกพวกทหารไมแทนนีรุมทำร้ายร่างกาย *“หยุดนะ! อย่าทำร้ายเขา!”* ฉันร้องตะโกนเสียงดัง
เจ้าชายนั้นชกทรุดลงนอนกับพื้น เจ้าชายนั้นชก! ปกติไม่ใช่คนที่ยอมให้ใครทำเขาแบบนี้ได้แน่ๆ ทำยังไงเขาถึงจะได้สติ
นะ! เอ๊ะ! คราวก่อน ที่ทีนถูกพระราชินีบงการ พอเจ้าชายคาอิน ทำให้เขาเอาเจียนสิ่งที่ตี๋มเข้าไปก็ออกมานี่นา ติละ!

เมื่อฉันคิดได้เช่นนี้ ฉันจึงใช้ฟันกัดแขนทหารที่จับตัวฉันไว้ และรีบวิ่งเข้าไปหาเจ้าชายนั้นชา โดยฉันใช้หัว
เข่ากระแทกไปที่ท้องของเขา **“อ้ออแม”** เจ้าชายนั้นช่าอาเจียนออกมาทันที! และสิ่งที่ออกมานั้นก็คือ
“หา?... น้ำสีกุหลาบหรือ?” ฉันพูดขึ้นเสียงดัง

ในเวลาต่อมาไม่นานเจ้าชายนั้นช่าก็พูดขึ้น **“ทำอะไรเนี่ย? นามิ คิดจะฆ่าฉันหรือไง? เกือบออกมาทั้งตัวได้แล้ว
พุงแล้วรู้ไหม?”** **“ท่าน... ได้สติแล้วหรือ?”** ฉันถามกลับทันทีด้วยความสงสัย เจ้าชายนั้นช่ารีบเงยหน้าขึ้นมองฉัน
แล้วพูดต่อ **“ฉัน... จริงสิ ฉันจำได้แล้ว ฉันลักพาเธอมา”** **“เจ้าชายนั้นช่าได้สติแล้วสินะ?”** ฉันพูดเสียงดังขึ้นด้วยความ
ดีใจ พร้อมยิ้มให้กับเขา

เหล่าทหารไมแทนนิพวกนี้ก็ค่อยๆเข้ามาใกล้พวกเราทั้ง 2 คนอย่างช้าๆ และก็มีทหารไมแทนนิคนหนึ่งพูด
ขึ้น **“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน เมื่อกี้มันนั่นมันนี่เรียกเจ้าชายด้วย”** ขณะเดียวกันก็มีทหารไมแทนนิอีกคนกำลังเข้าทำร้ายเจ้าชาย
นั้นช่า แต่ทว่า... **“อย่ามาถูกรั่วพวกมันนะ”** เจ้าชายนั้นช่าหลบได้ทัน แล้วพลัทหารคนนั้นล้มลง และดึงดาบจาก
ทหารนั้นขึ้นมาฟาดฟันจนทหารคนนั้นตายคาที่ทันที!

จากนั้นเจ้าชายนั้นช่าก็ใช้ดาบนั้นฟาดฟันพวกทหารไมแทนนิกลุ่มนี้อย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันเขาก็นำทาง
ฉันและพูดว่า **“ขอโทษนะ นามิ ใ้วันนั้นจะขอมาเธอก็หลัง!”** เจ้าชายนั้นช่า โลงออกไปที่ได้สติแล้ว เจ้าชายนั้นช่าเป็น
อนุชาที่เจ้าชายคาคินรักและเชื่อมั่น ขอเพียงเขากลับเป็นปกติ คนพวกนี้ก็ไม่ไปคู่มือของเขา

“อะ...อะไรเนี่ย? รุ่ๆไอ้หมอนี่ก็...แก่งขึ้นมาเฉยๆเลย” **“เฮ้ย...มาช่วยทางนี้กันหน่อยสิวะ”** พวกเหล่าทหาร
ไมแทนนิเริ่มหวั่นกับการต่อสู้ครั้งนี้ มัน....เรียกพวกมากันเยอะเลย! เวลานั้นเองฉันฉวยโอกาสจับเสื้อผ้าที่หยบติด
ตัวมาตัวมาด้วยขึ้นมาสวมใส่จนเรียบร้อย

ทันใดนั้นเอง **“นามิ เธอตาไป”** เจ้าชายนั้นช่าขว้างเล่มเล่มหนึ่งมาให้ฉัน และเขาก็พูดต่อว่า **“แสดงให้ฉัน
ดูหน่อยสิ ว่าฝีมือดาบก้าวหน้าไปแค่ไหนแล้ว”** ฉันจับดาบที่เจ้าชายนั้นช่าส่งมาให้อย่างตั้งมั่น **“ได้โดย”**

เหล่าทหารไมแทนนิหัวเราะเยาะฉัน เพราะคิดว่าฉันเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่ง ฉันจับดาบเอาไว้ในกำมืออย่าง
แน่น แล้วพุ่งเข้าไปใส่พวกทหารไมแทนนิใช้ดาบฟาดฟันอย่างรวดเร็วและว่องไว **“อะ..อะไรเนี่ย? ฝีมือไม่เลวนี่หว่า อย่า
ประมาทนะพวกเร”** เสียงทหารไมแทนนิคนหนึ่งพูด เขิงดาบเมื่อครู่ของฉัน ทำให้เหล่าทหารไมแทนนิเริ่มหวั่นกับ
ฝีมือฉันมากขึ้น ไข่...นี่เป็นเชิงดาบที่เราจดจำและฝึกฝนเป็นอย่างดี เพราะอยากทำตัวไว้เป็นประโยชน์ต่อเจ้าชายคาคิน
เราไม่ยอมตายหรอก! จนกว่าจะได้แจ้งข่าวให้เจ้าชายรู้ว่าที่นี้ถูกโจมตี!

“ถอย...ถอยดีกว่า” “หนีเร็วพวกเรามา” ขณะที่พวกทหารไมแตนนี่กำลังจะหนี เจ้าชายชาโน้นและฉันก็จับได้คนหนึ่ง *“เฮ้ พุดมาซะดีๆ ทหารของไมแตนนี่เคลื่อนพลเข้ามาที่นี้ประมาณเท่าไร? ถ้ายังไม่อยากจะจุมูกาย”* เจ้าชายนั้นซาถาม พร้อมเอาดาบชี้ไปที่ปลายจุมูกของทหารนั้น *“5..5,000 ครั้ง ทหารราบ 5,000 รถศึก 500”* ทหารนั้นตอบด้วยเสียงสั้นๆ

จากนั้นเจ้าชายนั้นซาที่ถามต่อ *“แม่ทัพที่คุมทัพมาเป็นใคร?”* ทหารนั้นหัวเราะเยาะ และพูดว่า *“ฮ่า...ฮ่า...ได้ยินแล้วจะขนาว ผู้บังคับบัญชาก็คือ เจ้าชายเดา ท่านจะฆ่าพวกแกทุกคนเลย”* *“เจ้าชายเดาเหรอ? นำทัพมาเองเลยเหรอ?”* เจ้าชายนั้นซาทวนคำถามอีกครั้ง จากนั้นเจ้าชายนั้นซาที่ปล่อยทหารนั้นไป

“เจ้าชายเดาเหรอ? ใครเหรอ?” ฉันรับถามเจ้าชายนั้นซาทันที เจ้าชายนั้นซาเงยไปครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆหันมาทางฉัน และพูดว่า *“ชื่อจริงของเขา คือ มาตีวา เป็นเจ้าชายรัชทายาทของอาณาจักรไมแตนนี่”*

จากนั้นเจ้าชายนั้นซาที่อธิบายว่า *“ว่ากันว่า วิธีการรบของเขาโหดเหี้ยมทารุณมาก เข่าฆ่าหมดไม่เว้นแม้แต่เด็กหรือผู้หญิง ว่ากันว่าลัทธิศอกของเขาจะก่อให้เกิดแม่น้ำเลือด ดังนั้นเขาเลยถูกเรียกขานว่า เจ้าชายเดา”* ฉันรู้สึกหวาดกลัวยิ่งขึ้น เมื่อดวงตานั้นมันสะท้อนเห็นภาพที่ฉันเห็นผ่านจากหน้าต่างห้องของโรงแรมแห่งนั้น

เจ้าชายนั้นซาพูดต่อไปอีกว่า *“การที่ไมแตนนี่ใช้เขาตั้งแต่วัยแรกแบบนี้ แสดงว่าไมแตนนี่เอาจริงมาก เจ้าชายเดาเป็นผู้ทำทหารที่เยี่ยมที่สุดของไมแตนนี่ ถ้าอาณาจักรศิวัตนาตกเป็นของมัน มันก็สามารถบุกตรงเข้าสู่อาณาจักรฮิไตได้โดยง่าย”* ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ตามที่เจ้าชายนั้นซาพูด ถ้าฉันเจ้าชายคนอื่นก็....ไม่นะ!! เจ้าชายคนอื่น!!

“จะให้กองทัพไมแตนนี่เข้าสู่อาณาจักรฮิไตไม่ได้!! ต้องรีบให้กองทัพฮิไตเตรียมพร้อมด้วยเลย” เจ้าชายนั้นซาบอกฉัน ฉันจึงสวนถามไปว่า *“ที่...ที่ศิวัตนาไม่มีกองทัพเหรอ?”* *“มีนะ...แต่กำลังของไมแตนนี่กับศิวัตนามันต่างกันเกินไป เอ่อ...นามิเธอสามารถเล็ดรอดออกไปคนเดียวได้ไหม? เพราะเราต้องแจ้งข่าวให้พี่รู้”* เจ้าชายนั้นซา มองหน้าฉันด้วยความหวัง

ฉันรีบพยักหน้าตอบรับ และถามกลับเจ้าชายนั้นซาไปว่า *“แล้วเจ้าชายนั้นซาจะทำยังไงล่ะ?”* เขายิ้มให้ฉัน แล้วบอกว่า *“ถ้าปล่อยแบบนี้ ภายในวันนี้ศิวัตนาตกแน่นอน ฉันจะรวบรวมทหารฮิไตที่ประจำอยู่ที่นี้ ถ่วงเวลาไปก่อน ระหว่างนั้นเธอก็ไปพาทัพขุนของพี่มา”* *“ถ่วงเวลางั้นเหรอ? ไปกลับฮิไตใช้เวลาถึง 1 อาทิตย์แล้วนะ”* ฉันตอบสวนกลับเขาไปทันที

เจ้าชายนั้นซาส่ายหน้าไปมา และพูดว่า *“ไม่หรอกบางทีพี่คงไล่ตามหลังพวกเรามาแล้วมั้ง แล้วที่เมืองคานะฮะมีกองทัพฉันด้วย พี่คงสามารถนำกองทัพออกจากที่นั่นมาภายใน 2 วันได้แน่”* เจ้าชายนั้นซาจับมือฉันไว้แน่น

มองฉันด้วยสายตาแห่งความหวัง และพูดต่อ *“ที่นั่นของฮิตเลอร์เป็นข้อมูลปรมาณูเล็กๆ ถ้าที่นั่นและที่คงรักษาเมืองไว้ได้ประมาณ 2-3 วัน เพราะฉัน... นามิ เธอจะกลับมาถึงคาเนชภายใน 1 วันไม่ได้ไหม?”* อะ...ฮา... 1 วัน เหรอ? ตอนมาใช้เวลา 2 วันแต่ต้องไปภายใน 1 วัน...ฉันจับมือเจ้าชายนั้นซ้ำ แล้วบิบบอย่างแรง *“ไปได้! ฉันจะต้องพาเจ้าชายคาอินกลับมาภายใน 3 วันแน่!”*

ขณะที่ฉันกำลังหาทางหนีออกจากเมืองคิซิวีตานาอยู่ *“ว้าย!!! อย่างนะ!!!”* เสียงผู้หญิงคนหนึ่งส่งเสียงร้องดังลั่น ฉันเห็นเหล่าทหารไมแทนนิกกลุ่มหนึ่งกำลังทำพิธีมีรัยคนหนึ่งไม่ได้ เราไม่มีเวลาไปยุ่งเรื่องพวกนี้... *“ว้าย!!!”* อี๊ย... ทนไม่ไหวจริงๆ ฉันรีบชักดาบออกจากฝัก และกำลังวิ่งตรงเข้าไปช่วยผู้หญิงคนนั้น แต่ทว่า...กลับถูกมือคู่หนึ่งรั้งตัวเอาไว้

“ออกไปไม่ได้นะ ถึงจะส่งสาร แต่ก็ต้องวางเฉยไว้” *“ถ้าออกไปเธอก็จะเจอแบบนั้นด้วย”* เอ๊ะ! พวกผู้หญิงที่เมืองนี้นี่นา *“เราไม่มีทางเลือก เพราะสงครามเริ่มเมื่อไรก็เป็นแบบนี้ พวกทหารจะเผาเมือง ฆ่าขโมยผู้หญิง อย่างชิงเงินทอง”* *“ใช่แล้ว... พวกฉันจึงต้องหลบซ่อนจนกว่าพวกมันจะล่าถอยไป”* คำพูดของผู้หญิงเหล่านี้ ทำให้ฉันนึกถึงคำพูดของเจ้าชายคาอินที่ว่า

“ฉันมีการปกครองในอุดมคติของฉัน เราจะไม่รุกรานประเทศอื่น และไม่ให้ประเทศอื่นรุกรานเรา เป็นการปกครองที่สงบสุขปราศจากศึกสงคราม”

ฉันจึงบอกกลับไปว่า *“ไม่นะ!! ฮิตเลอร์นี่นะ ไม่มีทางทำร้ายชาวบ้านแน่ๆ”* ผู้หญิงวัยกลางวัยคนหนึ่งรีบส่ายหัวไปมาทันที แล้วได้กลับว่า *“ไม่มีทางหรอก!! ทหารมันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ!!”* ไม่จริงหรอก!! เจ้าชายคาอินไม่ปล่อยให้มันเป็นแบบนี้แน่ๆ ฉันเชื่ออย่างนั้น

“ว้าย!! อย่างนะ!!!” เสียงผู้หญิงคนนั้นยังร้องขอความช่วยเหลือ อี๊ย...ทนไม่ไหวแล้วนะ ฉันพยายามที่จะออกไปช่วย แต่ก็ถูกรั้งตัวไว้อีกครั้ง *“อยู่เฉยๆดีกว่า บอกว่าอย่าไถ่ละ”* *“ไม่ได้! ฉันทนนิ่งดูตายอีกไม่ไหวแล้ว”* ฉันสะบัดของผู้หญิงที่รั้งตัวฉันไว้ แล้ววิ่งตรงเข้าไปช่วยผู้หญิงที่กำลังจะถูกฆ่าทันที!!

ฉันกระโดดจับไม้คานด้านบน แล้วใช้เท้าเตะหน้าทหารไมแทนนิกคนหนึ่งจนสลบไป *“ทำ...ทำอะไรนะ!!”* *“แก...อยากตายหรือ? นังเด็กน้อย”* ทหารอีก 2-3 คนพูดขึ้น ฉันพูดได้กลับไปว่า *“ฉันน่าจะเป็นคนถามมากกว่า ไม่ว่าจะสมัยไหนก็ต้องมีคนอย่างพวกแกอยู่ทุกที่สินะ”*

จากนั้นฉันใช้ดาบฟาดฟันเหล่าทหารไมแทนนิกอย่างรวดเร็วและว่องไว *“เฮวอ...”* *“อ้าก!!”* *“ถอย...ถอยดีกว่า พวกเรา ฝากไว้ก่อนจะนะบ้าน”* แล้วพวกทหารไมแทนนิกกลุ่มนั้นก็วิ่งหนีไป

“เด็กคนนั้นเก่งจริงๆ” “ใช่โยม สมน้ำหน้าไอ้พวกทหารไม่แทนนี่” เสียงของเหล่าผู้หญิงที่แอบหลบซ่อนตัวตั้งขึ้น แล้วพวกเธอก็เข้ามาช่วยพยุงผู้หญิงที่เกือบถูกข่มขืนคนนั้น *“เธอดูเหมือนไม่ใช่คนประเทศนี้เลย เธอจะกลับไปหาพ่อแม่หรือ?”* ผู้หญิงวัยกลางคนนั้น ที่ร้องตัวฉันท้อใจถามฉัน ฉันรีบส่ายหัวไปมา และหล่อนก็พูดต่อ *“ฉันก็คนรักรออยู่สินะ เอาเถอะนะ ฉันจะบอกทางหนีให้ เพราะยังไงพวกเราก็ไปไหนไม่ได้ ที่แห่งนี้เป็น ประเทศของเรา”*

จากนั้นพวกเธอพาสามีตัวหนึ่งให้กับฉัน และบอกทางหลบหนีให้ฉัน *“ขอบคุณค่ะ คุณพี่ ขอขอบคุณทุกๆคน”* และฉันก็ควมบ่าออกจากเมืองศิขรวิธานทันที ขอขอบคุณมากจริงๆ ฉันต้องกลับมาแน่ๆ ฉันจะพาเจ้าชายคาอินกลับมาแน่นอน *“ขอโทษนะ ช่วยอดทนหน่อยนะ เจ้าข้า”* ฉันจับที่ตัวเจ้าข้าและให้กำลังใจกับมัน ถึงจะเหนื่อยจนแทบหมดลมหรือหัวใจหยุดเต้นก็ช่าง แต่ฉันต้องวิ่งภายใน 1 วันให้ได้ ดวงดาวทั่วแผ่นฟ้าแห่งอนาโตะเลียเอ๋ย... ขอร้องละช่วยนำทางฉันไปหาเจ้าชายคาอินด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

ส่วนทางเจ้าชายคาอินที่กำลังควมบ่า เพื่อตามหานามิกับเจ้าชายนั้นชานันท์ *“ท่านคาอิน จวนถึง ศิขรวิธานแล้ว พักหน่อยเถอะครับ”* สุริพูดขึ้น เจ้าชายคาอินส่ายหัวไปมา และยังคงบังคับม้าต่อไป

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็เห็นม้าตัวหนึ่งกำลังแบกคนๆหนึ่งอยู่ *“เอ๊ะ! นั่นม้าหลวงหรือเปล่านะ?”* ชาราพูดขึ้น เจ้าชายคาอินรีบหันไปมอง เขาจ้องมองครู่หนึ่ง และตะโกนเสียงดังว่า *“ไม่! นามิ! ทำใจดีๆนะ นามิ!”* เจ้าชายคาอินควมบ่าตรงมาทันที แล้วคว้าตัวฉันเข้าไปสู่อ้อมอกของเขา

ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้น *“เจ้า...เจ้าชายคาอิน ตัวจริงใช่ไหม?”* ฉันถามด้วยน้ำเสียงอ่อนเพลีย *“นามิ ฉันเองจำได้ไหม?”* เขายืนยันตัวตน เพื่อให้ฉันมั่นใจ คำยืนยันของเขา ทำให้สติฉันกลับมา *“เจ้าชายคาอินแน่นอน ศิขรวิธาน ถูกทัพไม่แทนนินบุกโจมตี รีบส่งทหารไปช่วยเร็ว! ตอนนี้เจ้าชายนั้น ชากำลังพยายามป้องกันเมืองอยู่...เร็วเข้ารีบไปเถอะ...!”* ฉันรวบรวมแรงเสียงสุดท้ายบอกกับเขาอย่างดัง

เจ้าชายคาอินพยักหน้าลงตอบรับ และพูดว่า *“เข้าใจแล้ว เราจะรีบไปที่นั่นทีละคน”* โลงออกไปที...ร่างกายของฉันเริ่มอ่อนแรงขึ้นเรื่อยๆ *“อะ...ดี...แล้วก็ช่วยบอกพวกทหาร...อย่าทำร้าย...พวกชาวบ้าน...”* เมื่อฉันพูดจบประโยคนั้น ฉันก็หมดสติไปทันที ที่ฉันพอจำพอกลางๆได้คือ ฉันซบที่หน้าอกอันอบอุ่นของเจ้าชายคาอิน เขากอดฉันแนบแน่น นั่นคือที่ฉันจำได้...

ณ อาณาจักรศิวิไลนา เมืองปราการของอาณาจักรอิตาลี

“เจ้าชายนั่นชา ประตูกำลังจะพังแล้วครับ” “มี...มีแต่พวกเราเนี่ย คงต้านทานไม่ไหวแล้ว” เหล่าทหารอิตาลีพูดขึ้น เจ้าชายนั่นชาจึงพูดว่า “นามิ...ไม่ทันจริงๆหรอเนี่ย?”

ทันใดนั้นเอง ทหารเฝ้าประตูการณ์ก็พูดเสียงดังว่า “เจ้าชาย... ดูนั่นสิครับ” ทั้งเจ้าชายนั่นชา และเหล่าทหารอิตาลีที่ล้อมปราการแห่งนี้หันไปมองตามๆกัน กองทัพหนุนของอาณาจักรอิตาลีก็มาทันเวลาจนได้

“ท่านพี่ นามิ” เจ้าชายนั่นชาส่งเสียงเรียกอย่างดัง “เจ้าชายนั่นชา... ท่านพอสิ” ฉันทะโกนตอบรับกลับไปทันที หลังจากที่ได้ขึ้นมาแล้วเจอเจ้าชายนั่นชา ทางเจ้าชายนั่นชา และเหล่าทหารอิตาลีที่ล้อมปราการแห่งนี้เริ่มกลับมามีแววตาแห่งความหวังอีกครั้งหนึ่ง

ส่วนทางเจ้าชายดำนั้นก็ “ทูล...ทูลเจ้าชายดำทางที่ราบด้านเหนือมีกองทัพหนุนของอิตาลี...” นายทหารคนหนึ่งพูดขึ้น “อะไรนะ? ทำไมมาเร็วอย่างงี้” เจ้าชายดำได้กลับ ด้วยความโมโห

อาณาจักรศิวิไลนา เป็นประเทศเล็ก ๆ ที่มองเห็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียน การรบ ณ ที่แห่งนี้ในวันนี้ได้กลายเป็นการเปิดศึกอย่างจริงจัง ระหว่างอิตาลีและไมแทนนี

ผู้นำทัพอิตาลีที่ประกอบด้วยรถศึก 300 คัน และทหารราบ 2,500 คน คือ เจ้าชายองค์ที่ 2 คาอิน เมอร์ลิน และรองแม่ทัพ คือ เจ้าชายองค์ที่ 3 นั่นชา อัลดูลิส ส่วนทัพไมแทนนี มีรถศึก 500 คัน ทหารราบ 5,000 คน อยู่ภายใต้การนำทัพของเจ้าชายดำ มัตตีวา ในศึกแรกนี้ การที่พวกเจ้าชาย ซึ่งเป็นไพร่ตายของแต่ละฝ่ายตกลงจะเผชิญหน้ากันนั้น เป็นเรื่องที่เหนือการคาดหมายของทั้ง 2 ประเทศ

“ฮาดิน เตรียมม้ากับดาบให้ฉันด้วย ฉันไม่อยากเป็นตัวถ่วงของเจ้าชายระหว่างการรบนะ” ฉันทพูดขึ้น ขณะที่กำลังแต่งตัวให้เหมาะสมกับการทำศึกครั้งนี้ “เตรียมเสร็จแล้วค่ะ ม้าอยู่ในสวน ส่วนดาบก็เป็นดาบเหล็กที่พ่อพวกหม่อมฉัน ทำให้ท่านนามิใหม่ค่ะ” จากนั้นฉันทและพี่น้อง 3 สาว ก็รีบไปที่ประชุมการทำศึกทันที

“พี่ ฉันทขอโทษที่พานามิออกมา คือ ....” เจ้าชายนั่นชากำลังจะอธิบายความจริงที่เกิดขึ้น แต่ทว่า...เจ้าชายคาอินก็พูดสวนขึ้น “เรื่องนั้นตอนนี้อย่างที่พูดเลยนะ นั่นชา... แกร็บผิดชอบทัพทางปีกซ้าย แล้วโอบล้อมเข้าด้านหลังของเจ้าชายดำนะ” “ครับ” แล้วเจ้าชายนั่นชาไปประจำที่ทันที

จากนั้นเจ้าชายคาอินหันมองฉัน และพูดว่า *“นามิ เธออยู่ในข้อมกับพวกฮาดินเถอะนะ เทวีแห่งสงคราม ต้องอยู่ในวิหารสิ”* “ฉัน...ฉันไปด้ว้ยแ พานฉันไปนะ” ฉันรีบพูดขึ้น *“ทำตามที่คุณบอกแ แต่แะหละ.. คูริไปเถอะแ”* เจ้าชายคาอินพูดด้วยน้ำเสียงที่รุนแรง แล้วเขาก็เดินออกไปที่สนามรบ ร่างกายของฉันสั่น เจ้าชายกำลังโกรธแหรอ?

ในสนามรบครั้งนี้เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือด แม้ว่าฝ่ายฮิตไทต์กำลังพลจะน้อยกว่ามากก็ตาม แต่ก็ถือว่าทำการศึกได้อย่างน่าประทับใจ *“ทัพปีกซ้าย ลุยเลยแ”* เจ้าชายคาอินสั่งเคลื่อนพลบุกเข้าไป ขณะเดียวกันเขาก็พูดพึมพำกับตัวเองว่า

“มีอะไรกับนั้น ฮาดหรือเปล่านะ? เราต้องกล้าสู้ในคำพูดที่อยากถาม แต่ที่สุด...นามิไม่ใช่ของเรา ก็หล่อนเคยบอกว่ามีชายคนรักอยู่ที่บ้านเกิดแล้วแ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปคาดคั้นแบบนั้นแ”

ค่ายทหารไมแทนนี

“สถานการณ์การรบเป็นอย่างไรบ้าง?” เจ้าชายดำพูดขึ้น นายทหารแจ้งข่าวคนหนึ่งจึงตอบว่า *“ยังไม่มิดใครได้เปรียบเสียเปรียบครับ ทั้งๆที่ กำลังทหารของเรามากกว่า แต่กลับสู้สึกไม่ตี... ไม่รู้ทำไม... ขอครับ”* เจ้าชายดำยิ้มมุมปาก และพูดว่า *“สิ... นี่คือ ตัวอย่างของแม่ทัพที่มีฝีมือ ที่รู้จักใช้ทหารจำนวนน้อยสินะ”*

จากนั้นเจ้าชายดำก็พูดต่อ *“ดูสิ ถึงฮิตไทต์จะแบ่งกำลังรบออกเป็น 2 แต่ก็เคลื่อนไปหาอย่างเป็นระบบเดียวกัน คงเพราะมีผู้บัญชาการ 2 คน โดยเฉพาะกองทัพลักที่อยู่ที่ทางปีกขวา คนที่บัญชาการเป็นคนที่มีฉลาดหลักแหลมมาก”* *“ทางกองทัพลักขวัดนา ยังไม่เคลื่อนไปหาด้ว้ยครับ”* นายทหารแจ้งข่าวอีกคนพูดขึ้น

เจ้าชายดำยิ้ม และพูดต่อไปว่า *“ช่างสมเป็นกษัตริย์ซุนา ที่อ่อนแอ ซึ่ฉลาดจริงๆ ติละแรกสุดต้องยึดวังหลวงก่อน ทำให้กษัตริย์แะกองทัพลักขวัดนาเป็นฝ่ายเดียวกับเรา แล้วค่อยยึดทะเลเมดิเตอร์เรเนียนด้ว้ยเลียดฮิตไทต์”* จากนั้นกองทัพล้วนหนึ่งของไมแทนนีก็จึงได้แอบลอบเข้าวังหลวงของคิซิวัดนาตามรับสั่งของเจ้าชายดำ

ทางด้านเจ้าชายคาอินที่กำลังทำศึกอย่างสูสีนั้นอยู่ *“กองทัพหารรบปกป้องตัวเมืองแ ห้ามทำร้ายประชาชนแะคอยคุ้มครองพวกผู้หญิงแะเด็กที่หลบหนีไม่ทันด้ว้ยแ”* เจ้าชายคาอินประกาศให้ได้ยินกันทั่วกันแ

ภายในตัวเมือง คิซิวัดนา

เหล่าทหารรบของฮิตไทต์เข้าไปในตัวเมืองคิซิวัดนาตามรับสั่งของเจ้าชายคาอิน *“ว้ายแ อย่าฆ่าเราเลยแ”* ผู้หญิงที่กำลังแอบซ่อนอยู่ส่งเสียงด้วยความหวาดกลัว

“ไม่ต้องกลัว เราจะพาไปอยู่ที่ที่ปลอดภัย เรียกทุกคนมาเร็วสิ” “เราไม่ทำอะไรหรอกวางใจเถอะ” “ใช่ๆ เพราะ เทววิธฑารของเรา ไม่ชอบบีบบังคับใครทั้งแก่ผู้หญิงและเด็กนะ” เหล่าทหารฮิตเลอร์พยายามปลอบใจให้แก่ประชาชน

ขณะเดียวกันนั่นเองเหล่าทหารไมแทนนี่ก็กำลังบุกเข้าตัวเมืองเช่นกัน *“จุดไฟเผาบ้านมันเลยนะ อย่างไอ้พวกฮิตเลอร์ และศิษย์ต่างนามันเลยนะ”* ทันใดนั่นเอง *“อ้ากั๊” “คะ...ใครนะ จะทำอะไร”* ดอกลูกศรยิงเจียดไล่มีที่ถือไม้ตีดาบของพวกทหารไมแทนนี่

“คิดจะเผาเมืองจันท์หรือ? ฝันไปเถอะนะ ฮ่าฮิน ซาคี ซารา ไปเลยพวกเรานะ” “คะ ท่านนามิ” ฉันทะโกนเสียงอย่างดัง ฉันทะโกนโดดลงมาจากหลังคาบ้าน แล้วขึ้นหลังของอัสสัน (ม้าตัวสีดำ ขนสีดำ) ฉันทะโกนอัสสันอย่างคล่องแคล่วใช้ดาบฟาดฟันพวกเหล่าทหารไมแทนนี่อย่างผู้เชี่ยวชาญด้านเชิงดาบ

“เยี่ยมจริงๆ” “พวกผู้หญิงนั้นเป็นคนของทัพอิเตอร์หรือ?” เสียงของเหล่าผู้หญิงส่งเสียงให้กำลังฉันทะโกนและพวกฮ่าฮิน *“อ๊ะ เด็กคนนั้น แม่หนูเธอกลับมาแล้วหรือ? เธอไม่ได้กลับไปหาชายคนรักหรือ?”* ฉันทะโกนหลังจากไปมองเสียงผู้หญิงที่คุ้นหู *“อ้าว...คุณเข้าโล่งออกไปสิ ปลอดภัยดีนะคะ”*

ฉันทะโกนให้คนขี่ม้าคนนั้น แล้วเอามือชี้ไปทางเจ้าชายคาอิน และพูดว่า *“กลับไปแล้วคะ แต่เรามาด้วยกัน เขาอยู่นั้นไงคะ บนรถศึกที่มีม้าขนสีเทาอมแดง...คุณเข้าคะ ฮิตเลอร์ไม่ได้ทำร้ายทุกคนอย่างที่บอกใช่ไหมละคะ”* ฉันทะโกนไม่ได้สนใจอะไรกับเจ้าชายนั่นซ้ำ ฉันทะโกนรักแต่เจ้าชายคาอินเท่านั้น แต่หากอย่างนั้นก็คงหมดปัญญา...แต่เราพูดไม่ได้ เราจำเป็นต้องเป็นเทวีแห่งสงคราม เพื่อจะได้อยู่เคียงข้างเขา *“ฮ่าฮิน...ฝากพวกคุณเข้าด้วยนะ ฉันทะโกนจะรีบไปดูทางโน้นหน่อย”* และฉันทะโกนก็รีบควบอัสสันไปอีกฝั่งหนึ่งทันที

“เดี่ยวสิม น้องสาว เด็กคนนั้นเป็นใครหรือ?” คุณเข้าคนนั้นถึงเสียของฮ่าฮินไว้ ขณะที่ฮ่าฮินกำลังไปตรวจสอบหาชาวบ้านที่ยังอยู่ในสภาพไม่ปลอดภัย *“เธอคือ ท่านนามิ เป็นพระสนมของเจ้าชายคาอิน เมอร์ลินนะสิม และเป็นเทววิธฑารของพวกเรานะ ฮิตเลอร์ช่วยนะ”* แล้วฮ่าฮินก็ไปทำหน้าที่ตามคำสั่ง เมื่อได้ยินเช่นนั้น

“พระสนมของเจ้าชาย...คาอินของฮิตเลอร์” “เทววิธฑารของฮิตเลอร์” “แม่หนู...คนนั้นนะหรือ?” เหล่าชาวบ้านที่ได้รับความช่วยเหลือมายังที่ปลอดภัยต่างพากันประหลาดใจ

เราอยากอยู่เคียงข้างท่านชายคาอิน อยากช่วยเหลือเขาด้วยเพราะฉะนั้น เราจะต้องแสดงบทบาทของเทวีแห่งสงครามอย่างเต็มที่ *“ระวีง นามิ”* อ๊ะ! เสียงของเจ้าชายคาอินนี่นา... *“ว้าย”* เจ้าชายคาอินพลัดลงจากอัสสัน เพื่อหลบลูกศร เขาเงยหน้าขึ้น แล้วพูดว่า *“บ้าหรือ ฉันทะโกนก็ให้อยู่ในชื่อมึง ออกมาทะเล่อทะล่าแบบนี้ เดียวก็ถูกลูกศรเข้าให้จริงๆหรือ”*

“เจ้าชายคาอิน.. เอ่อ...ขอโทษนะ ฉัน...ฉันอยากช่วยอะไรคุณได้บ้างนะ” ฉันพูดด้วยเสียงที่สั่นๆ
“ถึงเธอไม่ช่วย ฉันก็รับได้” เขาตวาดใส่ฉัน และหันหน้าหนีฉันทันที

“ขอโทษ...ฉันขอโทษ อย่าโกรธนะ...เจ้าชายอย่าโกรธฉันอีกเลยนะ” ฉันพูดด้วยเสียงที่สั่นยิ่งขึ้น ร่างกาย
ฉันทรุดลงไปกับพื้น เจ้าชายคาอินหันมาหาฉัน เขาจับแขนฉัน เพื่อพยุงตัวฉันให้ลุกขึ้น แล้วพูดว่า “ฉัน...ไม่ได้โกรธ
ฉันแค่หงุดหงิด ขณะสูบบุหรี่นั้น เธอนะช่วยเป็นเทวีแห่งสงคราม ได้ดีกว่าที่ฉันคิดไว้เสียอีก”

น้ำตามันเริ่มไหลออกมาจากดวงตาฉันอีกครั้ง “พูดสิ...ฉันยินดีทำทุกอย่าง โปรดบอกมาเถอะ” ฉันบอกเขา
ด้วยเสียงอึ้งๆ เขาดึงตัวฉันเข้าไปกอดอย่างแนบแน่นเหมือนเช่นเคย

เจ้าชายคาอินได้ยินประโยคนั้น จึงคิดในใจขึ้นมาว่า “ฉันไม่อยากพาเธอมาสนาหมอบ...ความจริง ฉันไม่อยาก
ให้เธอออกจากวังฉันเลยด้วยซ้ำ ฉันอยากเก็บเธอไว้ในวัง ไม่ให้เจอใคร ไม่ให้ผู้ชายไหนเห็นเธอได้... นานี้จะได้เป็น
ของฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น...”

ทันใดนั้นเองเสียงระโงกของคูรีก็ดังขึ้น “เจ้าชายคาอิน.. กองทัพศิษฏ์ธนาฯ หันไปเข้ากับฝ่ายไมแทนนี้แล้ว
ครับ! กษัตริย์ธนาฯ ทรงทรยศเราครับ! ตอนนี้...ฝ่ายไมแทนนี้กำลังหนุนจากกองทัพศิษฏ์ธนาฯ เพิ่มอีก 2,000 คน
ครับ!” ฉันและเจ้าชายคาอินเริ่มกังวลกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเราจะทำอย่างไรกันดี

“พี่.. ฉันขอโทษจริงๆ กองทัพฝ่ายซ้ายทั้งหมดถ้านไม่อยู่แล้ว” เจ้าชายนั้นซาบซึ้งเข้ามาแจ้งข่าวการปะทะอย่าง
รวดเร็ว เจ้าชายคาอินนิ่งเงียบ และพูดเสียงเบาๆว่า “หากเราสูญเสียศิษฏ์ธนาฯ การป้องกันทางทิศใต้ของอาณาจักรก็จะ
พังไปด้วย เท่ากับเป็นการอนุญาตให้ไมแทนนี้รุกรานเราได้ ทำไงดี?” “พี่.. ถ้ายังเป็นแบบนี้กองทัพเราต้องพ่ายแพ้หมด
แน่” เจ้าชายนั้นซาบซึ้งเริ่มอีกครั้ง

“เจ้าชาย.. ทิ้งไมแทนนี้บุกเข้ามาตีเมืองแล้วครับ” นายทหารคนหนึ่งกล่าวขึ้น สถานการณ์การเช่นนี้
เจ้าชายคาอินจะทำอย่างไรกัน? ฉันว่าคงต้องถอนกำลังแล้วละ ไม่งั้นฝ่ายเราต้องสูญเสียคนฝีมือดีไปอีกหลายอัตราแน่
รวมทั้งชีวิตของเจ้าชายด้วย “กำลังทหารแตกต่างกันขนาดนี้คงสู้ไม่ไหวแน่” ฮึม...ทั้งหมดถอย” เจ้าชายคาอิน
ประกาศถอยทัพทันที

ขณะที่เหล่ากองทัพไมแทนนี้รวมกับศิษฏ์ธนาฯ กำลังบุกเข้ามานั้น ทันใดนั้นเอง “อ้าก.. น้ำเดือด” “อ้าก.. คะ
...คราวนี้ร้อนอีจ้” เหล่าทหารกองทัพไมแทนนี้รวมกับศิษฏ์ธนาฯ โดนพวกชาวเมืองศิษฏ์ธนาฯ รุมทำร้ายจากด้านบน
หลังบ้านของพวกเขา “ถ้าเป็นในเมืองล่ะก็ พวกเรารู้ละเฮียดีกว่าทหารอีกนี่นะ”

“พวกชาวเมืองศิวิลิตานา” ซาคีและซาราตะโกนเสียงดัง ด้วยความตั้งใจที่ชาวเมืองยังอยู่เคียงข้างฮิโตะไทต์

“พวกเราต้องมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของคนอื่นเสมอ ถ้าฉันเราขอเลือกเทวีอิซทาร์ที่คุ้มครองเรา มากกว่าเจ้าชายดำที่ปกครองด้วยเลือดนะ” “แต่ให้กษัตริย์อยู่ข้างไหนแทนนี้ แต่พวกเราจะอยู่กับฮิโตะไทต์นะ” พวกชาวเมืองศิวิลิตานาต่างกล่าวขาน อิซทาร์ และผู้เพื่ออาณาจักรฮิโตะไทต์ พะ... พวกเขาเรียก ฉันเหรอ? น้ำตาได้ไหลออกจากดวงตาดำฉัน แต่ครั้งนี้มันคือ น้ำตาแห่งความปลื้มปิติในใจของฉัน ฉันรู้สึกซาบซึ้งกับชาวเมืองศิวิลิตานาอย่างบอกไม่ถูกจริงๆ

เหตุการณ์ก่อนความวุ่นวายภายในตัวเมืองศิวิลิตานา ล่วงรู้ไปถึงหูเจ้าชายดำ “ทูล...ทูล เจ้าชายดำ พวกชาวเมืองก่อนความวุ่นวายครับ พวกชาวเมืองศิวิลิตานา มุ่งหน้าต่อต้านกองทัพของเราครับ” นายทหารคนหนึ่งพูดขึ้น “อะไรนะ? เป็นไปได้ไง พวกชาวเมืองที่เคยเอาแต่คนชั่วๆ ชั่วๆ อย่างน่าสมเพชนั้นนะ?” เจ้าชายดำทวาดเสียงดังใส่ นายทหารที่มาแจ้งข่าว

นายทหารคนนั้นยังรายงานต่อไปว่า “ไม่...ไม่ทราบเหมือนกันครับ แต่ดูเหมือนพวกนั้นจะพากันตะโกนชื่อ อิซทาร์ ครับ” “เทวีแห่งสงครามนะเหรอ?” เจ้าชายดำถามซ้ำอีกครั้ง นายทหารนั้นพยักหน้าลงทันที

จากนั้นเจ้าชายดำจึงพูดขึ้น “ถ้าทั้งประเทศในเขตเมืองมีการลุกขึ้นสู้กันแบบกองโจรเช่นนี้ ฉันก็ทำอะไรไม่ได้หรอกนะ วันนี้พอแค่นี้แหละ ว่าแต่...รู้ไหมว่าใครคุมทัพฮิโตะไทต์มา?” “จาก...จากปากคำของเชลย บอกว่าเป็นเจ้าชายองค์ที่ 2 คาอิน เมอร์ลินครับ” “คาอิน เมอร์ลิน ฉันจะจำไว้เลย ถอยทัพ” ในที่สุดทัพไม่แทนนี้ก็ได้ออกไป

ชนะแล้ว.. ฮิโตะไทต์...ชนะแล้ว.. เจ้าชายคาอินชนะ.. ติจจริงๆเลย จากนั้นเจ้าชายคาอินก็เรียกรวมพลคนทั้งประเทศศิวิลิตานา เพื่อจัดระบบการปกครองใหม่ แล้วเจ้าชายคาอินได้กล่าวต่อหน้าคนทั้งประเทศให้รู้โดยทั่วกันว่า “กษัตริย์ชัวร์ คนที่จะตัดสินโทษท่าน คือ เสด็จพ่อของฉันทัน และก่อนจะมีคำพิพากษาลงมา ท่านจะต้องถูกกักบริเวณ ส่วนการบริหารแผ่นดินก็มอบให้รัชทายาทดูแลแทน” “พะ...พะยะค่ะ”

“เฮ-----เฮ-----เฮ-----” “เทวีอิซทาร์โปรดอวยพรให้พวกเราด้วย” ประชาชนเมืองศิวิลิตานาต่างโห่ร้องเรียก อิซทาร์ ดังก้องไปทั่วแผ่นดินชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนแห่งนี้

“ดูเหมือนเทวีอิซทาร์จะเริ่มออกเดินตามลำพังซะแล้ว ถอยกลับไม่ได้แล้วละ นาสี... อวยพรให้พวกเราสิ” เจ้าชายคาอินหันมามองฉัน “อวย...อวยพรยังไงกันล่ะ?” ฉันรีบถามกลับไปทันที

เจ้าชายคาอินเดินเข้ามาใกล้ฉัน และเอาริมฝีปากของเขาสัมผัสริมฝีปากฉันเบาๆ ทำไหม? ริม...ริมฝีปากเขาถึงได้เย็นเฉียบเช่นนี้ ฉันไม่กล้ารับรู้ความอบอุ่นเช่นเคย แล้วเจ้าชายคาอินก็เดินออกไปหันหลังกลับไปหาประชาชนชาวศิวิลิตานา เขาเอามือจับที่ริมฝีปากตัวเอง แล้วกางแขนออก พร้อมพูดว่า “เทวีอิซทาร์ โปรดอวยพร แต่ศิวิลิตานา...”

จูบตามหน้าทีจากเจ้าชายต่อเทวีแห่งสงคราม ทั้งที่ใจของคนพระอาทิตย์ และแผ่นดินต่างก็ร้อนขนาดนี้ แต่จูบเท่านั้นกลับเย็นชา น้ำตาไหลออกมาอีกครั้งด้วยความรู้สึกที่อัดอั้นจนเจ็บปวด ทำไงดี? เรารักเจ้าชายคาอินจนเจ็บปวดขนาดนี้เสียหรือ... เราจะทำอย่างไรกับความรักรู้ที่ไม่สามารถจะบอกให้เขารับรู้ได้?... Y_Y

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

พวกเราทุกคน กลับถึงเมืองฮัตตูซาอย่างปลอดภัย แต่บรรยากาศความรู้สึกของฉันทัน เจ้าชายคาอิน และเจ้าชายนันชา กลับเปลี่ยนไป ตั้งแต่วันนั้นก็ผ่านมา สัปดาห์แล้ว... เจ้าชายคาอินกลับไม่ค่อยพูดกับเราเหมือนเช่นเคย มันทำให้ฉันทันรู้สึกอัดอั้นจนบอกไม่ถูกไม่รู้ว่าจะวางตัวอย่างไรดีด้วย

“ขอ...ขอภัยครับ ท่านคาอิน.. เมื่อ...เมื่อครู่นี้ ฝ่าบาทรับสั่ง...ให้เจ้าชายคาอิน เจ้าชายนันชา และท่าน นามิ เข้าวังหลวงด่วนเลยครับ..” คุริรีบแจ้งข่าวอย่างรวดเร็วด้วยเสียงสั้นๆ เรียกทั้ง 3 คน เข้าวังหลวงวังเพชร? พระราชินีวางแผนอะไรอีกแล้วสินี่เอ

ณ พระตำหนักหลวง อาณาจักรฮัตตู

ฉันทันเดินทางมาถึงพระตำหนักหลวง พร้อมกับเจ้าชายคาอิน เจ้าชายนันชา และวานี พวกเรามาห้องโถงใหญ่แห่งนี้ ฉันทันมองไปรอบๆห้องเห็นผู้คนมากมายนั่งเรียงเป็นครึ่งวงกลม ส่วนตรงกลางนั้น คือ พระราชา และพระราชินี พวกเราทั้ง 4 คน นั่งคุกเข่าอยู่กลางครึ่งวงกลมนั้น ว่าแต่...อะ...อะไรนะ คนพวกนี้?

“คนที่แนะนำให้เชิญสภาผู้เฒ่ามาคือ พระราชินี นี่เอง” เจ้าชายคาอินพูดเสียงเบาๆ *“คนเหล่านี้ คือ สภาผู้เฒ่าเพชร?”* ฉันทันรีบทวนคำพูดของเจ้าชายคาอินทันที

วานีพยักหน้าลงตอบรับ และพูดเบาๆให้ฉันทันฟังว่า *“ครับ...ฮัตตูเรา ผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินข้อราชการมีอยู่ 3 คนครับ คือ พระราชา พระราชินี และสภาผู้เฒ่า นอกจากนี้เรายังมีกฎหมายที่เรียกว่า ประมวลกฎหมายฮัตตู มีทั้งหมด 200 บท ซึ่งกษัตริย์จะไม่สามารถตัดสินเรื่องสำคัญได้โดยลำพังครับ”* กษัตริย์ตัดสินเองไม่ได้...ก็เป็นระบบที่ตืออยู่หรือก แต่กรณีแบบนี้ล่ะ?

ในเวลาไม่นานนัก พระราชาที่เริ่มกล่าวว่า *“คาอิน เมอร์ลิน นันชา ฮัตตูลิส ศิกที่ศิษย์วานาคงลำบากกัน น่าดูสินะ แต่นั่นก็ไม่ใช่จะลบล้างการพิจารณาโทษพวกเจ้าได้ พวกเจ้าชายที่ควรเป็นตัวอย่างให้ราษฎรกลับทำเรื่องเสื่อมเสีย ศีลธรรม โดยเฉพาะนันชาน การลักพาตัวเป็นโทษหนัก”* *“เสด็จพ่อข้าก่อนนี้ไม่ใช่การลักพาตัว...”* เจ้าชายคาอินที่กำลังจะพูด เพื่อแก้ต่างให้กับน้องชาย แต่ทว่า... พระราชินีทาเนียก็พูดขัดฉันทัน

“พอเถอะ.. ท่านแกก็ตัวไม่ได้หรอกเจ้าชายคาอิน พวกทหารยามที่ประตูเมืองฮัตตูซาต่างๆก็เห็น ว่า เจ้าชายนั่น
ซาบักคับพาตัวพระสนมของท่านไปทั้งนั้น..” เจ็บใจนัก.. ถ้ามีหลักฐานว่าเจ้าชายนั่นซาถูกพระราชินีบงการคงตี น้ำ
ปีศาจที่พระราชินีใช้ก็หายไปทันทีด้วย ทางเราก็ไม่มีทางตอบโต้ได้เลยสินะ..

จากนั้นพระราชาก็กล่าวต่อ “กฎหมายฮัตตูกำหนดต้องปรับเบี้ยหวัด 1 ปีให้ราษฎร แต่สำหรับพวกเจ้าเป็น
เจ้าชายจะต้องจ่ายเป็นเงิน (SIL VER) 80 มานา 200 เท่า...” พระราชินีลุกขึ้นจากพระที่นั่ง แล้วพูดคึดค้านว่า
“เบาไปเพคะ.. หม่อมฉันขอให้มีการถอดถอนเจ้าชาย..”

“ถอดถอนเจ้าชายหรือ? มันคือ อะไรนะ วานี” ฉันทระชิบถามวานีเบาๆ “ปลดเจ้าชายจากตำแหน่งเป็น
สามัญชนนะครึบ ดูเหมือนพระราชินีจะฉวยโอกาสนี้แย่งชิงสิทธิการสืบทอดบัลลังก์ของเจ้าชายนั่นเอง” เป็นอย่างนี้
เองหรือ? เข้าใจแผนการของพระราชินีแล้ว..

พระราชินียังคงยืนยันยืนคำพูดเดิมของตัวเอง “ฝ่าบาทก็บอกแล้วว่า เจ้าชายควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับราษฎร
ตั้งนั้น หม่อมฉันขอยืนยันคำเดิม ขอให้สภาผู้เฒ่าช่วยลงมติด้วย..” ไม่นะ...สภาผู้เฒ่าไม่น่าจะเห็นด้วยหรอก เพราะทุก
คนรู้กันดีว่า เจ้าชายคาอินเป็นคนที่สำคัญขนาดไหนต่อประเทศ..

“หม่อมฉันเห็นด้วยกับพระราชินีพะยะคะ” “เห็นด้วยพะยะคะ” “หม่อมฉันด้วย” พระราชินีความคุมสภาผู้
เฒ่าได้แล้ว..ไม่จริง.. “ดูเหมือนสภาผู้เฒ่าจะสนับสนุนข้อเสนอของหม่อมฉันนะเพคะ ขอเชิญฝ่าบาทตัดสินพระทัย...”
พระราชินีพูดขึ้น พร้อมยิ้มอย่างมีความสุข

เจ้าชายคาอิน และเจ้าชายนั่นซา เริ่มรู้สึกกังวลกับสถานการณ์ที่กดดันเช่นนี้ “สภาผู้เฒ่าส่วนใหญ่เข้าข้างพระ
ราชินี.. แบบนี้เสด็จพ่อก็ไม่สามารถลบล้างคำตัดสินได้สินะ” เจ้าชายคาอินพูดเบาๆ วานีจึงพูดออกไปว่า “แบบ...แบบนี้มัน
บ้าซัดๆเลยนะ..” แย่ละ.. เจ้าชายคาอิน เจ้าชายนั่นซา จะถูกปลดจริงๆนะหรือ? ไม่นะ.. ฉันทไม่ยอมเด็ดขาด..

“เ้า...ถ้าจันเข้าจะประกาศละ คาอิน เมอร์ลิน และนั่นซา ฮัตตูลิส ข้าขอถอด...” ขณะที่พระราชาก็กำลังกล่าว
ประกาศปลดเจ้าชาย ฉันทจึงรีบพูดสวนขึ้นทันทีว่า “เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อนเพคะ.. ละ...ละคร ลักพาตัวนี้ทั้งหมดเป็นแผน
ของเจ้าชายคาอินเพคะ..” เจ้าชายคาอิน และเจ้าชายนั่นซาหันมามองหน้าฉันททันที..

พระราชินียังคงคึดค้านเช่นเดิม “นั่งเดี๋ยวน้อย อย่าพูดเหลวไหลนะ..” “เดี๋ยว..ไม่เป็นไรมีอะไรอยากพูด ก็พูด
เลย” พระราชาก็ทรงเปิดทางให้ฉันทพูดต่อไป ตีละ.. แล้วฉันทก็พูดต่อ “เออ...คือ เรื่องในครั้งนี้เป็นละครที่ เจ้าชายคาอิน
วางแผน เพื่อตบตากองทัพไมแทนนีเพคะ..” “เจ้าว่า...อะไรนะ?” พระราชาก็ถามให้ฉันท อธิบายต่อไป

ประโยคนั้นของฉันทน์ ทำให้ทุกๆ คนภายในห้องโถงหยุดฟังที่ฉันทน์อธิบายต่อไป *“เราได้ว่ามาว่า เจ้าชายดาบแห่งไม่*
แทนนี้จะบุกโจมตีศิวิไลซ์นา เจ้าชายคาอินจึงให้เจ้าชายนันชากับหม่อมฉันทน์ ไปดำเนินการเตรียมตบโต้ก่อน แต่จะให้
ศัตรูรู้ตัวก่อนไม่ได้ จึงต้องใช้วิธีนี้... เป็นความจริงนะเพคะ เพราะฉันไม่มีเรื่องเสื่อมเสียเพคะ” ฉันทน์ค่อยๆ เหลือบตา
มองเจ้าชายคาอิน เจ้าชายนันชา และวานีให้พวกเขาไหลไปตามฉันทน์ *“พวก... พวกเรา ไม่ได้ทำเรื่องที่ดีต่อคนอื่นเลย*
เพคะ” ฉันทน์พูดเสริมทิ้งท้าย

เมื่อได้ยินเช่นนั้น พระราชาจึงถามย้ำอีกครั้ง *“เป็นความจริงหรือ? ลูกพ่อ” “ต้องโกหกอยู่แล้ว แก่ตัวไปน้ำ*
ชุ่มฉะนะ” พระราชินียังคงคึดค้านเช่นเดิม

วานีก็มึนหัวลง และพูดว่า *“ถ้าคิดถึงที่เราสามารถชนะกองทัพศัตรูที่มีจำนวนมากกว่าหลายเท่า โดยไม่ได้มี*
การเตรียมตัวล่วงหน้าชั้ยช่นะในครั้งนี้ ก็น่าจะอธิบายถึงความจริงได้ดีที่สุดนะพะยะคะ” คำพูดของวานีดูเป็นเหตุเป็น
ผล ทำให้พระราชินีหมดหนทางไป หล่อนจึงถามต่อไปอีกว่า *“จะ... ฉันทำอะไร? ถึงไม่รายงานเรื่อง การบุกของทัพไม่*
แทนนี้ล่ะ?”

เจ้าชายคาอินก็มึนหัวลง และตอบพระราชินีกลับไปว่า *“ว่ากันว่า... จะหลอกศัตรูได้ต้องหลอกพวกเดียวกันให้*
ได้ก่อน เพราะหม่อมฉันทน์ไม่รู้ว่าจะมีใครเข้ามาขัดขวางหรือเปล่านะพะยะคะ” เมื่อเขาพูดจบ เขาก็ยิ้มอย่างมีเลศนัยให้กับ
พระราชินี

“ยะ... อย่างนี้ นี่เองสมเป็นเจ้าชายคาอินจริงๆ เป็น... เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาดมากพะยะคะ” “แหม... พวก
หม่อมฉันทน์นี่ก็อยู่แล้วเชียว ว่าคงไม่ใช่แบบนั้น...” ในที่สุดเหล่าสภาผู้เฒ่าก็ค่อยตามคำพูดของฉันทน์ สุดท้ายพระราชา
กล่าวว่า *“เข้าใจละ เยี่ยมมาก คาอิน นันชา แล้วข้าจะมอบรางวัลให้พวกเจ้า 2 คน ไปได้แล้ว”* ร่างกายฉันทน์ทรุดลงกับ
พื้นห้องโถงแห่งนั้นทันทีที่คำตัดสินสิ้นสุดลง เฮ้อ... โลงออกไปที ถึงจะเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ แต่ก็ดีแล้วละนะ ^ ____ ^

จากนั้นวานีก็ช่วยพยุงตัวฉันทน์ขึ้นมา และนำทางให้พวกเขาทั้ง 3 คน กลับวังของเจ้าชายคาอิน ขณะที่พวกเขา
กำลังเดินไปขึ้นรถม้า เพื่อเดินทางกลับนั้น เจ้าชายนันชาก็พูดขึ้น *“ขอบใจนะนา มิได้เธอช่วยไว้อีกแล้ว”* “ไม่หรอก
เจ้าชายนันชา เป็นเพราะทุกคนค่อยตามกับเรื่องโกหกของคนเพอะพะอย่างฉันทน์นะ พระราชินีเนี่ยคอยจับผิดเราอยู่
เรื่อย...” ฉันทน์พูดจบ ฉันทน์กับเจ้าชายนันชาก็ส่งยิ้มให้ซึ่งกันและกันอย่างเป็นมิตร

เวลาเดียวกันเจ้าชายคาอินนั่งเงียบไม่พูดอะไรเลย แล้วเขาก็รีบเดินไปที่รถม้าอย่างรวดเร็ว
“เอ่อ... เจ้าชายคาอิน” ฉันทน์เรียกเขา แต่เขาก็กลับไม่ตอบอะไร หรือว่า... ยังสงสัยเรื่องเรากับเจ้าชายนันชาอยู่หรือ? ฉันทน์
ไม่รู้จะทำอย่างไรดี? ได้แต่นั่งเงียบตลอดทางเดินทางกลับวังของเจ้าชายคาอิน

ณ พระตำหนักของเจ้าชายคาอิน

“เจ้าชาย...เจ้าชายคาอินฟังก่อนสิม **ฉันกับเจ้าชายนั่นหาไม่ได้มีอะไรกันจริงๆนะ**” ฉันพูดเสียงดังลั่นทั่วห้องนอน **“ฉันบอกแล้วว่ารู้แล้ว...วันนี้เธอช่วยเราไว้ คงเห็น้อยสินะ พักผ่อนเถอะ”** เจ้าชายคาอินตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชา พร้อมไม่สบสายตานั้น แม้แต่บ่อย ฮึ้ย!! ทำไม? ถึงทำตัวแบบนี้ละ!! น้าหมีนั่นได้จริงๆ ฉันทานไม่ไหวแล้วนะ!!

ฉันหยิบหมอนข้างเตียงขึ้นมา แล้วขว้างใส่หน้าเจ้าชายคาอินทันที **“น้าหมี ทำอะไรของเธอละ?” “นี่นะ!! ไม่สมเป็นลูกผู้ช่วยเลย ถ้าอยากพูดอะไรก็พูดออกมาสิม ถ้าคุณไม่คิดอะไรจริงๆ ทำไมต้องหลบสายตาดังด้วยละ?”**

ฉันพูดเสียงดังขึ้นกว่าเดิม แล้วหยิบเครื่องประดับบริเวณนั้นขึ้นมา ปาใส่เจ้าชายคาอิน ขณะเดียวกันน้ำตาก็มองออกมาด้วยความเสียความรู้สึกกับการกระทำของเขา

“หยุดขว้างข้าวของซะที่ได้ไหม? ยัยม้าติดกะโหลก ฉันไม่ได้คิดมากเรื่อง น้าชา นะ” เจ้าชายคาอินได้กลับเสียงแข็ง เวลาเดียวกันเขาพาลักตัวฉันลงกับเตียง เขาจับแขนทั้ง 2 ข้างของฉันไว้แน่น **“ปล่อยฉันนะ”** ฉันพยายามดันให้เขาปล่อยมือเขาออก

ในที่สุดเจ้าชายคาอินก็สบสายตาดันอีกครั้ง เขาค่อยๆโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ฉันอย่างช้าๆ แต่ทว่า...จู่ๆเขาก็หันหน้าหนีฉันไปอีกครั้ง แล้วเขาก็ค่อยๆปล่อยมือฉัน และลุกขึ้นยืนหันหลังให้ฉัน **“พักผ่อนเถอะ น้าหมี...”** เจ้าชายคาอินยังคงพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่เย็นชาเช่นเดิม

ฉันหยิบแจกันดอกไม้ขึ้นมา แล้วปาดอกไม้ในแจกันใส่เขาทันที **“ฮึ้ย!!” “ยังไงฉันก็เป็นแค่ม้าติดกะโหลกนี่นา ใช้สิคะไม่มีอิสระ ในการเลือกคนรักน จันก็เชิญไปหาพวกท่านหญิงคนอื่นเถอะ”** แล้วฉันก็วิ่งออกจากห้องนั้นไปหาฮ่าตั้น และพวกฝาแฝด พร้อมทั้งน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุด... คนบ้า!! เจ้าชายคาอินบ้า!! ถ้าพูดถึงขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจก็ไม่สนแล้ว!!

เวลาเดียวกันนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดพึมพำในช่องตัวเองว่า **“เราควรจะทำอย่างไรดี? วันหนึ่งน้าหมีก็ต้องกลับไปประเทศของเขา ถ้าเรามีพลังใกล้เคียงกันมากกว่านี้ เราคงไม่อยากให้เธอกลับไปนะ...”** เขานั่งกุมหัวของตัวเอง เพราะความกังวลใจ

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

เจ้าชายคาอินยังคงเฉยเมยกับฉันเช่นเดิม เขาพยายามตีตัวออกห่างจากฉัน ถึง...ถึงคนที่หาเรื่องก่อนจะเป็นเรา แต่เจ้าชายคาอินก็ไม่เห็นต้องทำเป็นไม่สนใจเรานี้นา? จะว่าไปแล้ว...เจ้าชายคาอินไม่ควรเฉยเมยแบบนี้เลย

“คิดระหว่างฮึดไว้สู้กับไมแทนนี่คงได้เริ่มกันเร็วๆนี้เป็นแน่ครับ ผมว่า...เราควรเตรียมตัวออกศึกให้พร้อมเอาไว้วันนะครับ” วานีพูดขึ้นในที่ประชุม “จั้น...คราวนี้ฝ่ายฮึดไว้สู้ต้องเป็นฝ่ายบุกบ้างละ” ฉันทพูดขึ้นเสียงดัง “แน่นอนค่ะ เพราะฮึดไว้สู้มีเทวีแห่งสงครามอยู่ด้วยนี่คะ” “จั้น พวกเราจะเตรียมตัวออกศึก เตียววินนี่เลยคะ” เหล่าพี่น้อง 3 สาวพูดขึ้นด้วยความดีใจ ที่ได้ร่วมเดินทางกับฉันทอีกครั้ง

ทันใดนั้นเองเจ้าชายคาอินก็พูดว่า “นามิ...เธอจะต้องอยู่ที่ป้อมน้ำของฮึดไว้สู้ ในเวลาเดียวกับที่เธอมา เพื่อจะได้กลับประเทศ เพราะถ้าอยู่ที่อื่นเธอจะไม่สามารถกลับได้อีกนะ เพราะฉะนั้น...นามิจะอยู่ข้างฮึดไว้สู้ชานานๆไม่ได้” ทุกคนในที่ประชุมทั้งฉันท เจ้าชายนันชา คูริ วานี และพี่น้อง 3 สาวหันหน้ามามองเจ้าชายคาอินพร้อมๆกัน “จั้น...จั้น ฉันทก็...”

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดต่อ “นามิจะตามเราไปทำศึกคราวนี้ไม่ได้ เธอจะต้องอยู่ที่ฮึดไว้สู้” ฉันทรีบสวนถามขึ้นทันที “ทำ...ทำไม่ละ? พานันไปช่วยสิเจ้าชายคาอิน ที่ผ่านมานันก็ไปทั้งอารินนาและศิษย์ตนา นานา มาลาเทียก็ไม่น่าเป็นไรเลยนะ”

เจ้าชายคาอินมองหน้าฉันท แล้วพูดต่อไปว่า “ศึกคราวนี้ต่างกับการรบที่ผ่านมานัน จะกลับฮึดไว้สู้ไม่ได้ จนกว่าจะทำลายไมแทนนี่ได้ และมันคงเป็นสงครามที่ยังไม่รู้ว่าจะยาวนานกี่ปี” เป็นสงครามยาวนาน...ไม่รู้ว่าจะยาวนานกี่ปีหรือ? แล้วเขาก็อธิบายต่อไปอีกว่า “นามิ...พอถึงปีหน้าเธอก็สามารถกลับประเทศได้ อีก... 1 ปีไม่เลือีก 10 เดือน ถูดูแลหน้าก็จะมาถึงฮึดไว้สู้อีกครั้ง ดาวประกายพรึกจะปรากฏขึ้น ภิกษุระดับสูง นอกจากฉันทกับพระริชแล้ว ยังมีคนอื่นอีกถึงฉันทไม่อยู่เธอก็สามารถกลับประเทศได้”

ถ้าจากกันตอนนีเราอาจไม่ได้พบกันอีกแล้ว เจ้าชายคาอินก็พูดต่อ “ไม่ต้องห่วงนะ เธอในตอนนี้นะ พระราชินีก็คงไม่กล้าที่ทำอะไรง่ายแล้วละ ส่วนฉันทจะให้ทหารองครักษ์คอยติดตามเธอด้วย” ฉันทวิ่งเข้าไปดึงเสื้อของเขา แล้วพูดขึ้น “ฉันทไม่ได้ห่วงว่าจะถูกพระราชินีเล่นงานนะ ฉันทอยากอยู่ข้างเจ้าชาย พานันไปด้วยนะ”

ฉันทดึงเสื้อของเจ้าชายแรงขึ้น แล้วพูดต่อไปอีกว่า “ฉันทรู้ว่า ฉันทต้องกลับไป แต่เพราะมีเจ้าชายคาอิน ฉันทถึงสามารถอยู่ที่ประเทศนี้ได้” แม้ว่า...เราไม่ใช่คนที่นี่ พอแม่รอเราอยู่ที่ญี่ปุ่น เรื่องนั้นเรารู้ดี “ฉันทไม่อยากอยู่คนเดียวในฮึดไว้สู้ที่ไม่มีเจ้าชายนะ” ฉันทพูดเสียงดังลั่น พร้อมจ้องมองหน้าของเขา

เจ้าชายคาอินยังคงมองฉันทด้วยสายตาเฉยเมย แล้วเขาก็ค่อยๆจับมือของฉันทออกจากตัวเขา “ถ้าเธอมากับฉันท เธอจะกลับประเทศไม่ได้ เธออยู่ที่นี้รอกลับประเทศญี่ปุ่นของเธอเถอะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เย็นชา แล้วเดินจากฉันทไปทันที

“เจ้าชาย.. เจ้าชายคาอิน.. ไม่ละ.. พาฉันไปด้วยเถอะ..” ฉันร้องตะโกนเสียงดังลั่น ทั้งน้ำตาที่ไหลออกมาจากดวงตาของฉัน “อะ... ท่าน นามิคะ?” เหล่าพี่น้อง 3 สาวเข้ามาดูฉันด้วยความเป็นห่วง

เวลาผ่านไปครึ่งค่อนวัน ฉันยังคงนั่งก้มหน้าร้องไห้อยู่ในสวนหลังวังของเจ้าชายคาอิน “ท่าน นามิคะ...” “อ้าว... ฮ่าฮ่า ฮ่าฮ่า เมื่อเช้านี้ขอโทษนะที่ฉันทำให้คุณวายเป็นหมดเลย...” ฉันด้วยน้ำเสียงสั้นๆ “อะ... ไม่หรอกคะ” พวกหล่อนตอบ

จากนั้นฉันก็ทบทวนคำพูดของเจ้าชายคาอิน และพูดขึ้น “ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะทำตามที่เจ้าชายคาอินบอกใช้... เจ้าชายพูดถูก ฉันควรอยู่ที่นี้รอดาวประกายฟริกขึ้นในอีก 10 เดือนหลังจากนี้” ฉันนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อว่า “ฮ่าฮ่า... ฉัน... ถูกเจ้าชายเกลียดแล้วใช่ไหม?” น้ำตาไหลออกมากอีกครั้ง และดูเหมือนจะไหลออกมามากยิ่งขึ้นไปอีก “ไม่ใช่แบบนั้นนะคะ.. เพราะเจ้าชายรักท่าน นามิมาก ถึงได้พูดเช่นนั้นต่างหาก..” ฮ่าฮ่าฮ่ารับตอบกลับทันที เมื่อได้ยินเช่นนั้นฉันเข้าไปโพลกอดฮ่าฮ่าทั้งน้ำตาทันที “ฮ่าฮ่า... ฉัน... ฮือ...”

ขณะเดียวกันนั้นเจ้าชายนั่งชากับคูริก็มองทั้ง 4 สาวอยู่ห่างนั้นก็ “เพราะฉันคิดว่า นามิเป็นของพี่จึงได้ยอมตัดใจ แต่ถ้าหากพี่ปล่อยมือ ฉันก็นั้นขอรับ นามิไปแทนก็คงจะไม่มีปัญหาใช่ไหม?” เจ้าชายนั่งชาก็ให้คูริฟัง และเขาก็พูดต่อว่า “คูริ.. ช่วยบอกท่าน พี่ฉันด้วยนะ..” แล้วเจ้าชายนั่งชาก็เดินตรงไปหาทั้ง 4 สาวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามนั้นทันที

เวลาเดียวกันเจ้าชายคาอินก็กำลังนั่งเล่นอยู่ที่ห้องของตัวเอง “ท่านคาอิน... ท่านคาอินครับ..” เสียงคูริตะโกนดังลั่นไปทั่ววังของเจ้าชายคาอิน “คูริ... มีเรื่องอะไรหรือ?” เจ้าชายคาอินถามกลับด้วยความสงสัย ความรู้สึกร้อนของคูริ

คูริหายใจหอบ เพราะเหนื่อยจากการวิ่งหามาตั้งมาจากเจ้าชายคาอินอย่างรวดเร็ว “ท่าน... ท่านคาอิน ท่าน... ท่านนั้นเขา ท่านนั้นเขาบอกว่าจะขอรับตัวท่าน นามิไปครับ และยังว่าคราวนี้จะทำให้ท่าน นามิเป็นของท่านด้วยครับ..” “อะ... อะไรนะ?” คาอินพูดเสียงดังด้วยความตกใจของมาก

“นามิ นามิอยู่หรือเปล่า?” เจ้าชายคาอินตะโกนเสียงดังลั่นทั่ววังของตัวเอง ทันใดนั้นเองพี่น้อง 3 สาวก็วิ่งตรงเข้ามาหาเจ้าชายคาอินทันที “เจ้าชายคาอินมาพอดี..” “เมื่อครู่นี้ เจ้าชายนั่งชามาบังคับพาตัว ท่าน นามิไปคะ” “เรา... เราห้ามแล้ว... แต่...” ฮ่าฮ่าและพวกแฝดพูดขึ้น ด้วยท่าทางที่กระวนกระวาย

เจ้าชายคาอินหันไปหาคูริ แล้วพูดว่า “นั่นไม่ใช่ทางไหน?” “เออ... เห็นว่าจะกลับไปเมืองคาเนซ เพื่อรวบรวมกองทัพของตัวเองก่อนออกศึก...” คูริตอบด้วยเสียงสั้นๆ เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจ้าชายคาอินรีบไปที่คอกม้าอย่างรวดเร็ว

“ม้า แอมม้ามา แเปิดประตูด้วยแ” เจ้าชายคาอินควบม้า และออกเดินทางตามเจ้าชายนั่นเข้าไปทันที และในระหว่างที่เจ้าชายคาอินกำลังควบม้าอย่างคล่องแคล่ว เพื่อตามเจ้าชายนั่นเข้าไปให้ทัน เขาก็พูดพึมพำในใจว่า

“ไอ้บ้า ไอ้โง่ในชา แกรู้หรือเปล่าว่าที่ ฉันทปลอยนาหมิปไปเพื่ออะไร เพื่อส่งหกลอนกลับประเทศอย่างปลอดภัยนะแ ไมใช่เพื่อส่งหกลอนให้ผู้ช่ายอื่นแ นันชาห้ามแตะต้องนามินะแ ถึงแกเป็นน้อง... ฉันทก็ไมยกโทษให้แกแ ฉันทไมยอมมอบนามิให้ใครทั้งนั้นแ”

ทันใดนั้นเองเจ้าชายคาอินก็เห็นม้าตัวสีดำขนสีดำที่คุ้นตา **“ม้าของพวกนามินแ”** **“ว้ายแ เจ้าชายนั่นชาไม่เอานะแ”** ฉันทส่งเสียงร้องดังขึ้น เมื่อเจ้าชายคาอินได้ยินเสียงร้อง เขารีบลงจากหลังม้า แล้ววิ่งตรงเข้ามาหาทันที **“นามินแ”**

“การเก็บผลไม้นะ วิธีนี้เร็วที่สุดนะ ฮ่า...ฮ่า...” เจ้าชายนั่นชาหัวเราะเยาะฉันท พร้อมเขย่าตัวไม่ขึ้นอย่างแรง **“ว้ายแ แต่มันมีแมลงตกลงมาด้วยนี่แ ไม่เอานะแ หยุดเถอะเจ้าช่ายแ”** ฉันทส่งเสียงร้องดังยิ่งขึ้น เจ้าชายคาอินทำหน้าอึ้งกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าตัวเอง

จากนั้นเจ้าชายนั่นชาก็เหลือบมองไปเห็นเจ้าชายคาอินกำลังมองมาทางนี้อย่างประหลาดใจ **“อ้าว...พม่าเร็วกว่าที่คิดนะ”** เจ้าชายนั่นชาถามที่ตัวเอง พร้อมยิ้มอย่างมีเลศนัย เอ๊ะ! เจ้าชายคาอินมาแหรอ? **“เจ้าช่ายคาอินแหรอ? ทำ...ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ละ?”** ฉันทถามเจ้าชายคาอินอีกคน

“ทำไมนะแหรอ? แล้วพวกเธอละ มาทำอะไรกันที่นี่นะแ” เจ้าชายคาอินถามกลับมมาด้วยน้ำเสียงที่รุนแรงและน่ากลัว ฉันทมองไปที่เสื่อปูอาหาร ที่มีอาหารมากมายจัดวางอยู่ **“ทำอะไร...ก็ปิกนิกนะสิ เจ้าชายนั่นชา เขาชวนมา บอกจะได้เปลี่ยนบรรยากาศ พวกฮ่าอินก็ทำข้าวกล่อง และยังมีน้ำเสถานที่ด้วย มะ...ไม่ได้แหรอ?”** ฉันทตอบเขาไปด้วยเสียงอันลั่นเทา ส่วนเจ้าชายนั่นชาก็แอบหัวเราะเบาๆข้างฉันท

เจ้าชายคาอินหน้าแดง เพราะความหน้าแตกของตัวเอง แล้วตะโกนขึ้นว่า **“อะ...ไอ้พวกนั่นแ”** เจ้าชายนั่นชาเดินเข้ามาหาเจ้าชายคาอินแล้วพูดว่า **“ที่...ฉันทเป็นน้องสุดที่รักของพี่ใช่ไหม? แถมเป็นลูกน้องคนเสาคัญด้วย”** **“มา...มาพูดแบบนี้ทำไม...”** เจ้าชายคาอินถามกลับด้วยเสียงลั่นๆ เพราะยังอวยกับความหน้าแตกของตัวเองอยู่

จากนั้นเจ้าชายนั่นชาก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆหน้าเจ้าชายคาอิน และพูดกระซิบเบาๆว่า **“ถ้าหกลอนเป็นคนเสาคัญของพี่ จนถึงขนาดไล่ตามมาด้วยสิหรือน้ำที่เหมือนจะฆ่าน้องคนนี้ได้ละก็ อย่ายพูดว่าจะปลอยหกลอนละ”** และเจ้าชายนั่นชาก็เริ่มพูดเสียงดังขึ้นว่า **“ฉันทรู้ว่า พี่ควบคุมความรู้สึกแ่ง...แต่อดกลั้นมากไปมันจะไม่ดีต่อสุขภาพนะ เอละเรื่องนี้ฉันทให้พี่จัดการต่อละกัน ลาก่อนนะ ฉันทจะกลับคานะชเลย เจอกันที่มลาเทียนะพี่แ”** แล้วเจ้าชายนั่นชาก็ขึ้นหลังม้าควบม้าเดินทางสู่เมืองคานะชทันที

ขณะเดียวกันฉันค่อยๆยกหน้าไปมองเจ้าชายคาอิน แล้วพูดว่า “เฮ้อ...ฉันไม่ใช่ในไรหอรอก ฉันจะอยู่ที่ฮัตตูซา...” ทันใดนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดสวนขึ้นว่า “10 เดือน... ฉันจะพิชิตไม่แทนนี้ให้ได้ภายใน 10 เดือน!”

“ทะ...ทำไมเร็วนักล่ะ? ศึกราวนี้ต้องใช้เวลาหลายปีนี่นา เราจะทำแบบนั้นได้หรือ?” ฉันถามย้อนเจ้าชายคาอิน เจ้าชายคาอินเดินเข้ามาหาฉัน “ไม่ว่าได้หรือไม่ ฉันก็ต้องทำให้จบภายใน 10 เดือนและกลับฮัตตูซาพร้อมชัยชนะ!”

เวลาเดียวกันกับเจ้าชายคาอินเอามือของเขาลูบใบหน้าที่ของฉันเบาๆ แล้วพูดต่อ “เพราะฉะนั้นนา...มาด้วยกันเถอะนะ ฉันจะทำให้เธอกลับประเทศให้ได้ภายใน 10 เดือน เพราะฉันไปกับฉันนะ” และเจ้าชายคาอินก็เอาริมฝีปากเขาสัมผัสริมฝีปากฉัน พร้อมทั้งกอดรัดร่างกายของฉันอย่างแนบแน่น จวบครั้งนี้กลับมากอบอุ้มเหมือนเคย แต่ทว่า...มันร้อนแรงยิ่งขึ้นจนฉันแทบหายใจไม่ออก...

“เจ้า...เจ้าชายฉันฮึดฮัด...” “ฉันกลัวว่าจะส่งเธอกลับไปไม่ได้ แต่ระหว่างที่เธอยังอยู่ที่นี้ จงอยู่กับฉัน ฉันจะไม่ปล่อยเธอไปไหนอีก” จากนั้นเจ้าชายคาอินก็อุ้มตัวฉันสูงขึ้น แล้วใช้ริมฝีปากเขาสัมผัสริมฝีปากฉันอีกครั้ง เจ้าชาย...ให้ฉันไปด้วยจริงๆหรือ? เจ้าชายคาอิน!!

“เพื่อเธอแล้วฉันจะต้องกลับมาฮัตตูซาภายใน 10 เดือนให้ได้! ฉันให้สัญญาแก่เธอ
นาสิ”

เข้ายึดเมืองและการล่มสลายของอาณาจักรไมแทนนี

ค่ายของกองทัพฮิตไทต์

ในที่สุดก็มาถึงวันนี้แล้ว...การกริทาทัพที่แท้จริงของอาณาจักรฮิตไทต์ ผู้นำทัพฮิตไทต์ คือ เจ้าชายองค์ที่ 2 คาอิน เมอร์ลิน *“อ้าว...คุณวานีคราวนี้มาด้วยหรือคะ?”* ฉันทามวานีด้วยด้วยความสงสัย วานีพยักหน้าลงตอบรับ *“ครับ...การกริทาทัพที่ยาวนานนี้ จะมีแต่ทหารไม่ได้หรอกครับ ยังต้องมีคนทำอาหารและคนงานด้วย ส่วนผมตามมาในฐานะเลขา เพื่อจดบันทึกการเดินทางครับ”*

“นามิมานี่หน่อย...ฉันจะแนะนำพวกหัวหน้าหน่วยทหารของกองทัพเราให้รู้จัก” เจ้าชายคาอินพานั้นมาทำความรู้จักกับเหล่าหัวหน้ากองต่างๆ *“หัวหน้ากองรถศึกคู่ชู ยินดีที่ได้รู้จักครับ”* *“หัวหน้ากองทหารราบผมว่า เป็นเกียรติที่ได้รู้จักท่านครับ”* *“หัวหน้ากองพลธนูลูฟาครับ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบท่าน นามิครับ”* เหล่าหัวหน้ากองต่างแนะนำตัวให้ฉันฟังอย่างพร้อมหน้ากัน

ขณะเดียวกันนั้นซาคิกก็พูดขึ้น *“ท่านนามิดูนั่นสิคะ”* ฉันทอยจักษุหน้าไปทางที่ซาคิกกำลังชี้ไป *“โอ้ให้หลอจัง ไครนะ”* ฉันทูตเสียงดังทันที เมื่อเห็นผู้ชายร่างสูงโปร่ง ผมยาวสีทอง ตาสีฟ้าคนนั้น *“เป็นภิกษุที่ฝ่าบาทส่งมาคะ เป็นผู้ชายที่สวยจริงๆเลยนะคะ”* ฮ่าฮ่าพูดและยิ้มหวานไปพร้อมๆกัน อืม...การกริทานี้แย มีคนหลากหลายแบบจริงๆ

ในเวลาต่อมา ก็เริ่มมีการประชุมทางการทหารขึ้น *“อีกราว 3 วัน เราก็จะถึงตำแหน่งที่สามารถโอบล้อมมาลาเทียได้ จะโจมตีเลยหรือเปล่าครับ?”* วานีเป็นคนแรกที่เริ่มเปิดประเด็น *“คงไม่ง่ายนักหรอกวานี ไมแทนนี เชี่ยวชาญการรบบนรถศึกนะ แถบนั้นเป็นที่ที่เหมาะสมกับการใช้รถศึกด้วย เข้าทางเจ้าชายดาโพติ”* เจ้าชายคาอินคัดค้านขึ้น

จากนั้นลูฟาซ่า หัวหน้ากองพลธนูก็พูดขึ้น *“ฉันแสดงว่าเราจะต้องโจมตีปราสาทหรือ? ถ้าสู้แบบโอบล้อมปราสาทมันจะยึดเอ็อนะ และเราจะต้องรอการหลอมดาบเหล็กด้วย อาจใช้เวลาประมาณ 2-3 เดือนได้”* ฮา...อีก 3 เดือนกว่าถึงจะบุกมาลาเทียหรือ? เจ้าชายคาอินบอกจะถล่มไมแทนนีภายใน 10 เดือน เพื่อเรา แต่แค่ตีมาลาเทียก็ต้องใช้เวลาขนาดนั้นแล้ว เวลา 10 เดือน ก็คงเป็นไปได้แน่

เจ้าชายคาอินยิ้มอย่างมีเลศนัย และพูดออกไปว่า *“ฉันจะไม่สู้แบบโอบล้อมเมือง และไม่ต้องการหลอมดาบเหล็กด้วย”* ทั้งนั้น วานี คูริ เหล่าหัวหน้ากอง และพี่น้อง 3 สาว ต่างประหลาดใจกับคำพูดของเจ้าชายคาอิน ทั้งหันหน้าไปมองเจ้าชายคาอินพร้อมๆกัน

“...การยึดมาลาเทียนะ แค่ 5 วัน ก็พอแล้ว” คำพูดทั้งทำยของเจ้าชายคาคิน ทำให้พวกเราทุกคนประหลาดใจยิ่งขึ้น ไปอีก 5 วันหรือ? จะทำเรื่องที่ต้องใช้เวลา 2-3 เดือน ใน 5 วัน ได้หรือ?

ณ เมืองมาลาเทียน

“เจ้าชายแ มีรายงานว่า กองทัพอิโตไทด์กำลังมุ่งหน้ามาทางทิศเหนืออีกราว 1 วัน พะยะคะ แดมเครื่องหมาย ซึ่งก็เป็นแบบเดียวกันกับที่สู้กันที่ศิษวัตนา น่าจะเป็นทัพเดียวกันพะยะคะ” นายทหารแจ้งข่าวคนหนึ่งพูดขึ้น “ทัพเดียวกันหรือ? ทัพที่คาคิน เมอร์ลิน บัญชาการสินะ? ดีละนั่นไปเอง” เจ้าชายดำพูดเสียงดัง พร้อมรวบรวมพลทหาร เพื่อจัดกองทัพไมแทนนี และออกเดินทางไปปะทะกับกองทัพอิโตไทด์ทันที

ส่วนทางเจ้าชายคาคินที่เพิ่งมาถึงมาลาเทียน และแอบตั้งค่ายอยู่ไม่ไกลนัก “ท่านคาคิน! คนสอดแนมรายงานว่า เจ้าชายดำเคลื่อนไหวแล้วครับ” คูริพูดเสียงดัง วานิจึงรีบถามกลับไปว่า “เขารู้ว่า พวกเรามาหรือ?” คูริส่ายหัวไปมา แล้วตอบว่า “เปล่าครับ? เขานำทหารไปทางตะวันตกเฉียงใต้ครับ”

“...สิ...นั่นสิ่งที่คุณมั่นใจว่าเจ้าชายดำออกจากมาลาเทียน แล้วให้คอยตั้งอยู่ประมาณ 5 วันนะ” เจ้าชายคาคินพูดขึ้น วานิจึงถามเจ้าชายคาคินกลับไปว่า “ให้เจ้าชายนั้น ซ้ำเป็นตัวอย่างหรือครับ? แล้วเจ้าชายดำจะเคลื่อนไหวอย่างไรที่พวกเราคิดหรือครับ?”

เจ้าชายคาคินยิ้มอย่างมีเลศนัย และพูดว่า “ทัพของนั้น ซ้ำเป็นทัพที่ประจำอยู่ที่คาเนซที่เคยตีทัพของเจ้าชายดำพ่ายที่ศิษวัตนามาแล้ว ถ้าเป็นเจ้าชายดำล่ะก็ คงไม่ปล่อยไว้แน่” คูริและวานีค่อยๆยิ้มออกอย่างมีความสุข “เจ้าชายอ่านเกมได้ถึงเพียงนี้เลยหรือครับ?” วานีกล่าวชมเชย ความปรีชาสามารถของเจ้าชายคาคิน

จากนั้นเจ้าชายคาคินก็พูดขึ้นว่า “แรกสุด ให้แจ้งกับเจ้าเมืองมาลาเทียนว่า เจ้าชายคาคิน เมอร์ลิน จะขอพักแรมที่นั่น เป็นการพักแรมหรือผู้ติดตามเพียงไม่กี่คนเท่านั้น” “อะ...ฮาน” วานีและคูริอุทานขึ้น เจ้าชายคาคินพูดต่อ “พวกนั้นคงไม่คิดหรอกว่า พวกเราจะรู้แล้วว่า มาลาเทียนเป็นที่ตั้งทัพหน้าของไมแทนนี ตอนนีเจ้าชายดำไม่อยู่ พวกนั้นคงไม่อยากทำให้เสียเรื่องต้องยอมตกลงนะ”

“ล้อเล่นหรือเปล่าครับ? เดิมมาลาเทียนเป็นเมืองเอกราชที่ไม่ขึ้นกับประเทศไหนๆ แต่ถ้าวางเจ้าชายดำทิ้งกำลังทหารไว้ ก็แสดงว่าต้องเป็นพวกเดียวกับไมแทนนีแล้วแน่ๆนะครับ” วานีรีบลุกขึ้นพูดคัดค้านทันที เจ้าชายคาคินจะทำอะไรกันแน่? ทำไม่? ถึงกล้าเสี่ยงแบบนี้... “การลอบเข้าไปเช่นนี้ มันอันตรายเกินไปนะครับ” คูริพูดเสริมคำพูดของวานี

เวลาต่อมาเจ้าชายคาอินลุกขึ้น แล้วพูดว่า *“ไม่ต้องไต่ไต่ไต่แล้ว ลงมือได้”* ฉะนั้นรีบเดินเข้าไปหาเจ้าชายคาอิน แล้วดึงเสื้อเขาเอาไว้ *“เจ้าชายคาอิน พาฉันไปด้วยนะ ถ้าไม่พาฉันไปด้วย ฉันจะไม่ไปนะ”* ไซ่...อย่างน้อยขอติดตามเขา เพื่อช่วยเป็นหูเป็นตาให้กับเขาอีกแรงหนึ่งก็ยิ่งดี

เจ้าชายคาอินส่งรอยยิ้มหวานให้กับฉัน และเอามือเขามาลูบหัว พร้อมพูดว่า *“พาไปอยู่แล้วจะ ก็ตัวเอกในคราวนี้ คือ เธอ นี่นา...พยายามให้เต็มที่ล่ะ”* ประโยคนั้น ทำให้ทั้งฉัน วานี และคูริ ยิ่งสงสัยแผนการของเจ้าชายคาอินยิ่งขึ้น ฉันสงสัยกับแผนการในศึกที่มาลาเทียครั้งนี้ของเจ้าชายคาอินจริงๆ เขาคิดอะไรกันแน่?

ณ ปราสาทเมืองมาลาเทีย

“ท่านเจ้าเมือง จะให้เจ้าชายอิโตะเข้าปราสาทจริงหรือ?” แม่ทัพคนหนึ่งของไมแททนิธาม *“ทำไม่ได้ล่ะ ท่านแม่ทัพดانا เห็นว่าอยู่ระหว่างการเดินทัพกำลังติดตามทัพใหญ่อยู่ แล้วเขาก็ขอพักอยู่ในนี้ เฉพาะพวกเจ้าชายเท่านั้น ด้วยกำลังทหารของเราตอนนี้จะขัดขึ้นก็ไม่เหมาะนะ”* เจ้าเมืองมาลาเทียพูดอย่างมีหลักการ

แม่ทัพดانا จึงพูดต่อไปว่า *“เจ้าชายดาเคยกล่าวว่า คาอิน เมอร์ลิน เขาเป็นคนที่ฉลาดมากนะครับ”* เจ้าเมืองสายหัวไปมา และพูดว่า *“แต่ว่า...ฉันได้ยินว่า เขาชอบใช้ชีวิตสนุกสนานไปวันๆ เป็นเพลย์บอยที่เที่ยวยุ่กับเจ้าหญิงที่โน่นที่นั่นไปทั่วนะครับ แต่ลองพบดูก็คงรู้นะ”* แม่ทัพดاناพยักหน้าลงตอบรับเจ้าเมืองมาลาเทีย

เมื่อทั้ง 2 คน เดินมาถึงหน้าห้องรับรอง ก็ได้พบกับคนสนิท 2 คนของเจ้าชายคาอิน *“ท่านเจ้าเมือง ต้องขอขอบพระคุณมากนะครับ ที่อนุญาตให้เราพักที่นี่ได้”* วานีและคูริกล่าวคำขอบคุณแก่เจ้าเมืองมาลาเทียอย่างนอบน้อม *“ไม่ต้องมากพิธีหรอก ให้เข้ามาเลย วานี”* เสียงเจ้าชายคาอินพูดขึ้น วานีพยักหน้าลงตอบรับ และเปิดทางให้กับทั้ง 2 คนได้เข้าพบเจ้าชายคาอินทันที

“เจ้าชายคาอิน เมอร์ลิน เป็นเกียรตีย่างยิ่งที่...” ขณะที่เจ้าเมืองมาลาเทียกำลังกล่าวคำต้อนรับการมาเยือนของเจ้าชายคาอิน ทั้งเจ้าเมือง และแม่ทัพดانا ก็ถึงกับชะงักคำพูดนั้น เพราะตกตะลึงกับรูปลักษณ์ของเจ้าชายคาอินตรงหน้า

ภาพที่ทั้ง 2 คน กำลังเห็น คือ นางกำนัง 3 คน (ฮ่าติน ซาคี และซารา) ถู้อาตอาหาร และเครื่องมือนินมา โดยนางกำนังทั้ง 3 คน สวมใส่ชุดสวยงาม พร้อมทั้งพระที่นั่งที่เจ้าชายคาอินกำลังนั่งอยู่นั้น มีหญิงสาวรูปร่างอบบางสวมใส่ชุดหรูหราและงดงามคนหนึ่ง ดูจากลักษณะน่าจะเป็นพระสนม (นามิ) ซึ่งเธอกำลังนั่งอยู่บนตักของเจ้าชายคาอิน เจ้าชายคาอินกอดรัดเธอไว้แนบกายด้วยมือซ้าย ส่วนมือขวาเจ้าชายคาอินได้ถือแก้วไวน์เอาไว้

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็ส่งยิ้มหวานให้กับทั้ง 2 คน อย่างเป็นมิตร และพูดว่า *“ขอขอบคุณสักพักนะ ท่านเจ้าเมือง แหม...ไม่ไปหอลุย รูด เสด็จพอก็สั่งให้น้ำที่พอออกศึก นั่นดีใจจริงที่ที่ท่านเจ้าเมืองยอมให้พักที่นี่ จนกว่า เสด็จพอจะใจเย็นลง”* ขณะที่เจ้าชายกำลังกล่าวขอบคุณเจ้าเมือง ฉันทก็แอบเหลือบตามองไปรอบๆห้อง โห...ทหารเฝ้าอยู่เพียบเลย ถึงจะปลอมเป็นทหารมาลาเทีย แต่ต้องเป็นทหารไมแทนนีแน่ๆ หากพวกนี้คิดจะฆ่าพวกเรา คงต้านไม่ไหวแน่ เจ้าชายคาอินคิดอะไรอยู่ล่ะ?

เจ้าชายคาอิน พูดต่อ *“แหม...เรื่องศึกสงครามนะ น่าเบื่อจะตาย งานพวกนั้น ฉันทจะให้พี่ชายกับน้องชายทำแทน ส่วนฉันทขอพักสบายๆที่นี่ดีกว่านะ”* เมื่อเจ้าชายคาอินพูดจบ เขาก็หยิบบงุ่นขึ้นมา 1 พวง และใช้ปากกัดดอกออกมาจากพวง 1 ผล แล้วเจ้าชายคาอินก็ใช้ปากที่คาบบงุ่นผลนั้น ใสปากฉันททันทีแ อะ..อะ..อะอะไรเนี่ย? ไหงมาทำแบบนี้ต่อหน้าคนอื่นล่ะ? ข้อนองุ่นด้วยปากเนี่ยนะ? เจ้าชายคาอินค่อยใช้ลิ้นดันบงุ่นผลนั้นเข้าไปในปากของฉันทอย่างช้าๆ ทุกคนภายในห้องต่างหันสายตามามองอย่างตกตะลึงกับการกระทำของเจ้าชายคาอิน

“แต่...เจ้าชายเมอริลิน ท่านเองก็สร้างผลงานอันยิ่งใหญ่ที่ศิษย์ของท่านไม่ใช่เหรอครับ?” แม้ทั้งพาดานาที่ปลอมตัวเป็นผู้ติดตามเจ้าเมืองตามขึ้น *“อ้อ...นั่นทัพของน้องชายนะ หมอนั้นถูกแม่ฉันทเลี้ยงมาก็เลยจะยกผลงาน 1 ใน 2 ครั้งให้ฉันท”* เจ้าชายคาอินตอบกลับ พร้อมยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มในระหว่างการพูดคุยด้วย

เจ้าชายคาอินยิ้ม และพูดต่อ *“ระหว่างที่ฉันทอยู่ในตอนนั้นก็เหมือนกัน หมอนั้นก็จะสร้างผลงาน ในส่วนของฉันทให้ แล้วมาลาเทียเป็นเมืองค้าขาย มีทั้งไวน์ อาหารและของหายาก แบบนี้ฉันทไม่เบื่อแน่...”* ทั้งไดโนเองเจ้าชายคาอินยกแก้วไวน์ขึ้นดื่ม และเอามืออีกข้างจับคางฉันทไว้ จากนั้นเขาเอาไวน์ที่อยู่ปากของเขามาใสปากของฉันททันที! ฉันทจึงไปช่วงนะ อะ..อะ..อะอะไรเนี่ย? ข้อนไวน์ด้วยปากต่อปากหรือ? *“นี่จะ...ไวน์อร่อยไหม?”* เจ้าชายคาอินพูดพร้อมรอยยิ้ม ไม่...ไม่รู้รสชาติเลย!!

ภาพการป้อนอาหารและไวน์ด้วยปากต่อปากนั้น ทำให้เจ้าเมืองพูดขึ้นว่า *“อะ...ท่านนั้น คือ พระสนมของท่านหรือครับ?”* เจ้าชายคาอินส่งยิ้มหวานให้ และพูดว่า *“อ้อ...น่ารักใช้ไหมล่ะ? หล่อนเพิ่งเข้ามาเป็นสนมนั้น เมื่อ 3 เดือนก่อนนะ เอ้า! ลองหมูนตัวสิจ๊ะ”* จากนั้นเจ้าชายคาอินพยุงให้ฉันทยืนขึ้น แล้วจับฉันทอย่างรวดเร็ว เพยให้เห็นรูปร่างลึกลับส่วนที่บอบบางของฉันท

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง *“ว้าย!!”* เจ้าชายคาอินก็ดึงตัวฉันทเข้าไปสู่อ้อมแขนเขา เขากอดรัดฉันทแนบกายเขา *“เห็นตัวเล็กๆอย่างนี้ แต่จริงๆร้ายไม่เบาเนะ โดยเฉพาะในท้องนอน”* เจ้าชายคาอินพูดขึ้น พร้อมเอาริมฝีปากเขามาสัมผัสที่แก้มของฉันทเบาๆ และเจ้าชายคาอินก็พูดต่อ *“หือ...อะไรนะ? ง่วงแล้วหรือจ๊ะ? จริงสินะ คงจะเหนื่อยที่เดินทางนานๆสินะจ๊ะ”* อะ...พูดอะไรนะ? ฉันทเปล่าพูดเลยนะ!!

ขณะที่เจ้าเมืองมาลาเทีย และคนอื่นๆภายในห้อง กำลังมองดูอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น วานีกี่เดินเข้ามากระซิบ
หูเจ้าเมืองว่า *“ท่านเจ้าเมือง เจ้าชายคงอยากได้อยู่กับพระสนมตามลำพังแล้วละครับ”* “อ..อ..อ.. แหม... ข้าสิมันึกไป”
เจ้าเมืองพูดเสียงเบาๆ

จากนั้นเจ้าเมืองมาลาเทียก็ก้มหัวลง และพูดว่า *“เชิญเจ้าชาย พักผ่อนตามสบายนะครับ”* เจ้าชายคาอินยิ้ม
ตัวนั้นขึ้น แล้วตอบว่า *“ขอบคุณมาก ท่านเจ้าเมือง ราตรีสวัสดิ์นะ”* จากนั้นเจ้าเมืองมาลาเทีย และแม่ทัพดานากี่เดิน
ออกจากห้องไป

“ดูเหมือนคาอิน เมอร์ลิน จะไม่ใช่คนที่เจ้าชายตำราควรเกรงกลัวเลยนะ” เจ้าเมืองมาลาเทียพูดขึ้น แม่ทัพดานา
พยกหน้าลงตอบรับ แล้วพูดว่า *“ใช่..แต่ยังไงก็ต้องส่งข่าวให้เจ้าชายตำราทราบ จะได้รับมือบ้าง”* *“ตามสบายเถอะ ยังไง
พอเจ้าชายตำรากลับมา หมอนี่ก็ต้องถูกฆ่าอยู่แล้ว ก็ปล่อยให้มันสู้กับผู้หญิงให้พอใจ จนถึงวาระสุดท้ายเถอะ”*

ส่วนทางของเจ้าชายคาอินที่กำลังเฝ้าการเคลื่อนไหวของทหารไมแทนนี ภายในปราสาทมาลาเทียแห่งนี้ก็...
“ดูสิ ทหารที่เฝ้าดูเราลดลงไปครึ่งหนึ่งแล้วครับ” คูริพูดขึ้น เจ้าชายคาอินหัวเราะเบาๆ และพูดว่า *“หิ...หิ...นับว่า
การแสดงของมันก็ไม่น่าเหมือนกันเลยนะ”* ทั้งคูริ วานี ฮ่าตินและพวกแฝด ต่างพูดพร้อมกัน ด้วยเสียงเบาๆว่า
“เป็นการแสดงนั่นหรือ?”

เมื่อมันมาถึงห้องพัก ร่างกายมันถึงกับทรุดลงไปนั่งกับพื้น *“ไอ้...เหนื่อย... เหนื่อยยิ่งกว่าที่ม้าอยู่ในสนามรบ
อีก”* มันพูดพิมพ์เบาๆ จากนั้นมันก็ค่อยๆยกหน้าขึ้น และถามเจ้าชายคาอินว่า *“เจ้าชายแล้วตั้งใจยึดที่นี่ยังไง น่าจะ
บอกได้แล้วนะ”*

เจ้าชายคาอินยิ้ม และบอกว่า *“แผนการยึดมาลาเทียเสร็จจะไปครึ่งหนึ่งแล้ว การยึดปราสาทนะ จุดที่ยากที่สุดก็
คือ ทำยังไงถึงจะเข้ามาในปราสาทได้ ซึ่งตอนนี้ก็เรียบร้อยแล้ว”* มันจึงถามต่อไปอีกว่า *“ถึงเข้ามาได้แต่คนแค่นี้ก็สู้ไม่
ไหวอยู่ดี”*

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจ้าชายคาอินจึงพูดต่อ *“มันไม่ได้คิดจะสู้หรอก มาลาเทียจะเปิดเมืองแบบไร้เลือด”* ทั้งมัน
คูริ วานี ฮ่าตินและพวกแฝด ต่างอึ้งกับแผนการของเจ้าชายคาอิน *“เปิดเมืองแบบไร้เลือดหรือ?”* มันถามด้วยความ
สงสัย ฮ่าตินจึงอธิบายให้มันฟังว่า *“หมายความว่า เราจะยึดที่นี่ โดยไม่มีการเสียเลือด แม้แต่หยดเดียวจะนะ”*

*“ใช่... พวกเราจะเปิดตัวเมืองทางทิศตะวันออกและตก จากด้านในเพื่อให้อองทัพฮิตไทต์เข้ามา ซึ่งก่อนหน้า
นั้นเราจะจุดไฟที่คลังเก็บอาวุธในปราสาท เพื่อเป็นการตัดกำลังทหารของไมแทนนี เราจะได้ไม่ต้องรบกันมาก”* เจ้าชาย
คาอินพูดขึ้นอย่างเป็นขั้นตอน แล้วก็อธิบายต่อ

“เราจะใช้เวลา 1 วัน สำหรับการวางกำลังในปราสาท 1 วัน สำหรับการทหารที่บุกเข้ามาควบคุมในตัวเมือง หลังจากนั้นอีก 2 วันเป็นการเตรียมต้อนรับเจ้าชายดำ และเพื่อไว้อีก 1 วัน รวมเป็น 5 วัน การจะควบคุมเวลาและใช้ทหารให้น้อยที่สุด มีแต่วิธีนี้เท่านั้น”

“เปิดเมืองแบบไร้เลือด เราจะทำได้หรือ?” ฉันทถามย้ำอีกครั้ง เพื่อความแน่ใจ เจ้าชายคาอินยิ้ม และพูดว่า “ทำได้หรือไม่ว่า? ฉันทก็จะทำ ที่สำคัญเจ้าชายดำไม่อยู่ด้วย ถ้าผมอนั้นดูแลที่นี่ละก็ต้องทำไม่ได้แน่ๆ” ฉันทเข้าใจแล้ว! เจ้าชายคาอินจึงให้เจ้าชายนันชาล่อเจ้าชายดำออกไปนั่นเอง

ทางทหารสอดของเจ้าชายคาอินที่กำลังรอดจัดการ ทหารสื่อสารจากมาลาเทียอยู่นั้นก็... “ทหารสื่อสารจากมาลาเทียมาแล้ว” นายทหารคนหนึ่งพูดขึ้น ขณะนั้นเองก็มีพระภิกษุคนหนึ่งเดินเข้ามา “อ้าว..มีธุระด่วนหรือครับ? ตอนนี้ผมกำลังรีบ ถ้าหากปล่อยให้ทหารสื่อสารหนีไปได้เจ้าชายคาอินจะต้อง...” นายทหารคนหนึ่งถาม

พระภิกษุนั้นเอาดาบเล่มออกมาจากผ้าคลุมสีดำที่สวมมิดชิด และใช้ดาบเล่มนั้นจัดการทหารสอดแนมของเจ้าชายคาอินคนนั้นตายคาที่ทันที “ฉันอยากให้เจ้าชายดำรีบกลับมามาลาเทียเร็วทันนะสิ ถ้าผมอนั้นช่วยฆ่าเจ้าชายคาอิน พระราชินีทานิยจะต้องตีพระทัยแน่” ศี...ศี...” พระภิกษุสวมหน้ากากคลุมสีดำพูดขึ้น และเดินหนีไป

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

“ฉันจะทวน ขึ้นตอนการยึดมาลาเทียอีกครั้งนะ มีคลังอาวุธ 3 แห่ง กับประตูปราสาท 2 แห่ง ฝ่ายคูริจะวางเพลิงคลังอาวุธ ฝ่ายวานี ฮ่าฮิน และพวกแฝดจะคอยเปิดประตูให้ทหารเข้ามา และส่วนฉันกับนามิจะคอยรับมือท่านเจ้าเมืองกับแม่ทัพดานาเอง เราจะเริ่มลงมือรุ่งสว่างรุ่งนี้ คอยติดต่อกับพวกทหารนอกปราสาทให้ดีละม” เจ้าชายคาอินพูดขึ้น ใจได้ยินทั่วกัน “ครับ” ลองมาลาเทียได้ง่ายแบบนี้ เราก็ไม่จำเป็นต้องห่วงมากแล้วสินะ

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงคนเคาะประตูห้องดังขึ้น “ก๊อ...ก๊อ...” “อรุณสวัสดิ์ครับ เจ้าชายเมอร์ลิน ขอรบกวนหน่อยนะครับ” เสียงเจ้าเมืองมาลาเทียดังขึ้น เจ้าเมืองค่อยๆ เปิดประตูห้องเข้ามา แล้วเขาก็พูดว่า “คือว่าวันนี้เราอยากจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำอย่างเป็นทางการ เพื่อต้อนรับเจ้าชาย จึงอยากขอเชิญให้ท่านให้เกียรติเข้าร่วมงานนะครับ”

“ศี...งานเลี้ยงที่ไม่มีผู้หญิงมันจะไปสนุกอะไรละ? แต่เอาเถอะ ถ้าเป็นการเชิญแบบเป็นพิธีการแบบนี้ ฉันทก็ปฏิเสธไม่ได้สินะ” เจ้าชายคาอินพูดขึ้นพร้อมแก้มสีหน้าไม่ค่อยพอใจ “ขอบพระคุณครับ จันทเห็นนี่ผมจะมารับท่านเอง” แล้วเจ้าเมืองมาลาเทียก็เดินจากไปทันที

วาณีก็ม่น้ำลง และพูดว่า **“จ้ะพวกนม ก็ขอตัวเลยแล้วกันนะครี๊บ”**ทุกคนออกจากห้องไป เจ้าชายคาอินดึงตัวนั้นเข้าไปกอดแนบกายเขาเหมือนทุกครั้งที่เราอยู่ใกล้กัน เทรียมการกันเสร็จแล้วแบบนี้ แสดงว่าเราต้องอยู่ตามลำพังกับเจ้าชายคาอินตลอดเลยหรอเนี่ย?

ทางด้านของฝ่ายทหารกองราบก็พยายามตามมา นายทหารสอดแนมที่ยังไม่กลับมาสักที **“นายทหารนั้นน่าจะชู้มรอยู่แถวนี้ละ ลองค้นหาดูรอบๆ”** คีชชู่ หัวหน้านักองทหารราบพูดขึ้น เวลาต่อมาไม่นานนักก็... **“หือ...หือหน้ามาทางนี้สิครี๊บ”** นายทหารคนหนึ่งพูดขึ้นเสียงดัง

ภาพที่คีชชู่เห็นคือ นายทหารสอดแนมโดนถูกแทงตายคาที่ **“นี่มันถูกใครฆ่ากันเนี่ย?” “ดาบสั้นธรรมดาๆเองนะ”** เหล่าทหารเริ่มตกเตียงกัน คีชชู่จึงพูดออกไปว่า **“เรื่องหาคนร้ายนะเอาไว้ก่อนนะ นี่แสดงว่าเราไม่ได้หยุดทหารสื่อสารไว้สินะ”** จ้ะเจ้าชายดำต้องรู้แล้วแน่ๆว่า เจ้าชายคาอินอยู่ที่มาลาเทีย

เจ้าชายดำที่กำลังโดนล้อให้ตามทัพของเจ้าชายนั้นซาอยู่เนิ่น ในที่สุดก็ได้รับข่าวจากทหารสื่อสารว่า ตอนนี้เจ้าชายคาอินอยู่ในปราสาท **“อะไรนะ คาอิน เมอร์ลิน พักอยู่ในปราสาทม บ้านะ”** มันเข้าไปได้ยังไงกัน แสดงว่ามันตั้งใจจะยึดปราสาทจากข้าในนั้น” เจ้าชายดำพูดเสียงดังลั่น ด้วยความโมโห จากนั้นเจ้าชายดำก็พูดต่อ **“อ้อ...ทัพฮิตไทต์นี่เป็นตั๋วล่อหรอ? มันมาถึงได้เอาแต่หนีไปเรื่อยจบบนนี้ ถอยทัพกลับไปมาลาเทียให้เร็วที่สุด”**

“เจ้าชายนั่นซำ” ทัพของเจ้าชายดำถอยไปหมดแล้วครี๊บ” นายทหารฮิตไทต์คนหนึ่งพูดขึ้น เจ้าชายนั้นซาธิบพูดสวนขึ้นทันที **“อะไรนะ ทำไมละ? ก็มิสะกัดทหารสื่อสารไม่ให้ส่งข่าวแล้วนี่นา ถ้ากลับไปตอนนี่พี่ก็คง”**

ช่วงหัวค่ำ.....

ขณะเดียวกันนั้นนั้นกับเจ้าชายคาอินที่กำลัง.... **“จบเกมแล้ว” “ฮา...นั่นแพ้อีกแล้วหรอ?”** พวกเรากำลังเล่นเกมหมากรุกกันอย่างสนุกสนาน **“เธอนี่...ไม่มีพรสวรรค์เรื่อง เกม จริงๆเลยนะ นามิ”** ถ้าเราอยู่กับเจียบๆ 2 คน เดี๋ยวก็กลายเป็นบรรยากาศอย่างว่าอีกแน่ๆ ฉะนั้นเลยพยายามหาอะไรมาเล่นคืนเวลา...

ทันใดนั้นเองเจ้าชายคาอินก็อุ่มฉิ่งขึ้น **“ว้าย! เจ้าชายคาอิน”** แล้วพาดันไปตรงเก้าอี้ยาวตัวหนึ่ง พร้อมทั้งเอาริมฝีปากสัมผัสที่บริเวณลำคอของฉิ่ง **“ที่ประเทศฉิ่ง ถ้ารู้กัผู้หญิงคนไหนก็ต้องกอดจูบ เพราะนั่นเป็นวิถีเดียวในการบ่งบอกความในใจ”** เขาระชิบเบาๆข้างหูของฉิ่ง **“ยะ...อย่า...”** เจ้า...เจ้าชายเป็นผู้ชายที่อาจจะเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แต่เรา...เรา...

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็เอาฟันมากัดที่จมูกของฉันทัน *“ไอ้ไอ้! เจ้าชาย...”* เขาก็มองหน้าฉันทัน แล้วพูดขึ้นว่า *“ไม่ยอมหรือ? ฉันทันก็ไม่คิดจะบังคับเธอหรือนะ แต่ฉันทันไม่ชอบที่เธอคอยหยิกหน้าตลอด ฉันทันเลยอยากแกลั้งนะสิ...”*

เจ้าชายยิ้ม และพูดต่อ *“ถ้าไม่อยากถูกกัดตลอด แล้วจะให้ฉันทันทำยังไง ฉันทันยินดีทำตามเธอทุกอย่าง ประเทศของเธอเขาทำยังไงกันล่ะ?”* การแสดงความมีน้ำใจที่โลกโน่นนะหรือ? ฉันทันเอานิ้วไปจิ้มไปวนในแก้มของเจ้าชายคาอิน แล้วเอานิ้วนั้นมาวาดเป็น รูปหัวใจ บนโตะข้างๆกัน

เจ้าชายคาอินทำหน้าตาแบบ งงๆ แล้วถามว่า *“คาถาอะไรของเธอล่ะ?”* *“นี่เป็นเครื่องหมายว่า ฉันทันรักเธอ ที่ประเทศฉันทัน ใครๆก็รู้จักทั้งนั้นแหละ”* เราจะถูกเขาหัวเราะว่าเป็นเด็กหรือเปล่าล่ะ? แต่เราก็ไม่เคยถามเลยว่า เจ้าชายคาอินคิดกับเรายังไง เพราะตามลำดับแล้ว เราต้องเป็นฝ่ายเริ่มก่อนนะ ละ...แล้วอีกอย่าง พวกเราเองก็ผ่านชั้น 1234 มาแล้วด้วยสิ ตอนนี้น้ำฉันทันเริ่มแดงขึ้นเรื่อยๆ เพราะความเขินอาย

“ไอ้ฉันทัน น่าสนใจตรงไหน? ไม่เข้าใจจริงๆ ฉันทันชอบวิธีการของประเทศฉันทันมากกว่าอีก” เจ้าชายคาอินพูดขึ้น ฉันทันจึงรีบสวนกลับไปว่า *“ว่าแล้วเชียว...คุณนี่นะ...”* เวลาเดียวกันนั้นเองเจ้าชายคาอินจับมือฉันทัน แล้วเขาก็เอานิ้วตัวเองวาดเป็น รูปหัวใจ ใส่ที่ฝ่ามือของฉันทัน พร้อมใช้ริมฝีปากสัมผัสฝั่งไปที่รูปหัวใจที่ฝ่ามือฉันทันเบาๆ เอ๊ะ! ฉันทันรักเธอหรือ?

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็ยื่นใบหน้าเขาเข้ามาใกล้ฉันทันทันที แล้วพูดว่า *“ฉันทันไม่ยอม...ให้ปากเธอปฏิเสธหรือเพราะเธอเป็นผู้หญิงของฉันทัน”* เมื่อพูดจบประโยคนั้นเขาก็เอาริมฝีปากสัมผัสริมฝีปากฉันทันเหมือนเคย

“อะแฮ่ม...เจ้าชายคาอิน ขออภัยที่เข้ามาขัดจังหวะครับ คือ ท่านเจ้าเมืองมารีบไปร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำแล้วครับ” วานีพูดขึ้น พร้อมด้วยเจ้าเมืองมาลาเทีย เจ้าชายคาอินรีบเงยขึ้น พร้อมพูดว่า *“อ้าว...ถึงเวลาแล้วหรือเนี่ย? เตี่ยฉันทันเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจะรีบไปนะ”* ไม่นานเจ้าชายคาอินก็เข้าร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำพร้อมกับวานี ส่วนฉันทัน คูริ ฮ่าตินและพวกแฝด ก็คอยเฝ้าสังเกตการอยู่ด่านนอกห้องจัดงานเลี้ยง

“ท่านคูริมีคนส่งข่าวจากข้างนอกมาขอพบท่านครับ” ทหารเฝ้ายามหน้าประตูเดินมา พร้อมกับคัมพู หัวหน้าทหารราบของฮิโตะ เมื่อคัมพูเห็นคูริเขารีบวิ่งเข้าไปจับเสื้อคูริ แล้วพูดขึ้นเสียงดังว่า *“อ้าว คูริฟังนะ ไอ้พวกฝ่ายพลเรือนนั่นนะ มันบอกว่าจัดซื้อข้าวทุกครั้งที่ต้องมีตราของเจ้าชาย ถ้าไม่มีตราฉันทันก็สั่งซื้อไปทางฮิโตะหาไม่ได้”* *“คัมพูนี่มันเรื่องอะไรกัน?”* คูริถามกลับด้วยความสับสนว่า ทำไม? คัมพูถึงพูดเรื่องซื้อข้าวสินค้ำ

เมื่อทหารเฝ้ายามหน้าประตูเดินกลับไป คัมพูก็รีบพูดเบาๆ ให้ทุกคนฟังว่า *“กลางดึกคืนนี้ เจ้าชายตาจะกลับมาแล้ว ทหารสื่อสารผ่านไปถึงเจ้าชายตาได้ จะกล่าวโทษหรือถามสาเหตุเอาไว้ทีหลัง แต่ต้องรีบรายงานเจ้าชายคาอินก่อนเดะม”* *“ตอนนี้ไม่ได้หรือม ทานคาอินกำลังร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำที่เจ้าเมืองจัดขึ้น”* คูริรีบสวนกลับไปที่

“ยังจะพูดแบบนั้นอีกหรือ? ต้องรีบพาเจ้าชายคาคินออกมาซะ! เกิดเจ้าชายดำกลับมามาก่อนนี้ พวกเราจะตายกันหมด! โดยเฉพาะเจ้าชายคาคินต้องโดนมันกัดหัวแน่!” คีซุพูดด้วยการเอาเหตุเป็นผลอีกครั้ง หากพวกเราชักช้าล่ะก็ ทุกคนตายหมดแน่ๆ คอของเจ้าชายคาคินต้องขาดแน่!

“ฉันไปเอง!” ฉันพูดขึ้น ท่ามกลางการถกเถียงของทุกคน “ท่านนา มิได้ยอครับ! เขาค้ำผู้หญิงเข้าไปในห้องน่ะครับ!” คิริพยายามชี้ดะหว่างฉัน เพราะหากฉันเข้าไปอาจถูกฆ่าตายไป แต่ที่ว่า...ถ้าฉันไม่ทำอย่างนั้น เจ้าชายคาคินและทุกคน อาจตายได้เหมือนกัน! ฉันยังคงรีบเดินไปที่ประตูทางเข้างานเลี้ยงนั้น “คลีก! ไป! ฉันต้องไปบอกเจ้าชายคาคิน!” ฉันทวาดเสียงดัง และเอาไปเปิดประตูห้องงานเลี้ยงนั้น

ประตูงานเลี้ยงอาหารค่ำถูกเปิดออก ทุกสายตาของคนภายในงานเลี้ยงจับจ้องมาที่ฉัน “อะไรกัน? ที่นี้ค้ำผู้หญิงเข้ามานี่นา” “นี่มันยังไจกัน เสียมารยาทจริง!” ทุกคำของผู้ชายภายในงานเลี้ยงรุมด่าฉันอย่างต่อเนื่อง แต่ที่ว่า...ฉันก็ยังคงเดินตรงต่อไป

ทันใดนั้นเองแม่ทัพดานากิลุกขึ้นยืน พร้อมชักดาบของตัวเองออกมา แล้วพูดว่า “ชื่อ ท่านนา มิใช่หรือ? ถึงจะเป็นพระสนม แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เสียมารยาทเช่นนี้! เพราะเรามีธรรมเนียมว่า คนที่ละเมิดข้อห้ามต้องถูกลงโทษทันที” ขณะที่แม่ทัพดานากิกำลังจะใช้ดาบเล่มนั้นสำเร็จโทษ ฉันก็รีบวิ่งเข้าไปโพล้เข้าเจ้าชายคาคิน ทันทีพร้อมพูดว่า “เจ้าชาย! ฉันหงาเหลือเกินเพคะ! อย่าปล่อยยให้ฉันอยู่คนเดียวสิเพคะ!” ฉันพูดเสียงดังขึ้นไปทั่วห้องแห่งนี้ ทั้งเจ้าชายคาคิน วานิ และทุกคนภายในงานเลี้ยง ต่างตกตะลึงกับคำพูดฉัน และฉันก็พูดต่อว่า “ฉันอยากอยู่ตามลำพังกับเจ้าชาย...กลับห้องเราเถอะนะเพคะ ได้โปรดเถิด...” ฉันพยายามทำน้ำเสียงอดอ้ออนสุดๆ แล้วเอาแขนโอบกอดเจ้าชายคาคินไว้

จากนั้นฉันก็พูดกระซิบที่ข้างหูเจ้าชายคาคินเบาๆว่า “เจ้าชาย...มีคนติดต่อกับบอกว่าเกิดเหตุผิดปกติ เจ้าชายดำจวนจะกลับมาถึงแล้ว!” เจ้าชายคาคินตั้งสติกลับมา แล้วพยักหน้าลงตอบรับ แล้วเจ้าชายคาคินก็ลุกขึ้นพร้อมพูดว่า “อ้อ...หงาหรือจ๊ะ? น่าสงสารจัง เอล่ะ! กลับห้องเรากันดีกว่า เดี่ยว! ฉันจะกอดเธอถึงเข้าเลยนะจ๊ะ”

เจ้าชายคาคินอุ้มฉันขึ้น และพูดต่อ “จัน เจ้าเมืองคินนี้สนุกมาก ทุกคนก็คงเหนื่อยแล้ว ราตรีสวัสดิ์นะ” แล้วเจ้าชายคาคินก็พาฉันออกมาจากห้องนั้นอย่างปลอดภัย “ฮืม! นึกว่าจะเป็นโอกาสให้เจ้าชายดำได้เด็ดหัวคาคิน เมอร์ลิน ชะแล้วเชียว! แต่ช่างเถอะ! เติงนอนของพวกนั้นต้องชุ่มโชกไปด้วยเลือดแน่!” แม่ทัพดานากิพูดเสียงเบาๆ

จากนั้นเจ้าชายคาคินก็เริ่มสั่งการตามแผนที่วางเอาไว้ทันที “ฉันรู้เรื่องแล้ว ทำได้ดีมากนาคิม! ทุกคนตั้งสติให้ดี! ลงมือเปิดปราสาทได้เลย! ให้นำทัพฮิโตะเข้ามา!” แล้วเจ้าชายคาคินก็พูดต่ออีก

“คูรีไปวางเพลิงคลังอาวุธตามแผนแะ วานิจัดการประตู่ปราสาทแะ ค้ำชู้บอกให้ช่างนอกปราสาทรู้แะ” “ครับแะ”
เริ่มแล้วแะ จะทันก่อนที่เจ้าชายดำจะกลับมาหรือเปล่า?

ในเวลาต่อมานั้นเอง *“เฮวอ...ช่วยด้วยแะ” “มาลาเทียถูกโจมตีแะ”* เหล่าทหารพากันแตกตื่นพากันวิ่งหนี อย่างหน้าตาตื่น *“กองทัพของเราบุกจากประตูตะวันตกแะ ยึดตีกับขู่ฆ่าการได้แล้วครับแะ” “เจ้าหน้าทีระดับสูงก็ควบคุมได้หมดแล้วครับแะ” “กำลังจะเข้ายึดแถบประตูตะวันออกในไม่ช้าครับแะ”* ทุกฝ่ายของทัพธิดาไท้ทรายงานการเข้ายึดเมืองมาลาเทียตามรับสั่งของเจ้าชายคาคิน นำที่จริง ๆ ทุกอย่างเป็นไปตามแผนของเจ้าชายคาคินอย่างรวดเร็วแะ แบบนี้เรายึดมาลาเทียก่อนเจ้าชายดำมาแน่แะ

ขณะที่ฉันทกำลังยื่นฟังการรายงานผลกับเจ้าชายคาคินอยู่นั้น ฉันทก็พูดขึ้น *“สิแต่ฉันทหรือ? ที่ไม่ได้ทำอะไรเลยนะ มันจะดีหรือ? เจ้าชาย...”* เจ้าชายคาคินยิ้ม แล้วเดินตรงเข้ามาถอดฉันทจากทางด้านหลัง พร้อมพูดว่า *“เฮอเนะ เป็นเมียฉันท อยู่ที่นี่ก็พอแล้วละ” “แต่...ฮ่าดีกับพวกแะผ่ดยังทำงานเลยนะ ฉันทไปช่วยพวกเขาอีกแรงดีกว่านะแะ”* ฉันทพูดขึ้น แล้วรีบวิ่งออกไปทางที่พวกฮ่าตีประจําหน้าทีอยู่ทันที *“เดี๋ยวม นามีเฮอไม่ต้องไปก็ได้แะ”*

“ท่านคาคินครับ กลับมาแล้วครับ เข้ามาในปราสาทจากประตูทางตะวันออก” คูรีตะโกนเสียงดัง พร้อมวิ่งเข้ามาหาเจ้าชายคาคินอย่างหน้าตาตื่น *“อะไรนะ? ฉันทเพิ่งจะได้รับรายงานว่ายึดประตูตะวันออกได้แล้วนี่นา”* เจ้าชายคาคินรีบสวนกลับไป

คูรีพูดต่อไปอีกว่า *“ไม่ทราบว่ามีใครตัดสายธนูที่กำลังยิงไปที่ประตูตะวันออก ต้องขออภัยด้วยครับ แะแล้วที่ทหารสื่อสารผ่านไปหาเจ้าชายดำได้ก็เพราะทหารเราถูกใครบางคนฆ่าตายครับ”* คูรีเล่าเหตุการณ์ตามลำดับ เจ้าชายคาคินทำสีหน้าตกตะลึง แล้วพูดขึ้น *“หมายความว่า คนที่ขัดขวางทัพเรา มันอยู่ในกองทัพเราเองนี่หรือ? นามีจะเป็นอะไรหรือเปล่านะ”*

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การทำศึกครั้งนี้จนใกล้ตัดสินแล้วแะ *“ยังไม่เจอนามีอีกหรือ? ในสถานการณ์ที่ยังไม่รู้ว่ามีใครขัดขวางเราแบบนี้ ยังจะไปไหนอีกนะ”* เจ้าชายคาคินพูดเสียงดังด้วยความหงุดหงิด ขณะเดียวกันก็เกิดความวุ่นวายของคนกลุ่มหนึ่งขึ้น *“ขออภัยพะยะคะ ที่ทำให้วุ่นวาย คือ เจ้าหมอนี่มัน วิญญาณตามหาเจ้าชายที่ติดตามมาด้วย แะแล้วเกิดพลัดหลงนะครับ”* นายทหารคนหนึ่งพูด พร้อมลากป่าวคนนั้นมาให้เจ้าชายคาคิน

“ท่านคาคินครับ ผมเคยเห็นผู้ช่วยคนนั้นครับ... จำได้ว่าเขาประจำอยู่พระมหาวีหารของพระราชินีทานิยาครับ” คูรีพูดขึ้นเสียงเบาๆ เจ้าชายคาคินรีบถามป่าวคนนั้นทันทีว่า *“เจ้านายที่แะกำลังตามหาอยู่คือใคร?”*

ป่าวคนนั้นตัวสั้นๆ แล้วพูดด้วยเสียงสั้นๆว่า “อ่า...เฮ้อ...ก็ต้องทำนูลิสสิพะยะคะ ท่านที่เป็นพระภิกษุของ พระมหาวิหารสุริยเทพ ที่ฝ่าบาทประทานมาให้ในกองทัพครั้งนี้พะยะคะ...”

เจ้าชายคาอินและคูริอิงไปพร้อมกัน “นูลิสสิคนสนิทของพระราชินีนะหรือ?” คูริสวณถามย้ำกลับไปอีกครั้ง ป่าวคนนั้นรีบพยักหน้าลงตอบรับทันที แล้วเจ้าชายก็พูดพิมพ์ว่า “หมอนั้น...คือ นูลิสสิคนนั้นเองหรือเนี่ย?”

ขณะเดียวกันฉันที่กำลังวิ่งไปช่วยขุนนางพวกฮาดินอีกแรงหนึ่ง ก็พบพระภิกษุคนนั้นของกองทัพเราเข้าไปให้.. “อ้าว...คุณ...คุณเองหรือ? ภิกษุมาทำอะไรในที่แบบนี้กันคะ?” ฉันรับถามด้วยความสงสัย เพราะสถานการณ์ตอนนั้น กำลังซับซ้อน มันไม่ควรเฟ้นพานไปไหนมาไหนนี่นา...โดยเฉพาะพวกนักบวชด้วย..

ทันใดนั้นเองเขายกมือขึ้น พร้อมใช้กำปั้นทุบที่ต้นคอฉันอย่างรวดเร็ว อะ...อะไรกันเนี่ย... ทำไม? เขาถึง... หน้าฉันมันไปหมด เปลือกตาค่อยๆปิดลง ร่างกายฉันทรุดลงไปนอนที่พื้นตรงนั้นทันที “สิ...สิ...ผมอยากตัดหัวท่าน เพื่อพระราชินีนะ แต่จุดจบของท่านปล่อยให้ทหารไมแทนนี้จัดการดีกว่า” เขาพูดขึ้น แล้วรีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

ขณะที่นูลิสสิกำลังหลบหนีนั้น รตติกของเจ้าชายดำก็มาขวางทางเอาไว้.. “ฉันไม่คิดจะฆ่าภิกษุหรือคน ฝ่าบาทบอก คาอิน เมอร์ลินด้วย...ฉันยกมาลาเทียให้หมดเลย แต่สักวันแกจะต้องชดใช้ด้วยหัวของแก..” เจ้าชายดำพูดเสียงดัง พร้อมเอาดาบของตัวปีกลงพื้นดินตรงหน้าของนูลิสสิ “ถอยทัพกลับไปให้หมด.. กองทัพไมแทนนี้ถอย.. ทั้งมาลาเทียไว้” เจ้าชายดำประกาศเสียงดังให้ได้ยินทั่วกัน แล้วกองทัพไมแทนนี้ก็ถอยกลับไปอย่างรวดเร็ว

ระหว่างทางที่กองทัพไมแทนนี้กำลังถอยกลับอาณาจักรตัวเอง เหล่าทหารไมแทนนี้กลุ่มหนึ่ง พบเด็กสาวตัว เล็กผมสีดำ ผิวสีงาช้าง คนหนึ่งกำลังนอนสลบอยู่ “เฮ้ยผู้หญิง.. ยังเด็กอยู่เลยนี่นา” “แต่ผู้หญิง ก็คือ ผู้หญิงจะ..” “เจ้าชายดำสั่งถอยทัพแล้ว หนีเร็ว..” แล้วนายทหารคนหนึ่งอุ้มหญิงสาวคนนั้น ขึ้นไปบนรถขนของที่ใส่เงินทอง และ สิ่งของเครื่องใช้มากมาย “เอาแม่เด็กสาวนี้ไปช่วยละกัน.. ถ้าเป็นสาวบริสุทธิ์ล่ะก็คงขายได้ราคาอีกแน่.. นับเป็นของ ราชวงศ์ชั้นเยี่ยมจริงๆ ฮ่า...ฮ่า...”

“ท่านคาอิน มาลาเทียตกเป็นของเราแล้ว เรายึดเมืองนี้ได้แล้วครับ..” เสียงคูริตะโกนอย่างดัง “ยังไม่เจอนา มิอีกหรือ? หาเข้าสิ..” เจ้าชายคาอินยังคงถามหาพระสนมของตัวเองในท่าทางที่กระวนกระวาย

ในขณะที่เหล่าทหารฮิตไทท์กำลังเฝ้าระวังอย่างมีความสุข ที่สามารถยึดครองเมืองมาลาเทียมาเป็นของตนได้ อย่างง่ายดาย... “เฮ้-----เฮ้-----เฮ้-----” “ไอ้ไมแทนนี้หนีไปแล้ว..” “มาลาเทียตกเป็นของเราแล้ว ไชโย..”

ขณะเดียวกันฮ่าตั้น และพวกแฝดที่คอยใช้ธนูโจมตี จากข้อมูลปรากฏทางประตูเมือง พวกเธอก็กำลังมองดู การหลบหนีออกไปจากเมืองของกองทัพไมแททอนนี้อย่างมีความสุข *“เยี่ยมจริง ๆ แค่ 3 วัน มาลาเทียตกเป็นของเราจน ได้”* ซาคีพูดขึ้น ฮ่าตั้นยิ้ม แล้วพูดเสริมว่า *“ใช่...เป็นไปตามแผนการของเจ้าชายคาอินจริงๆด้วยนะ”*

เวลาเดียวกันนั้นซาราก็เหลือบไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งที่น่าตาคุ้นเคย แล้วพูดขึ้นทันที *“พี่ดูสิ! นั่น...ท่าน นามิ! ท่านนามิถูกทหารไมแททอนนีจับตัวไปค่ะ”* เมื่อได้ยินเช่นนั้น ฮ่าตั้นและซาคีรีบหันไปดูทันที พวกเธอทั้ง 3 คน ต่างมองหน้าซึ่งกันและกันว่าจะทำเช่นไรดี?

“อะไรนะ? นามิถูกไมแททอนนีจับไปหรือ?” เจ้าชายคาอินพูดเสียงดังลั่น ฮ่าตั้นพยักหน้าลงแล้วอธิบายไปว่า *“ค่ะ...ดูเหมือนจะถูกพวกพลทหารที่มาแย่งชิงพวกของสินค้าจับตัวไปค่ะ ฉันเห็นท่านนามิถูกบรรทุกออกไป จากประตู ๓ วัน ออกด้วยรถขนของจริงค่ะ”*

ร่างกายของเจ้าชายคาอินสั่น เลือดในร่างกายของเขาพุ่งพล่านขึ้นทันที *“คูรีเอาราศีของฉันมา! ไม่สิเอาผ้า ติกว่า ฉันจะตามไปเอาตัวนามิลับมา เอามา”* เขาตะโกนเสียงดังลั่น พร้อมรีบวิ่งตรงไปทางประตู แต่ทว่า.. เหล่าคนสนิทของเขาพยายามรั้งตัวเอาไว้ได้ทัน *“เจ้าชายไม่ได้แน่ค่ะ ไม่ทันแล้ว”* *“อย่าไปเลย มันอันตรายนะครับ”*

“ปล่อยฉันนะ! เธอเป็นเมียฉัน ถึงต้องไปคนเดียว และฉันก็จะไปหาเธอลับมาให้จงได้” ปล่อยฉันสิ” เจ้าชายคาอินตะโกนเสียงดังยิ่งขึ้น เขาพยายามสะบัดตัวให้หลุดออก *“นามิเป็นผู้หญิงของฉันนะ ปล่อยสิ”*

จากนั้นวานีก็พูดขึ้น เพื่อให้เจ้าชายคาอินรวบรวมสติให้กลับมา *“เจ้าชายครับ...ท่านนามิเป็นคนของท่านจริงๆ แล้วเหล่าทหารกว่า 5,000 นาย ที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของท่านละครับ จะทำอย่างไร?”* เจ้าชายคาอินค่อยๆเรียกสติ ของตัวเองกลับสู่สภาพเดิม แล้ววานีก็พูดต่อ *“ตอนนี้ท่านต้องอย่าว่าลิ้มสิว่า...ตัวเองกำลังนำทัพหน้าของกองทัพ จักรวรรดิฮิโตไปอยู่ที่นั่นครับ”*

เจ้าชายคาอินค่อยๆอารมณ์เย็นลง แล้วพูดว่า *“คิซุ ชูซาฟา ปล่อยฉัน... แล้วไปรวบรวมพวกขุนนางที่จับได้ มาไว้ในห้องเดียวกันสิ จากนั้นจะได้จัดการ เพื่อฟื้นฟูระบบของเมืองนี้ใหม่”* ทุกคนต่างพยักหน้าลงตอบรับคำของ เจ้าชายคาอินทันที *“ทราบแล้วครับ”*

ฮ่าตั้นรีบเดินตรงเข้ามาหาเจ้าชายคาอิน แล้วพูดว่า *“ฉันให้ พวกแฝดติดตามท่านนามิไปแล้วค่ะ ปล่อยให้ต้อง แลกกับชีวิต พวกเขาต้องปกป้องท่านนามิแน่นอน ขอให้ท่านคาอินโปรดวางใจเถิดนะค่ะ...”* เจ้าชายคาอินพยักหน้า ลง และตอบว่า *“ขอบใจมากนะ...ฮ่าตั้นช่วยไปเตรียมเสื้อผ้าให้ฉันหน่อย เพราะฉันยังมีชิ้นตอนการส่งมอบเมืองมาลา เทียรออยู่”* *“ระ...รับทราบค่ะ เดี๋ยวดิฉันจะรีบจัดเตรียมให้เลยเพคะ”*

เมื่อการประชุมในการฟื้นฟู เมืองมาลาเทียสิ้นสุดลง เจ้าชายคาอินก็เดินออกมาดูบริเวณทางประตูเมือง มาลาเทียทิศตะวันออก แล้วเขาก็เห็นดาบเล่มหนึ่งซึ่งเจ้าชายดำใช้ ปักจมดินอยู่ *“ทะ...ท่านคาอินอย่าโกรธเลยนะครับ ผู้หญิงที่ถูกจับได้ มักจะถูกขายเป็นทาส ท่านนามิเองก็คงไม่มีข้อยกเว้น”* ครีพูตขึ้น เจ้าชายคาอินสอกลับว่า *“ฉันรู้ ถ้าถูกขายไปอยู่กับผู้ชายที่ฉันก็ยังไม่ใช่ใคร ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไปตามหาตัวกลับมาให้ได้”*

เจ้าชายคาอินหนึ่งเสียบไปครู่หนึ่ง ถอดหายใจ แล้วพูดต่อ *“แต่ถ้า...เจ้าชายดำมันรู้ว่า นามิเป็นเมียฉัน ถ้ามันรู้ว่านามิเป็นผู้หญิงที่ถูกยกย่องว่าเป็น เทวีแห่งสงครามของฮิตไทต์ล่ะก็ มันต้องไม่ไว้ชีวิตนามิแน่”* คำพูดนั้น ทำให้ครีพูตสะดุ้งทันที แล้วเจ้าชายคาอินก็ซัดดาบของตัวเองออกจากฝักดาบ และใช้ดาบเหล็กนั้นฟันดาบของเจ้าชายดำ เหลือทิ้งไว้แตกหักทันที *“ครีเม เคลื่อนทัพต่อไป วาซูกันนี้เลย รายงานเสด็จพ่อตามนี้ด้วย”* *“คะ...ครับ”*

ทางด้านกองทัพไมแทนนี่ที่กำลังเคลื่อนพลกับอาณาจักรไมแทนนีอย่างว่องไวนั้น *“ข้าได้เหยื่อเพิ่มมาอีก 2 คนนะ ทำทางจะพลัดหลงกับกองทัพฮิตไทต์ ห้ามแตะต้องนะไว้อยู่ เพราะข้าจะเอาไปขายในเมืองหลวง ฮ่า...ฮ่า...”* ทหารคนหนึ่งพูดขึ้นเสียงดัง พร้อมเอาตัวที่ 2 คนนั้นไว้บนรถขนของคันเดียวกันที่หญิงสาวผมสีดำ ผิวสีงาช้าง ที่กำลังสลบอย่างไม่ได้สติ

“เจ้าชายดำ มีข่าวลือแปลกๆแพร่หลายพะยะค่ะ คือ ทหารเรารู้จักพวกผู้หญิงมาลาเทียและฮิตไทต์ มาด้วยหลายคน ลือว่าในจำนวนนั้นมีพระสนมของคาอิน เมอร์ลิน ปะปนอยู่ด้วยพะยะค่ะ” ทหารคนหนึ่งรีบควบม้าวิ่งมารายงานข่าวแก่เจ้าชายดำ ขณะที่กองทัพไมแทนนี่กำลังเคลื่อนพลอย่างว่องไว

เจ้าชายดำยิ้มอย่างมีเลศนัย และพูดว่า *“สิ...ถ้าจริงก็สนุกละสิ เห็นว่าพระสนมของคาอิน เมอร์ลินเป็นเทวีแห่งสงครามของฮิตไทต์ซะด้วย เธอละ เราจะทำกรรมแถวนี้ แล้วไปเอาพวกผู้หญิงมารวมกัน”* *“รับทราบพะยะค่ะ”*

“ทำไงดี? พวกมันกำลังหาท่านนามิอยู่” ซาราพูตขึ้น ฟาแฝดต่างมองหน้าซึ่งกันและกัน แล้วซาคีก็พูดเบาๆว่า *“ซาราถอดเสื้อผ้าท่านนามิออกมา เสื้อผ้าชั้นสูงของท่านนามิมันดูสะอาดตามากเกินไป เอามาเปลี่ยนกับฉันเถอะ”* ซาราพยักหน้าลง แล้วรีบทำตามคำแนะนำของซาคี

ในเวลาต่อมาเหล่าทหารไมแทนนี่ก็ไ้ทำการรวบรวมผู้หญิงที่ได้ลักพาตัวมา และนำมารวมกลุ่มกันที่ตรงหน้าของเจ้าชายดำ ระ...รู้ลึกมีนหัวเหลือเกิน ฉันค่อยๆลืมหูลึกขึ้น *“ท่านนามิ...”* เสียงของซาคีหรือซารานะ ฉันจึงถามไปว่า *“ซาคีหรือ? หรือซารา ที่นี่ที่ไหนหรือ?”* *“เบาๆนะ...เดี๋ยวทหารไมแทนนี่ได้ยินคะ”*

“ในนี้จะมีพระสนมของคาอิน เมอร์ลินของฮิตไทต์อยู่ด้วย มีใครรู้จักบ้างหรือเปล่า? นี่เป็นคำสั่งของเจ้าชายดำเดี๋ยวก่อน บอกมาตามตรงนะ” ทหารไมแทนนี่คนหนึ่งพูดเสียงดัง เอ๊ะ! ที่นี้...มันค่ายทหารของเจ้าชายดำหรือ?

“ยั้งหาไม่เจออีกหรือ?” เสียงเจ้าชายดำพูดขึ้น ฉันค่อยๆเหลือบตามองเจ้าชายดำ เขารูปร่างสูงโปร่ง กล้ามแขนเป็นมัดๆท่าทางแข็งแรง เขาปล่อยผมยาวสีดำ ดวงตาสีดำคมกริบ และที่ใบหน้าของเขา มีรอยแผลเป็น รอยแผลเหมือนโดนแสตี่จี้จนแผละแ่น น่ากลัวจริงๆ...

วิธีการรบของเจ้าชายมัตตีว่า แห่งไมแทนนี่จะทารุณ โหดร้ายมากไม่เคยปราณีไม่ว่าผู้หญิงหรือเด็ก จนลัทธิศิกที่เล่นผ่านก่อให้เกิดแม่น้ำสีเลือด จนได้สมญานามว่า เจ้าชายดำ *“นะ...นั่นคือ...เจ้าชายดำหรือ?”* ฉันพูดเสียงเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่สั่นๆ

จากนั้นก็ผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งลุกขึ้น แล้วพูดว่า *“เจ้าชายดำเพคะ ฉันน่าจะดีกว่าพระสนมของคนอื่นอีกนะคะ ฉันได้รับการยกย่องว่าสวยที่สุดในมาลาเทียเลยนะคะ ใ้ฉันเป็นหนึ่งในพระสนมกำลังของท่านด้วยเถอะ”* แล้วหล่อนวิ่งเข้าไปหาตัวเจ้าชายดำอย่างรวดเร็ว แต่ทว่า...เจ้าชายดำกลับชกตาบออกมาจากพีก แล้ววิ่งหนีไปทันทีที่หน้าอกของหล่อนทันทีแ และพูดว่า *“สิ...ฉันน่าจะไม่ได้เจอคุณผู้หญิงหรือ”* แล้วเขาก็ใช้เท้าเขาเตะร่างของผู้หญิงคนนั้นจมลงกับพื้น

“อย่าเข้าใจผิด...ฉันไม่ได้พาผู้หญิงของคาคิน เมอร์ลิน เพื่อไปรับใช้ในห้องนอน แต่เพื่อเอามาเป็นตัวอย่างให้ไอ้พวกเชลยที่ต่อต้านขัดขืนต่างหากละ” เจ้าชายดำพูดเสียงดังอย่างหนักแน่น เจ้าชายยิ้มอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม แล้วพูดต่อ *“สิ...ฉันจะฆ่าพวกเธอหน้าเชลย แล้วส่งศพกลับไปให้คาคิน เมอร์ลินกับพวกทหารฮิตาเทต์ของมันเป็นดู”* พร้อมทั้งหัวเราะด้วยความสะใจ

ภาพเมื่อครู่นี้ ทำให้ฉันหวาดกลัวเจ้าชายดำยิ่งขึ้น ร่างกายฉันสั่นขึ้นเรื่อยๆ หัวใจเต้นอย่างรุนแรง และถี่มากขึ้นเจ้าชายดำคนนี้...แม้เป็นเจ้าชายเหมือนกันแต่ต่างกับเจ้าชายคาคินลิบลิบเลย... *“เลิกดูผู้หญิงลักษณะตึ๊ดออกมาหน่อยสิ”* ทหารคนหนึ่งพูดเสียงดัง เหล่าทหารไมแทนนี่ค่อยๆดึงตัวเหล่าหญิงสาวที่ต่างตัวดูหุหุหุและสวดยงามออกมาตรงหน้าเจ้าชายคาคิน

“เธอก็ออกมาข้างหน้าด้วย” ทหารอีกคนหนึ่งพูดขึ้น พยายามลากตัวชาคีออกไป *“อ๊ะ...นั่น ชาคี...”* ฉันพูดขึ้นเสียงค่อนข้างดัง ขณะเดียวกันชารากีเอามือขึ้นมาขัดการพูดของฉันเอาไว้ *“ท่านนามิ พวกฉันน่าจะพูดเอาตัวรอดได้อยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงนะคะ แต่ถ้ามันเจอท่านนามิละก็ มันต้องฆ่าท่านแน่ เพราะมันเจียบไว้ก่อนเถอะคะ”* ชารากีกระซิบบอกฉัน

ผู้หญิงที่ออกไปล้วนสวมใส่ชุดที่หุหุหุ และสวดยงามมากกว่าคนอื่นๆ ผู้หญิงประมาณ 4-5 คน นั้นกำลังถูกเจ้าชายดำจ้องมองอย่างวิเคราะห้ ความน่าจะเป็นพระสนมของเจ้าชายคาคิน เมอร์ลิน

“เจ้าชายดำ เทวีแห่งสงครามต้องอยู่ในจำนวนนี้แน่เลย พะยะคะ” ทหารไมแทนนิคนหนึ่งพูด เจ้าชายดำพยักหน้าตอบรับ และใช้สายทาบิเคราะห์ต่อ

เจ้าชายดำก็ไปหยุดที่ตรงหน้าของชาติ และจับเสื้อชาติขึ้น *“โฮ...ชุดสีม่วงหรือ? สีนี้ค่าขึ้นสูงที่ย้อมด้วยด้วยเปลือกหอยของคานาอันนี่นา...ใส่ของแพงไม่ใช่เล่นเลยนะ”* เจ้าชายดำพูดขึ้นด้วยความสงสัย เพราะชุดที่ฉันที่ชาติใส่อยู่นั้น มันดูสะดุดตามากที่สุด

ขณะเดียวกันฉันพยายามโพล่งหน้าออกมาดูความปลอดภัยของชาติ แล้วเปลือยพูดออกไปว่า *“ชาติ...” “ท่านนามิเจียบไว้คะ”* ชาราห้ามฉันอีกครั้ง แต่ทว่า...หวังว่าเจ้าชายดำและพวกทหารคงไม่ได้ยินเสียงที่ฉันเปลือยพูดออกไปนะ จากนั้นเจ้าชายดำก็ปล่อยมือจากเสื้อของชาติ เอ้อ...โหลงออกไปที ฉันค่อยๆ กระทบตาลง เพราะเสียวว่าชาติจะเป็นอะไรไป

ทันใดนั้นเองมีมือคู่หนึ่งดึงหัวฉัน *“ว้ายแ”* ฉันร้องเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ จากนั้นมือนั้นดึงฉันออกมาจากกลุ่มผู้หญิงที่ไม่ได้ถูกคัดออกมา *“จะ...จะทำอะไรคะ? นี่...นี่น้องสาวของฉันนะคะเป็นแค่ชาวเมืองธรรมดาเท่านั้นโปรดปล่อยเขาเถอะคะ”* ชาราตะโกนเสียงดัง ฉันค่อยๆ เงยหน้าขึ้นว่าใครเป็นคนดึงฉันออกมา ปะ...ปรากฏว่าเป็น จะ...เจ้าชายดำ

จากนั้นเจ้าชายดำก็ยื่นจมูกเขามาที่ผมของฉัน แล้วพูดว่า *“ผมมีกลิ่นหอมจางๆของกายาน เป็นกลิ่นที่ติดมาจากผู้ชาย ผู้ชายที่ใช้กลิ่นหอมชั้นสูงแบบกายาน ในดินแดนแถบนี้ นอกจากเจ้าชายฮิตไทต์แล้วยังจะมีใครอีก”* ร่างกายฉันสั่นขึ้นเรื่อยๆ และต่อเนือง กลิ่นหอมของเจ้าชายคาอินหรือ? เพราะเราอยู่ด้วยกันเสมอได้เลยไม่ได้สังเกตุ แยกละ

“เธอเป็นผู้หญิงของคาอิน เมอร์ลินใช่ไหม?” เจ้าชายดำถามฉันด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น เวลาเดียวกันนั้นเขาเอามือปิดคอดฉันอย่างแรง แล้วชูขึ้นสูง *“อ้า”* อะ...หายใจไม่ออก แล้วเจ้าชายดำก็พูดต่อ *“ชิ...ฉันไม่เชื่อหรือว่า เธอเป็นเทวีอิซทาร์ แต่ฉันก็จะให้เธอตายเป็นตัวอย่างให้พวกทหารฮิตไทต์มันดู”*

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

ฉันถูกมัดแขนและขา แล้วถูกจับไปนั่งที่รถขนของ พร้อมกับชาติและชาราก็ถูกมัดข้อมือติดไว้กับรถขนของที่ฉัน นั่งอยู่ พวกเราทั้ง 3 คนกำลังถูกพาไปยังเมืองหลวงของอาณาจักรไมแทนนิ ร่างกายฉันสั่นเทาด้วยความกลัว น้ำตาไหลออกมาไม่หยุด และยังคงไหลออกมาอย่างต่อเนื่องอีกด้วย เรา...กลัว กลัวเหลือเกินช่วยด้วย! เจ้าชายคาอิน! ช่วยฉันทีเจ้าชาย! บุคคลย์ที่โมรู้จัก ประเทศที่ไม่รู้จักช่างน่ากลัวจริงๆ ฉันอยากกลับไปอยู่เคียงข้างกายเจ้าชายคาอิน!

เวลาผ่านเกือบหนึ่งวันเต็ม เป็นการเดินทางที่ยาวไกลมากพอสมควร ทันใดนั้นเองเจ้าชายดำก็พูดขึ้น *“ฉันมองเห็นลานประหารของเธอแล้วละ วาซูกันนี่ไงละ”* เขาเอามือชี้ไปทางตรงข้างหน้าโน้น *“อะ...วาซูกันนี่หรือ?”*

เมืองวาซูกันนี่ เป็นเมืองหลวงของไมแทนนี่หนึ่งใน 3 ผู้ยิ่งใหญ่แห่งโอเรียนท์ในช่วงศตวรรษที่ 14 ก่อนคริสตกาล ไมแทนนี่เป็นประเทศที่ชาวเฮอร์เรียนก่อตั้งขึ้น ได้มีอำนาจเหนือบาบิโลเนียและฮิสซีเรียที่โด่งดัง จนกลายเป็นประเทศที่มั่งคั่งและรุ่งเรืองที่สุดในเมโสโปเตเมีย

ไมแทนนี่ ซึ่งมีกรบที่ถูกเรียกว่า มาเรีย ฮิดกลุ่มชนชั้นปกครอง และเป็นเจ้าของกองทัพรถศึกที่มั่งคั่งและจัดได้ว่าเป็นประเทศที่มีการทหารที่เข้มแข็งมากประเทศหนึ่ง

ณ เมืองวาซูกันนี่ เมืองหลวงแห่งอาณาจักรไมแทนนี่

ในที่สุดพวกเราทั้ง 3 คนก็มาถึงเมืองหลวงของอาณาจักรไมแทนนี่จนได้สินะ.. ทางเข้าประตูมีแม่น้ำไหลผ่านด้วยหรือ? *“แม่น้ำหรือเปล่าล่ะ?”* ฉันพูดขึ้นลอยๆ ซาคีและซาราพัยกษัตริย์น้ำลง แล้วพูดว่า *“คงจะเป็นแม่น้ำคาเบอร์ที่แยกมาจากยูเฟรติสล่ะละ”* *“พวก... พวกฉันก็เพิ่งเคยมาถึงนี่เป็นครั้งแรกนะละ”* อะ...หา แม่น้ำยูเฟรติสหรือ? เราเคยเรียนจากวิชาประวัติศาสตร์นี่นา... นี่เราจากเจ้าชายคาอินมาไกลขนาดนี้แล้วหรือ?

“เฮ-----เฮ-----เฮ-----” *“เจ้าชายดำกลับมาแล้ว”* เสียงประชาชนชาวไมแทนนี่โห่ร้องเสียงดังก้องทั่วแผ่นดินไมแทนนี่ จากนั้นประชาชนชาวไมแทนนี่ก็ต่างจ้องมาที่ฉัน *“นั่นหรืออิซทาร์? เด็กตัวเล็กผอมๆนั่นนะ”* *“ยังเด็กอยู่เลย ฮิตไตโตที่ไม่มีผู้หญิงหรือไงนะ”* *“พวกนั่นบูชารูปเด็กขนาดนั้นหรือเนี่ย?”* ทุกคำของประชาชนชาวไมแทนนี่ล้วนว่าฉันต่างๆนาๆไม่ขาดสายตลอดทางไปยังลานประหาร *“ถึงลานประหารแล้ว.. ลากผู้คนนั้นลงมา”* ลานประหารฉันหรือ?

ในเวลาต่อมาเหล่าทหารไมแทนนี่ก็ลากฉันลงมาจากรถของนั้น *“อย่านะ.. ปล่อยฉันนะ”* ฉันร้องเสียงดัง *“ท่านนามิคะ”* พวกแผ่นดินได้แต่ เรียกฉัน เพราะพวกเธอที่ช่วยอะไร? ฉันไม่ได้..

จากนั้นเจ้าชายดำก็พูดว่า *“ดูสิ...หลังจากที่สำเร็จโทษเธอแล้ว พวกนั้นก็จะถูกเอามาประมุขายเป็นทาส ส่วนพวกผู้หญิงที่เหลือก็จะถูกแจกจ่ายไปให้ทหารที่ออกรบ”* พร้อมเอามือชี้ไปอีกฝั่งหนึ่ง *“สาวก็บอกรู้ด้วยหรือ?”* ฉันสวนถามเขากลับไป

“ท่าน นามิโน้เน่ ม้าของท่าน นามิโน้เน่ มันคงถูกทหารจับมาตอน ชุ่ลุมกัน ในสนามรบแน่ๆนะ” ซาคีพูดเสียงดัง ใ้ฉันหันหลังกลับไปดู “อัสลันเน่” ฉันเรียกชื่อมันอย่างดัง อัสลันพยายามดิ้นออกจากคอกม้า เพื่อมาหาฉัน มันคงได้ยินเสียงฉันแน่ๆ

“คาอิน เมอร์ลิน ก็มีส่วนในเรื่อง ผู้หญิงแปลกๆนะ นั้กรบที่เก่งขนาดนั้น น่าจะเลือกผู้หญิงสวยๆได้มากกว่านี้แน่ๆ” เจ้าชายดำพูดขึ้น แล้วเขาก็เจียบไปครู่หนึ่ง และพูดต่อ “ไม่สิ...ผู้ชายที่เก่งเรื่อง อิชทาร์ มาเพื่อช่วยชนะเนี่ย? จะเรียกว่าเป็นนั้กรบได้ไงกัน” “เจ้า...เจ้าชายคาอินไม่ได้พึ่งพาอิชทาร์สักหน่อย” ฉันรีบสวนคัดค้านคำพูดเขาทันที

เจ้าชายดำหัวเราะเบาๆ และพูดว่า “สิ...สิ...ฉันนั่นมันเป็นข้ออ้าง เพื่อจะได้เอาผู้หญิงไว้ข้างหลังตัวฉันเหรอ?” “ไม่ใช่! คนที่อยากอยู่ข้างกายเขา คือ ฉันเองนะ” ฉันรีบสวนคัดค้านคำพูดเขาอีกครั้ง

“เธออยากกลับไปหาเขาใช่ไหม? ฉันจะต้องเอาชีวิตรอดให้ได้ ถ้าเธอทำได้ ฉันยินดีทำตามคำขอเธอทุกอย่าง” เจ้าชายดำพูดให้ข้อเสนอกับฉัน ถ้า...เรารอดฉันเหรอ? แล้วเจ้าชายดำก็พูดต่อ “แต่ถ้าเธอตาย เรื่องโกหกของคาอิน เมอร์ลิน ที่แต่งเรื่องอิชทาร์ ก็จะถูกเปิดโปงต่อหน้าคนนับหมื่น” “เจ้าชายคาอินไม่ได้โกหกนะ” ฉันรีบสวนคัดค้านคำพูดเขาอีกครั้งหนึ่ง “ถ้าเธอรอดชีวิตมาได้ ฉันค่อยเชื่อ” ฮะ ฮะ ฮะ” เจ้าชายดำพูดพร้อมหัวเราะเสียงดัง

ทันใดนั้นเองฉันก็ถูกพามาอยู่ที่ลานประหาร ฉันถูกมัดติดกับไม้กางเขน แขนทั้ง 2 ข้างถูกกางออก และมีเชือกมัดที่ข้อมือให้ยึดกับไม้กางเขนนั้น ขาของฉันก็ถูกเชือกมัดที่ข้อเท้าให้ยึดกับโคนไม้กางเขนเช่นกัน ลานประหารแห่งนี้คล้ายอ่างน้ำขนาดใหญ่ และตรงหน้าฉันจะมีประตูปานหนึ่ง ถ้าเปิดประตูปานนั้นออก ฉันก็จะได้เจอกับใครหรืออะไรบางอย่างสินะ ส่วนผู้คนที่มาดูการประหาร จะอยู่ขอบลานวงกลมแห่งนี้ ที่สูงขึ้นไปประมาณ 4 เมตรได้...

“นั่งเดี๋ยวลีโครกันนั้นอ้างว่าเป็น อิชทาร์ ฆ่ามันเลย” “ถลกหนังมัน ออกมาซะ” “ฆ่ามันเดี๋ยวนั้นซะ” เสียงประชาชนชาวไมแทนนีโ้ร้องดังก้อง ฉันค่อยๆก้มหน้าและหลับตาลงไม่...เราไม่ยอมให้ใครหัวเราะเยาะ เจ้าชายคาอินหรอก! เพื่อกลับไปอยู่กับเจ้าชาย เราจะไม่ยอมตายในที่แบบนี้เด็ดขาด! เราไม่ยอม...

จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงการเปิดประตูปาน ฉันค่อยๆเงยหน้า และลืมตาขึ้น คั้ตรูที่ฉันต้องเจอก็คือ... สะ... สิงโต!! “สิ...สิ...มันไม่ได้กินอะไรมา 10 วันแล้วมั้ง? แต่...ว่ากันว่าสิงโตเป็นสัตว์เทพที่รับใช้อิชทาร์ ถ้าเธอเป็นอิชทาร์ ตัวจริงก็ไม่น่าจะถูกมันกินนะ” เจ้าชายดำพูดเสียงดัง แล้วสิงโตที่สวมปลอกคอตัวนั้น ก็ค่อยๆเดินเข้ามาหาฉัน

ทันใดนั้นสิงโตมันก็กระโจนเอาฉันทันที!! ทว่า...มันเล็งมาที่หัวฉัน แต่ฉันกลับหลบมันได้!! “อะ...อัสลันเน่” ฉันร้องเรียกม้าของฉันดังลั่น พลละกำลังที่แข็งแรงของมัน ทำให้เส้าไม้กางเขนที่ยึดตัวฉันไว้ล้มลง แล้วเชือกที่มัดแขนขาฉันก็หลุดออกหมดเช่นกัน

“อิชทาร์เป็นเทวีที่นำเกรงขาม มีสิงโตติดตามรั้วใช้ พร้อมกับเทพอีก 2 องค์คือ นินโตทาร์ และคูลิธันโตทาร์ สำหรับผู้หญิงอย่างเธอ ต่อให้อีก 10 ปีก็ยังไม่เหมาะสมหรอก” เจ้าชายดำพูดเสียงดังให้ฉันอีกครั้ง “อัสลัน! อัสลัน!” ฉันร้องเรียกม้าของฉันดังลั่นอีกหลายครั้ง

อัสลันมันพยายามดิ้นแรงขึ้น เพื่อออกมาจากคอกม้านั้น เหล่าทหารไมแทนนีต่างพากันจับมัน “อะไรเนี่ย...จู่ๆ ก็...รีบจับไว้เร็ว” “เหวอ...” แต่ด้วยพลังกำลังที่แข็งแกร่งของมัน และความพยศของมันตอนนี้ ทำให้เหล่าทหารไมแทนนีจับมันไว้ไม่อยู่

ทันใดนั้นเองอัสลันกระโดดลงมากในลานประหารทันที “อัสลัน!” ฉันเรียกมันอีกครั้ง แล้วมันก็กระโดดขึ้นหลังมันทันที เจ้าชายดำอึ้งกับการหลบหนีสิงโตของฉัน และพูดว่า “พลังที่ยิ่งใหญ่ 2 คนนี้เข้าไปในลานประหาร” “คะ... ครับ”

“ว้าย” เสียงของพวกเขาแผดขึ้นมา... ฉันหันหลังกลับไปมอง “ซาคี ซาราน” เมื่อสิ่งแปลกปลอมเข้ามา ทำให้สิงโตหันไปทางพวกแผดแทน แล้วมันก็วิ่งไปหาพวกแผดแทนที่ “อะ... ท่านนามิ”

เวลาเดียวกันนั้นฉันรีบควบอัสลันตรงไปหาพวกแผด แล้วขณะนั้นเองฉันก็เอามือขวาเอื้อมไปเหยียบเศษไม้ทางเขนในลานประหาร วินาทีนั้นเอง! สิงโตมันกำลังเข้ากระโจนใส่พวกแผด “กรี๊ด! ท่านนามิ” ฉันควบอัสลันกระโดดข้ามสิงโต ขณะที่อัสลันอยู่ระยะบนหลังสิงโตก่อนจะข้ามสิงโตไป ฉันใช้เศษไม้ทางเขนที่เหยียบติดมือมา เสียบไปที่ปลอกคอของสิงโตทันที

สิงโตตัวนั้น เมื่อถูกไม้ทางเขนเสียบที่ปลอกคอ ทำให้มันขยับไปไหนไม่ได้! สำเร็จ! ฉันสะกดสิงโตนั้นได้ แล้วพวกเราทั้ง 3 คนรอดแล้ว! จากนั้นพวกแผดก็วิ่งเข้าหาฉันทันที เจ้าชายดำอึ้งกับภาพที่อยู่ตรงหน้า เหล่าประชาชนและทหารชาวไมแทนนีต่างอึ้งไปตามๆกัน “เดี๋ยวนั้น...สะกดสิงโตไว้ได้” “ผู้หญิงคนนั้น” “เดี๋ยวนั้น...นะหรือ?” เสียงผู้คนซุบซิบกันอย่างต่อเนื่อง

“เฮ-----เฮ-----เฮ-----” เสียงผู้คนโห่ร้องอย่างดังก้อง “เดี๋ยวนั้นเป็นอิชทาร์ตัวจริงด้วยสิ” “อิชทาร์จริงเจิญ” “ท่านนามิเป็นอิชทาร์จริงด้วยไซโยม” เหล่าทหารและประชาชนทั้งไมแทนนีและฮิตไทต์ที่ถูกลักพาตัวมาต่างร้องโห่เรียกฉันอย่างดังก้อง

“เจิญบนะ! เป็นคนไมแทนนีแท้ๆ ไม่อนุญาติให้ส่งเสียงชื่นชมเทวีแห่งสงครามของฮิตไทต์นะ” เสนาคนหนึ่งกล่าวขึ้น เจ้าชายดำพูดสวนไปว่า

“พอเออะ...เดิมทีอิชทาร์ก็เป็นเทพของทางเมโสโปเตเมียอยู่แล้ว ถ้าเราไปห้ามชาวบ้าน อาจจะถูกต่อต้านได้”
 “เจ้าชายดำแคะ เคยสัญญาว่า ถ้าฉันรอดตายมาได้ จะยินดีทำตามความต้องการของฉันทุกอย่างใช่ไหม?” ฉันรีบพูดทวง
 ข้อเสนอลงของเจ้าชายดำทันทันที

“เจ้าชายดำปล่อยหกล่อนหนีไปละก็ เกียรติของเรา...” เสนาคนหนึ่งพูดเบาๆ เจ้าชายดำพูดสวนขึ้นเบาๆว่า “ถ้า
 ฉันผิดสัญญาต่อหน้าราษฎรก็จะมีใครเชื่อฉันอีก ไม่เป็นไรหรอกฉันจะปล่อยให้หกล่อนเป็นอิสระ แล้วค่อยตามไป
 ฆ่ามันก่อนที่จะข้ามพรมแดนโดยไม่ให้ใครรู้ก็ได้” “พะยะค่ะ”

จากนั้นเจ้าชายดำก็หันมามองหน้าฉัน แล้วพูดว่า “เธอต้องการกลับไปหาผู้ช่วยของเธอใช่ไหมล่ะ? ได้สิตาม
 สบายเลย” ฉันเงยไปครู่หนึ่ง แล้วตอบไปว่า “สิ่งที่ฉันต้องการคือ ให้ปรับปรุงการดูแลพวกเชลยศึก” เจ้าชายดำทำ
 สายตาที่บ่งบอก ความรู้สึกประหลาดใจกับความต้องการของฉัน

ฉันจึงหันไปหาเจ้าชายดำอย่างแน่วแน่ และพูดต่อไปว่า “อย่าปฏิบัติกับพวกฮิไตท์หรือเชลยศึกอื่นๆที่ถูกพาตัว
 มาด้วยเหมือนสัตว์” ถ้าให้พวกเขาทำงานก็จงให้งานแบบมนุษย์ ต้องมีอาหาร มีบ้านให้พวกเขาด้วย เจ้าชายดำอินก็
 ทำแบบนี้กับเชลยของประเทศอื่น” คำพูดของฉันทำให้ผู้คนต่างโพ่ร้องมากขึ้นไปอีก “เฮ-----เฮ-----เฮ-----”
 “อิชทาร์จงเจริญ” เจ้าชายดำก็พยักหน้าลง และพูดว่า “ฉันสัญญาไว้แล้วจริงๆ ฉันจะรับคำขอของเธอ”

จากนั้นทหารไมแทนนี่ก็เข้ามาจับฉันกับพวกแฝด แล้วเอาเชือกมามัดไว้เช่นเดิม “ทำไม? ถึงไม่ขอให้ตัวเอง
 เป็นอิสระล่ะ?” เจ้าชายดำถามฉันด้วยความสงสัย ฉันได้กลับไปว่า “ฉันไม่คิดว่า คุณจะช่วยฉันกลับไปตามที่พูด
 หรอก เมื่อออกจากที่นี่แล้ว ฉันก็คงจะหายตัวไปโดยไม่มีใครรู้เห็นแน่ๆ แต่ถ้าเป็นเรื่องการปรับปรุงการดูแลนักโทษละ
 ก็สิตาของคนที่บัพสันคอยจ้องดูอยู่ คุณจะไม่รักษาสัญญาที่ไม่ได้จริงไหม?” เมื่อนั้นพูดจบทหารไมแทนนี่ที่คุมตัวฉันก็
 พาฉันกับพวกแฝดไปยังห้องขัง

ประโยคของฉัน ทำให้เจ้าชายดำพูดพิมพ์เบาๆว่า “ผู้หญิงคนนั้นมีปัญหาทางการทูตดีมาก การยื่นข้อ
 เรียกร้องที่อีกฝ่ายต้องรับปากมากกว่าเรียกร้องในสิ่งที่ไม่แน่นอน นี่เป็นพื้นฐานของการเจรจาทางการเมือง นี่เป็น
 ความอดทนแก่กรรมดาของหกล่อน หรือว่า?”

“ทำ...ทำไงดีพะยะค่ะ ดูเหมือนพวกราษฎรจะเชื่อกันหมดแล้วว่า ผู้หญิงคนนั้นคือ อิชทาร์ ถ้าปล่อยไว้
 กิตติศัพท์ของฮิไตท์ก็จะยิ่งโด่งดัง” เสนาพูดขึ้น เจ้าชายดำยิ้มอย่างมีเลศนัย และพูดว่า “สิ...ไม่ต้องสนใจหรอก ถ้า
 เป็นอย่างนั้นทางเราก็จะขอให้ อิชทาร์ให้เป็นประโยชน์บ้างล่ะ”

เมื่อมาถึงห้องซึ่ง พวกแฝดยิ้ม แล้วพูดว่า “ท่านนามิเยียมจริงคะ” “น่าที่มากเลยนะคะ” ร่างกายฉันสั้นขึ้นมาทันที น้ำตาไหลออกทางจากดวงตาสีดาของฉันอีกครั้ง “กลัว...ฉันกลัวแทบตายนะ.. ความจริงฉันอยากตะโกนว่า ส่งฉันกลับไปหาเจ้าชายคาอิน.. แม้ต้องถูกปองร้ายระหว่างทางก็ช่าง แต่ฉันอยากกลับไปเร็วๆ อยากกลับไปหาเจ้าชายเดียนนี่เลย..” ฉันพูดเสียงดัง พร้อมยกน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุด... พวกแฝดรีบเดินเข้ามาปลอบฉันทันที

ทันใดนั้นเองก็มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาเปิดประตูห้องซึ่ง แล้วพูดว่า “ท่านอิชทาร์ใช้คะ ท่านจะมีห้องของตัวเองในพระตำหนักหลังของเจ้าชายมัตตีวาแห่งไมแทนนี้ ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไปคะ” ตำหนักหลัง...แบบเดียวกับตำหนักในหรือฮาเร็มใช่ไหม? ที่อยู่ของพวกพระมเหสีและพระสนมของเจ้าชายดำสินะ...

“มอบห้องให้แบบนี้จะให้ท่านนามิเป็นพระสนมหรือไง?” “บ้าที่สุด.. ท่านนามิมีเจ้าชายคาอินแล้วนะ..” ซาคีและซารารีบพูดคัดค้านทันที ฉันรีบพูดเสริมไปว่า “ไม่..ฉันไม่ไปตำหนักหลัง..ฉันจะอยู่ที่นี้..”

“ฉันไม่ได้อยากเอาแต่ใจอย่างเธอมาทำเมียจริงๆแล้ว ถ้าอยากอยู่ที่นี้ก็ออกไป” เสียงเจ้าชายดำพูดขึ้น ฉันจึงรีบสวนกลับไปว่า “ถ้าไม่ได้อยู่กับฉัน แล้วเพราะอะไรละ?” เจ้าชายดำยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วพูดต่อ “ที่ฉันต้องการคือความจริงที่ว่า อิชทาร์ถูกเก็บอยู่ในตำหนักหลังของฉันเท่านั้น ยิ่งลึกเกินว่า อิชทาร์ เป็นของฉันด้วยยิ่งดี”

จากนั้นเจ้าชายดำก็อธิบายต่อไปอีกว่า “ฉันจะกระจายข่าวนี้ไปทั่วโอเรียนท์ ที่นี้ขั้วของราชรัฐก็จะเพิ่มขึ้น ความน่าเกรงขามทางต่างประเทศก็จะยิ่งมีมากขึ้น ในฐานะที่ไมแทนนี้เป็นประเทศที่ได้อิชทาร์” “กระจายไปทั่วโอเรียนท์ รวมทั้งฮิตไทต์ด้วยสิ ข่าวจะเข้าถึงหูเจ้าชายคาอินด้วยหรือ?” ฉันรีบสวนถามกลับไป

เจ้าชายดำยิ้มอย่างมีความสุข และพูดว่า “แน่นอน.. เพราะนั่นคือ เป้าหมายสูงสุดเลยละ” “อย่างนะ..ฉันไม่ยอมเป็นพระสนมของคุณเด็ดขาด..อย่าบอกเรื่องโกหกแบบนี้ให้เจ้าชายคาอินรับรู้นะ..” ฉันตะโกนเสียงดังลั่น พร้อมทั้งน้ำตาค่อยไหลออกมาอีกครั้ง เราเป็นเด็กอย่างที่เจ้าชายดำพูด แต่มยังพอมงไม่ไปคนสวยจามอะไรเลย แต่เจ้าชายคาอินไม่อยู่ เราก็เป็นกั้วลขนาดนี้ แล้วถ้าเรื่องแบบนี้เข้าถึงหูเจ้าชายละ เขาจะคิดยังไง นี่แหละ.. ที่เรากลัว...ทำไงดี...ถ้าเกิดเจ้าชายเกลียดเราละ..

หลายวันต่อมา.....

“เจ้าชายดำ มีราชสำนักทางการทูตจากเจ้าชายองค์ที่ 3 ของฮิตไทต์ เจ้าชายคาอิน เมอร์ลิน มาถึงพะยะคะ” ทหารคนหนึ่งพูดขึ้น อะ...ราชสำนักหรือ? จดหมายจากเจ้าชายคาอินหรือ? เจ้าชายดำหันมองฉัน แล้วพูดว่า “ฉันอนุญาตให้เธอไปพบหน้าทูตได้..” ขณะเดียวกันทหารคนหนึ่งเอาจับตัวซาราเอาไว้ แล้วเอาดาบเล่มหนึ่งชี้ไปที่ของเธอ “แต่ถ้า...พูดอะไรไม่เข้าท่าละก็ สล่อนตาย..” เจ้าชายดำพูดขึ้น

คิ้วชูโก่งเข้ามาภายในห้องรับรองแห่งนี้ เขาคุกเข่าลงพร้อมก้มหน้าลง และพูดว่า *“หม่อมฉันขออภัยทอดตำราส์ของคาอิน เมอร์ลิน เจ้านายของเรา ต่อหน้าเจ้าชายมัตตีวา ตัวแทนของกษัตริย์ที่ซัดแห่งไมแทนนีวา อียาก แลกเปลี่ยนเชลยของเราทั้ง 2 ฝ่ายที่ถูกจับตัวไว้”* ครั้นที่พระองค์จะทรงเห็นชอบ รายละเอียดอยู่ในสานสนั้นแล้ว *“พะยะค่ะ”* เจ้าชายดาหิยบสาสน์แผ่นหินเหนียวขึ้นอ่านรายละเอียดเพิ่มเติม

จากนั้นเจ้าชายดาก็พูดว่า *“สิ...การเจรจาครั้งนี้ ฉันไม่ตกลง บอกคาอิน เมอร์ลินด้วยว่า ถ้าอยากได้เชลยก็ยกกำลังมาชิงไปสิ”* *“ทราบแล้วพะยะค่ะ”* หม่อมฉันของทูลลา แต่ก่อนไปอยากจะทำกับท่านอิซทาร์สักครู่”

เจ้าชายดาดำเดินมาใกล้ฉัน แล้วพูดเบาๆว่า *“เข้าใจใช่ไหม? ข้าพูดอะไรทั้งนั้น”* แล้วคิ้วชูโก่งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าฉัน เขาคืบคืบขึ้นมา แล้วพูดว่า *“แม้ว่า ท่านจะย้ายมาอยู่ที่ประเทศอื่น แต่อิซทาร์ก็คือ อิซทาร์ได้โปรดช่วยคุ้มครองการเดินทางกลับของกระผมด้วยนะครับ”* ช่วยบอกเจ้าชายคาอินด้วยว่า ฉันรักเขา เท่านั้น.. เอ๊ะในมือมีอะไรบางอย่าง หรือว่า? เจ้าชายคาอินฝากอะไรมาให้ฉันหรือ? ฉันกำลังทำอะไรอย่างผิดซิด *“ฉันขอใช้ท่านสุภาพหนังสือร่างนะครับ”* แล้วคิ้วชูโก่งเดินจากไป

ขณะเดียวกันนั้นฉันรีบกลับไปห้องข้างๆกัน ฉันปล่อยมือออก นี่มัน.. จดหมายแผ่นหินเหนียว *“อ้าย.. นี่เป็นราชสาสน์จากเจ้าชายคาอินนี่นา”* ซาคีพูดขึ้นด้วยความดีใจ ฉันรีบถามย้ำอีกครั้ง *“จากเจ้าชายคาอินจริงนะหรือ?”* ซาราพลักหน้าลง แล้วบอกว่า *“ใช่ค่ะ...ไม่ผิดแน่ๆ นี่ไงคะตราของเจ้าชายคาอินค่ะ”* *“แต่...ฉันอ่านอักษรลึกลับไม่เป็นนะ”*

จากนั้นซาคีกับซาราก็หยิบเอาไปทาบ เพื่อที่จะเปิดอ่านให้ฉันฟัง แต่ทว่า...เมื่อเปิดออกพวกแฝดกลับทำหน้าตาหงๆ กับสาสน์นั้น *“เอ๊ะ ดูเหมือนไม่ใช่สาสน์นะค่ะ”* *“นี่มันอะไรกัน?”*

ฉันรีบเดินเข้าไปดูใกล้ๆด้วยความสงสัย อ๊ะ! นี่มัน...รูปหัวใจ น้ำตาฉันไหลออกมาทันที.. นี่มัน คือ เครื่องหมายที่ฉันรักเธอ ฉันรักเธอๆ นามิ...ฉันรักเธอนะ คำบอกว่ารักของเจ้าชายคาอินในตอนนั้น มันก้องหูของฉันไปหมด... เจ้าชายคาอิน..

พวกแฝดยิ้มอย่างมีความสุข ด้วยความประทับใจการทำของเจ้าชายคาอินในครั้งนี้ ซาราจึงพูดว่า *“เพื่อส่งเจ้าสาสน์นี้ให้ท่านนิ เจ้าชายถึงกับยื่นข้อเสนอที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อนเชียวะ”*

ฉันร้องไห้ด้วยความดีใจว่า เจ้าชายคาอินยังคงรักฉันอยู่ แม้ว่า...เจ้าชายจะได้รับข่าวเกี่ยวกับฉันที่ผิดไป ฉันหิยบสาสน์นั้นขึ้น แล้วกุมมันไว้ในมืออย่างแน่น ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะอดทน ฉันจะต้องกลับไปหาเจ้าชายให้ได้..

ณ พระตำหนักของเจ้าชายมัตสึอิวา (เจ้าชายดำ) แห่งไมแทนนี

“จากประตูนี้ไปทางโน้นจะเป็นตำหนักหลังของเจ้าชายมัตสึอิวา ตอนนี้มีพระสนม 29 คน รวมนางกำนังและนางทาสแล้ว ก็มีผู้หญิงราว 200 คน ที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ค่ะ” หัวหน้านางกำนัง พานังและพวกแฝดชมรอบๆวังของเจ้าชายดำ อะ...อะไรนะ!! “พระสนม 29 คน กับคนรับใช้รวม 200 คนหรือ? ทำไม? เจ้าชายดำถึงมีมากจนเกินไปหรอ?” ฉันทรีบพูดขึ้นทันที

ซาราส่ายหน้าไปมา จากนั้นซาคิก็บอกว่า “ท่านนามิ ระวังเจ้าชายที่มีฝีมือแล้วธรรมดาออกค่ะ มีแต่เจ้าชายคาอินต่างหากที่แปลก...” “นั่น พระมเหสีก็คงต้องเป็นคนเก่งน่าดูสินะ” ฉันทรีบเชิงประชดออกไป

หัวหน้านางกำนังจึงตอบกลับว่า “เจ้าชายยังไม่มีพระมเหสีหรือค่ะ ที่ผ่านมาพระองค์ไม่เคยแต่งตั้งใครเป็นพระมเหสี ได้ยินว่าต่อไปท่านก็ไม่ได้คิดจะตั้งใครด้วยละค่ะ” ฉันทรีบทำหน้าตาแบบงงๆ เพราะความสงสัย

ในที่สุดที่หัวหน้านางกำนังก็พานังมาห้องที่อยู่ลึกที่สุด และพูดว่า “เอาละค่ะ ที่นี่คือห้องของท่านอิซทาร์ พระสนมคนที่ 30 ค่ะ เชิญท่านอิซทาร์ใช้ได้ตามสบายนะค่ะ ดิฉันขอตัวค่ะ”

จากนั้นฉันทรีบเดินสำรวจห้องของตัวเองอย่างรวดเร็ว “ท่านนามิคะ หญิง...หญิงสูงศักดิ์ไม่ควรจะรอให้สุขภาพบุรุษมาช่วยจะดีกว่านะค่ะ” “ใช่ๆค่ะ...เจ้าชายคาอินจะต้องมาช่วยแน่ๆค่ะ” ซาคิและซาร่าพยายามพูดขอรั้งใจให้ ฉันทรีบทำอะไรที่มันปมปาม ฉันทรีบตอบไปว่า “ฉันทรีบเชื่อ แต่...ฉันทรีบอยากพบเขาเร็วๆนี่นา ฉันทรีบคิดถึงเขา แต่ก็ไม่อยากเป็นตัวถ่วงนะ”

ฉันทรีบยิ้บยิ้บหัวเราะออกมาอีกครั้ง แล้วเอริมฝีปากสัมผัสสัสสนั้นได้อย่างถนุถนอม เจ้าชายคาอินลงมือทำสิ่งนี้ เพื่อบอกเราว่า เขารักเรา เราเองก็อยากทำอะไร เพื่อเจ้าชายบ้าง แต่กลับกลายเป็นตัวประกันแบบนี้ไปซะได้! เพื่อไม่ให้เจ้าชายคาอินต้องเป็นห่วงมากกว่านี้... ฉันทรีบจะต้องทำอะไรสักอย่าง.. “เพราะอย่างนี้แหละ ซาคิ ซาร่า เราไปสำรวจสุขภาพภายในตำหนักหลังกันเถอะ” เมื่อฉันทรีบพูดจบ ฉันทรีบเดินออกไปจากห้องทันที

เหล่าพระสนมและนางกำนังมากมายเดินแฟนฟ่านไปหมด แต่ละคนต่างพูดถึงภาพลักษณ์ของฉันทรีบ “อ้อ! คนนั้นไงเธอ...” “อ้อ! เหมือนเด็กจริงๆด้วย” “ดูสิ! ตัวก็เล็ก ทั้งหน้าอกและสะโพกก็บอบบางเหลือเกิน” “ฉันทรีบได้ยินว่าอิซทาร์ เป็นเทวีแห่งความงามและสงครามนะ นี่คงสงครามอย่างเดี่ยวละสิ โหะ โหะ โหะ”

ขณะที่เดียวกันฉันทรีบกำลังมองหาประตูทางออก ทันใดนั้นเอง “อ้อ! โธ... ชุ่มชามจริงๆสิน่า ชนอะไรเข้าละเนี่ย? “นี่คนไรมารยาทเดินชน ท่านนามิได้หรือ?” เสียงผู้หญิงคนนั้นตะโกนเสียงดังใส่ฉันทรีบ

ฉันค่อยๆเงยหน้าขึ้น *“ท่านนาเนียบหรือ?”* เอ๊ะ! ใบหน้านี้เหมือนเคยเห็นที่ไหนนะ? ดูคล้ายๆกับคนสักคนเลย! *“นี่คือ...คนใหม่ที่เจ้าชายพอใจหรือเนี่ย?”* หล่อนพูดขึ้น พร้อมมองฉันด้วยหางตา แล้วนางกำนังของเธอก็พูดว่า *“นี่ถวายเป็นการเคารพสิ! นี่คือการนำนาเนียบ ที่มีตำแหน่งสูงสุดในบรรดาพระสนมนะ”* *“ช่างเถอะ...รีบทำตัวให้ชินกับที่นี่เร็วเถอะ”* หล่อนบอกฉัน แล้วหล่อนก็เดินจากไป

“ตำแหน่งสูง.....” ฉันพูดขึ้นลอยๆ ด้วยความสงสัย *“ใช้สิยะ...ท่านนาเนียบเป็นเจ้าหญิงสูงศักดิ์ที่ต่างเข้ามาจากราชวงศ์บาบิโลเนีย”* *“ใช่ๆ...และยังเป็นมารดาของพระธิดาองค์โตและพระโอรสองค์รองของเจ้าชายดำด้วยนะ”* *“ดูสิ...ผิดกับใครบางคนลิปปลิงเลย ฮี ฮี ฮี”* เหล่าพระสนมคนอื่นพยายามหัวเราะเยาะฉันอย่างสนุกสนาน เอ๊ะ? แต่ท่านนาเนียบคนนั้น รู้สึกคล้ายๆใครจริงๆนะ ใครกันนะ? นึกไม่ออก...

“คราวนี้ วางแผนอะไรอยู่หรือไง?” อู๋ยม เสียงนี่หรือว่า.. ฉันรีบหันหลังกลับไปทันที *“เจ้า...เจ้าชายดำ! พุด... พุดอะไรนะ?”* ฉันได้กลับไปใส่เขาอย่างรวดเร็ว

เจ้าชายดำเดินออกมาจากห้องหนึ่ง พร้อมสาวส่วยหนึ่งในพระสนมของเขา แล้วเจ้าชายดำก็พูดว่า *“สิ...เธอทำหน้าที่เหมือนกำลังวางแผนอันอยู่ที่นี่! เลิกคิดอะไรที่เสียเวลาเปล่าดีกว่านะ”* *“แล้ว...แล้วคุณล่ะ มาทำอะไรเวลานี้?”* ฉันพูดสวนคืนกลับไป เจ้าชายดำหัวเราะเบาๆ แล้วตอบว่า *“ฮะ ฮะ กลางคืน...ฉันอยู่ตำแหน่งกำลังของตัวเองมันแปลกตรงไหนกัน เธอนี่พิลึกจริงๆ”* อู๋ยม! จริงด้วย จริงสินะ โถ...ฉันนี่บ้างจริงตาม คำถามบ้าง แต่ที่ว่า...ถ้าเจ้าชายดำอยู่ การจะหลบหนีก็ต่อจระวังมากขึ้นสินะ

เข่าวันรุ่งขึ้น.....

“อะไรนะจะขอพบพวกเชลยหรือ?” *“ใช่! ฉันอยากจะตรวจสอบดูว่า คุณดูแลพวกเขาตามที่สัญญาหรือเปล่า?”* ฉันรีบตื่นแต่เช้า เพื่อคุยกับเจ้าชายดำในเรื่องนี้ *“ตามใจเธอสิอยากเห็นก็ไม่เสียหาย แต่เวลาออกไปจากที่นี่ฉันจะให้คนคอยเฝ้าดูเธออย่างใกล้ชิด”*

จากนั้นฉันรีบเตรียมตัวออกไปพบพวกเชลยอย่างรวดเร็ว *“ท่านนามิเ จะพบพวกทหารที่กลายเป็นนักโทษแล้ว ทำไมหรือคะ?”* ข้าคำถามด้วยความสงสัย ฉันยิ้มให้พวกแฝด แล้วพูดว่า *“ไม่ใช่นักโทษนะ...พวกเขาเป็นกำลังทหารที่ยังใช้งานได้อยู่จ๊ะ”* พวกแฝดทำหน้าแบบ งงๆ

ฉันจึงอธิบายต่อไปว่า *“เวลาที่เจ้าชายคาอินบุกที่นี่ ถ้าพวกเขาขอมลู่พร้อมกับเราจากข้างใน เราก็หมดหวังจริงๆไหม? เพราะงั้นเราต้องเริ่มติดต่อกันตั้งแต่ออนนี่เลย”* พวกแฝดยิ้มหน้าบาน แล้วพูดชมฉันว่า

“ว่าว! ท่านนามิณลาตจังคะ” “ใช่ๆ ค่ะ สุดยอดเลยคะ” สำหรับเราแล้ว...เรื่องของเจ้าชายคาอินสาคัญที่สุด การคิดถึงเรื่องที่เราสามารถทำได้ แล้วพอเป็นประโยชน์ได้ก่อนที่เจ้าชายจะมา มันเป็นเรื่องใหญ่มากสำหรับในเวลานี้..

“ท่าน นามิ” “ท่านอิชทาร์นี่นา...” “อิชทาร์เสด็จมา” เหล่าเหล่าศิษย์ต่างขานชื่อของฉันทันอย่างต่อเนื่อง เมื่อพวกเขาเห็นการมาเยือนของฉันทัน *“เป็นอย่างไรกันบ้าง? ได้กินข้าวอิ่มหรือเปล่า?”* ฉันทันรีบได้ถามสภาพความเป็นของ พวกเขาทันที *“ครับ...เพราะท่านแน่ๆ พวกเราถึงได้รับการปฏิบัติทั้งเรื่องอาหารการกิน ที่นอน เหมือนที่ผู้ใช้แรงงานของไมแทนทิทุกอย่างเลยครับ”* เหล่าคนหนึ่งพูดขึ้น ได้ยินแบบนี้ก็โล่งใจจนน้อย...ดูท่าทางทุกคนซึ่งแรงแบบนี้ก็ดีแล้ว เวลาเจ้าชายคาอินมาจะได้หมดห่วง

จากนั้นฉันทันก็เดินดูการทำงานของพวกเขาไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงคนตะโกนเสียงดัง *“ไม่เอาละ!! อย่างฉันทันไปที่บ้านพักพ่อคุณเลย ฉันทันยังทำงานไปหา ของร้องละ อย่าพาฉันทันไปที่นั่นเลย”* ฉันทันหันสายตาไปมองทันที ชายวัยกลางวันที่ร่างกายได้รับบาดเจ็บค่อนข้างสาหัสที่อยู่บนเปลแบกหาม เอ๊ะ! บาดเจ็บขนาดนั้น ทำไม? ถึงไม่ยอมไปรักษาตัวละ.. *“ฉันทันจะไปดู บ้านพักพ่อคุณ กันหน่อยเถอะ”* ฉันทันพูดขึ้น พร้อมรีบวิ่งตามพวกคนที่กำลังยกเปลแบกผู้ช่วยคนนั้นไปยังบ้านพักพ่อคุณที่นั่น

สิ่งแรกที่เห็นพบสภาพบ้าน บ้านพักพ่อคุณ คือ ทั่วอาคารทรุดโทรม ประตูหน้าต่างที่ปิดไม่สนิท พอฉันทันเปิดประตูเข้า อ๊ะ.. ทำไม? ถึง มีกลิ่นเหม็นแบบนี้ล่ะ? เมื่อมองเข้าไปข้างนั้น อ๊ะ...อะไรกันเนี่ย? คนบาดเจ็บมากมายไม่ได้รับการดูแลและรักษา มีกลิ่นเหม็นเน่าๆ เศษขยะและเศษอาหารเน่ากระจัดกระจายเต็มไปหมด ทำ..ทำไม? ถึงเป็นที่ที่แย และสกปรกแบบนี้..

“ท่าน นามิ กลับกันเถอะคะ” ซาคิพูดขึ้น ขณะที่ฉันทันกำลังถอยออก ก็มีมือคนหนึ่งดึงชายประโปรงฉันทันเอาไว้.. *“อะ...ขอโทษหน่อย...”* ผู้ชายคนที่คลานมาติดประโปรงฉันทันพูดขึ้น *“น้ำหรือ? รอ..รอเดี๋ยวนะ”* ฉันทันบอกเขา แล้วรีบมองหาขวดน้ำอย่างรวดเร็ว เอ๊ะ! เน่าแล้วนี่นา.. บรรยากาศอัปยศนั้น แดงก็ฟ้าขึ้นและสปรกด้วย ทั้งๆที่ในศตวรรษที่ 21 แล้ว การรักษาโรคและบาดแผลนั้น ความสะอาดจะต้องมาก่อนเสมอ แต่ถ้าอยู่ที่แบบนี้...อย่าว่าแต่จะดีขึ้นเลย ดูท่าจะแยลงกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงเด็กผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น *“มา...ทำไม? เธอ...ใช่ไหม? ที่ว่าเป็น เทวอิชทาร์ ที่มาจากฮิตไทธันนะ ที่นี้...ไม่ใช่ที่ที่ผู้หญิงในตำหนักกำลังอยู่หรือจะมานะ จะมาดูว่ามีใครตายละสินะ...”* “ไม่ใช่ซะ.. อย่าพูดว่าตายสิ ต้องคิดว่าหายสิ” ฉันทันได้กลับไป

เขาคืนหน้าหิ้งนั้น แล้วพูดต่อ *“ไม่มีทางหรอก เพราะคนที่ป่วย และบาดเจ็บนะ คนจนดูแบบพวกฉันก็ได้แต่ทนอยู่แบบนี้เท่านั้น” “ไม่ใช่หรอ?”* ฉันเพียงคำพูดของเขากลับไป แล้วเขาก็ต่ออีกว่า *“กลับไปเถอะ ที่นี้...เป็นสถานที่รอความตายของพวกฉัน...” “ก็ฉันบอกว่า..ไม่ใช่ไงเล่า?”* ฉันพูดเสียงดังลั่นด้วยความโมโห พร้อมทั้งหยิบผ้าห่มที่พวกคนป่วยห่มอยู่ขึ้นมาสลัดทิ้งทันที

“ก็ได้ถ้าอยากเชื่อก็ตามใจ แต่ฉันจะทำความสะอาดที่นี่! ซากี่เธอเก็บรวบรวมผ้ามาให้ห่มแล้วเอาไปซัก ซาราเปิดหน้าต่างให้อากาศเข้าสิม ส่วนฉันจะไปต้มน้ำมาเอง” ฉันพูดเสียงดังขึ้นอีก *“ไม่...ไม่ได้นะครับ ท่านอิซทาร์วันนี้ท่านไม่ได้รับอนุญาตให้ไปที่บ่อน้ำนะครับ”* คนติดตามที่เจ้าชายดำส่งมากอยเฝ้าพวกเราพูดขึ้น

ฉันหยิบขวดน้ำขึ้นมา แล้วส่งให้คนติดตามทันที *“จันเธอก็ไปต้กมา พวกเธอเอง ถ้าบาดเจ็บในสนามรบก็จะต้องถูกส่งมาที่แบบนี้ใช่ไหม? ถึงตอนนั้นไม่อยากจะมึนน้ำสะอาดหรอ?”* คนติดตามวิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า *“ครับๆ ผมจะรีบไปต้กมาให้ครับ”*

ขณะที่ซาคีและซารากำลังทำตามที่ฉันบอกไปนั้น ซาคีก็ถามว่า *“แต่...ท่านนามิคะ เราจะยังไม่คุยกับพวกนักโทษ เรื่องร่วมรบพร้อมเจ้าชายคานินหรอคะ?”* *“แต่...ฉันปล่อยที่นี่เป็นแบบนี้ไม่ได้จริงๆ เรื่องรบนะ เอาไว้ทีหลัง เรื่องนี้ต้องมาก่อน”* เราไม่ใช่หมอและรักษาคนไม่เป็น แต่อย่างน้อยก็ทำให้มันเลวร้ายไปกว่าเดิมได้ อย่างน้อยก็อยากให้เราหาลับสบายกว่านี้

หลายวันต่อมา.....

หลายวันที่ผ่านไปนั้น ฉันและพวกแผล่วันๆหนึ่งก็มาคลุกแต่ที่ บ้านพักผอนแห่งนี้ เพื่อทำความสะอาด และปรับปรุงบ้านพักผอนครั้งใหญ่ *“ซาคีต้มน้ำ ซาราเอาจานซำมาไปต้มฆ่าเชื้อด้วยนะ” “คะ.. ท่านนามิ”* ขณะที่พวกเรากำลังทำความสะอาดและปรับปรุงตัวอาคารอย่างขยัน ฉันก็เหลือบไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง จึงถามหูล่อนไปว่า *“อ้าว...คุณเอาอาหารมาเยี่ยมหรอคะ?”* *“อ้อ...คะ ลูกชายฉันอยู่ที่นี้นะคะ”* ฉันส่งยิ้มให้หูล่อน แล้วบอกว่า *“แหม...พอดีเลยคะ ฉันคนไม่พอมาร่วมกันหน่อยได้ไหมคะ?”* เธอพลั้หน้าลงตอบรับคำชวนของฉัน

พวกชาวในระแวกนั้น เริ่มพากันให้ความสนใจกับบ้านพักผอนมากขึ้น *“บ้านพักผอนดูว่าววจ มีอะไรกันหรอ?”* *“ได้ยินว่า เมื่อ 2-3 วันก่อน ท่านอิซทาร์เริ่มทำความสะอาดครั้งใหญ่”* *“ใช่ๆ...เห็นว่าคนที่ป่วยอาการดีขึ้นเรื่อยๆ”* *“จริงหรอ? ถ้าสะอาดแล้วคนป่วยหาย ฉันก็ไปช่วยด้วยดีกว่า”*

“เอาละ.. ที่นี้เป็นไงละ ดีขึ้นเยอะเลยใช่ไหม?” ฉันพูดเสียงดังพร้อมรอยยิ้มแห่งความสุข ตัวอาคารถูกปรับปรุงและซ่อมแซมใหม่ อากาศถ่ายเท แสงแดดส่องเข้ามาถึงภายในอาคาร คนป่วยได้ออนและห่มผ้าที่สะอาด

มีมุมสำหรับวางน้ำดื่มที่สะอาด และอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายของคนป่วย ใบหน้าของคนป่วยดูสดใสมากขึ้น พวกเขาสามารถยิ้มแย้มแห่งความสุข *“ขอบคุณจัง มีกลิ่นแดดด้วย” “พี่รู้สึกดีๆ แบบนี้เป็นครั้งแรกเลย” “ถ้าเป็นอย่างนี้ล่ะก็ พวกเราต้องแข็งแรงขึ้นแน่ๆ”*

จากนั้นฉันก็เดินไปหยิบผ้าที่ใช้แล้วขึ้น *“เอาละ.. ฉันจะเอาผ้าของวันนี้ไปซักก่อนนะคะ”* รู้สึกมีความสุขจัง ที่เราก็อำประโยชน์ให้คนอื่นได้บ้าง? ขณะเดียวกันพวกแฝดก็แอบมองนายของตัวเองอย่างๆ *“เฮ้อ... พระสนมทั่วไป เขาไม่ ยากซักผ้าหรอก อ๊ะ.. ท่านนามีมอมแมมอีกแล้วละ” “แต่ก็... สมเป็นท่านนามีแล้วละนะ”*

“...เป็นคนสวยจริงๆนะ” “ไม่เคยเห็นคนสวยแบบนี้มาก่อนเลย” “จริงด้วย” คนป่วยในบ้านพักเพื่อนต่าง ชื่นชมในตัวของนามีด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข ทำให้พวกแฝดหยุดนิ่งแล้วฟังพวกเขาพูดคุยกัน *“เจ้าหญิงที่ไหนก็ไม่ มีใครเหมือนท่านนามีหรอก” “ใช่ๆ... แม้เนื้อตัวจะเลอะเทอะ แม้จะไม่แต่งกายสวยงาม แต่ทำผู้นั้นก็งามยิ่งกว่าเจ้าหญิง คนไหนๆซะอีกนะ พวกเราเนอะ...”* คนป่วยในบ้านพักเพื่อนต่างพยักหน้าเห็นด้วย และส่งรอยยิ้มให้แก่นามี ส่วนพวก แฝดก็ต่างมีความสุขเช่นเดียวกัน

ส่วนทางเจ้าชายดำ ได้รับรายงานจากทหารเรื่องการออกไปนอกวังบ่อยๆ *“ดูเหมือน นามีช่วงนี้จะออกไป ทุกวันเลยนะ”* เจ้าชายดำพูดขึ้นด้วยความสงสัย เสนอริบตอไปว่า *“พะยะค่ะ เห็นว่าไปที่ บ้านพักเพื่อน ประจำเลย”*

จากนั้นเจ้าชายดำ เมื่อเห็นการกระทำของนามี จึงพูดพึมพำในใจว่า

“ผู้หญิงคนนั้นยอมรับมนุษย์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง โดยไม่แบ่งแยกว่า เป็นคนไมทานนิหรือฮิไตท์ ทั้งยัง ไม่ได้ถือว่า ตัวเองมีตำแหน่งพระสนมหรือเป็นอิซทาร์ หมอนั้น (คาอิน เมอร์ลิน) ก็คงเป็นคนหนึ่งที่หลงเสน่ห์หล่อน ด้วยสินะ แต่ทว่า... นารีมักเปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรรับรองว่าหล่อนจะรักหมอนั้นตลอดไป เพราะกว่าหมอนั้นจะมาถึงที่นี่ ได้ ก็ต้องใช้เวลา 1 ปีครึ่งได้ม”

ไมทานนิมีแนวป้องกันถึง 3 ชั้นด้วยกัน คือ แนวป้องกันที่ 1 ฮาฟมู แนวป้องกันที่ 2 ฮาร์ราน แนวป้องกันที่ 3 ซิลปา แม้ว่าคาอิน เมอร์ลินจะสามารถพิชิตกองทัพธิดาที่ป้องกัน แต่ละแห่งได้ก็ต่อใช้เวลาประมาณครึ่งปีสำหรับ คนหนึ่งแห่ง แต่ทว่า... ก็ใช้ว่าจะจริงเสมอไป...

เช้าวันรุ่งขึ้น.....

“กราบทูลเจ้าชาย ฮาฟมู ที่แนวป้องกันที่ 1 และฮาร์รานที่แนวป้องกันที่ 2 แดกแล้วพะยะค่ะ เตอนนี้กองทัพ ฮิไตท์บุกเข้ามาในประเทศเราแล้วม” ทหารสื่อสารที่มาจากชายแดนพูดเสียงดัง

“เป็นไปได้... ทำไม่เร็วแบบนี้? กองทหารรถศึกของเราแข็งแกร่งที่สุดในโลกนี้...” เสนาคนหนึ่งรีบ
 คัดค้านทันที แต่ทหารสื่อสารคนนั้นยังคงยืนยันคำเดิม “ทะ... ทหารรถศึกทั้งกอง ถูกฆ่าตายหมดเลยพะยะค่ะ” เขา
 พุดด้วยเสียงสั้นๆ เจ้าชายดำอึ้งกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และพุดออกไปว่า “ว่าไงนะ? คาอิน เมอร์ลินมันใช้วิธีอะไร
 เนี่ย?” เจ้าชายคาอินมาแล้ว... ไชโย!!

“ทำไม่... กองทหารรถศึกของไม่แทนนี่ที่ได้รับการยกย่องว่าแข็งแกร่งที่สุดในโอเรียนท์ถึงพ่ายแพ้? กองทัพฮิต
 ไทด์... เจ้าชายคาอิน เมอร์ลิน ทำได้อย่างไรกัน? มันทำลายทัพของเราได้ยังไงเนี่ย?” เจ้าชายดำพุดในใจด้วยความ
 กังวล และคับข้องใจ

จากนั้นเสนาคนหนึ่งที่พุดว่า “เจ้าชาย ท่านอิซฮาร์ พระสนมของเมอร์ลิน อาจจะมีข่าว...” ฉับพลันพุดสวน
 กลับไปทันที “ฉันไม่รู้หรอกนะ การที่กองทัพฮิตไทด์แข็งแกร่งขึ้นนะ มันเริ่มหลังจากที่ฉันถูกพาตัวมาที่นี่นะ ดังนั้น
 ฉันจะไปรู้ได้ไงกัน?”

เจ้าชายดำตรงเข้ามาหาฉัน แล้วเอามือเขามาจับคางฉันไว้ และพุดว่า “ช่างเถอะ! เมื่อก่อนจะเป็นไงก็ช่าง แต่
 ตอนนี้เป็นเหตุอิซฮาร์ของไม่แทนนี่ เธอต้องอธิบายให้ประเทศของเราช่นะ!” แล้วเจ้าชายดำก็หันไปหาเหล่า
 หัวหน้านองทั้งหมด และพุดเสียงดังว่า “ฉันไม่สนว่าเมอร์ลิน จะใช้วิธีการแบบไหน แต่ฉันไม่ยอมให้มันบุกมากกว่านี้
 หรอก ฉันจะออกศึกเอง!” เจ้าชายดำจะออกศึกแล้วสินะ! จันวาชูกันนี่ก็จะว่าง

เมื่อเจ้าชายดำและเหล่าทหารออกไปจัดกองทัพกันหมดแล้ว ฉันก็พุดว่า “ซาคี ซารา นี่เป็นโอกาสแล้ว!
 เราต้องบอกเจ้าชายคาอินรู้ว่าการป้องกันของวาชูกันนี่จะอ่อนกำลังลง” “ท่านนามิคะ? แล้วเราจะบอกยังไงล่ะ? พวกเขา
 เราถูกจับตาอยู่หะนี่ไม่ได้จะคะ” ฉันยิ้มให้พวกแฝด แล้วพุดไปว่า “เพราะอย่างนี้ฉันถึงได้ติดต่อพวกทหารฮิตไทด์ที่
 ถูกจับเป็นเชลยไว้ก่อนงั้นละ เราก็ขอให้เขาช่วยติดต่องั้นจ๊ะ”

ขณะที่พวกเรากำลังเดินทางไปบ้านพักเพื่อนของพวกเขา พวกแฝดก็ถามฉันว่า “นี่แล้วเรื่องนั้นนะ...”
 “ใช่ๆ สาวเหตุที่เจ้าชายคาอินช่นะติดๆกันนะ ท่านนามิพอจะทราบไหมคะ?” ฉันยิ้มเล็กน้อย แล้วตอบไปว่า “อนาโตเลีย
 ถึงฤดูกาลแห่งลมแล้ว ซึ่งเป็นฤดูกาลสำหรับบลูจเฮลล์ก บางทีเจ้าชายคาอินคงจะใช้เหล็กกันนะ แต่ฉันก็ไม่ว่าเขาใช้
 ยังไง?” เจ้าชายคาอินตีเมืองฮาร์ธานได้แล้ว 1 เดือน แสดงว่าเขาคงใกล้จะมาถึงที่นี่แล้ว....

ในที่สุดพวกเราที่มาถึงบ้านพักเพื่อนเสียที... ฉันเดินเข้าไปถามเหล่าคนคนหนึ่งว่า “นี่ๆ ในนี้มีใครแข็งแรงที่สุด
 หารอ? พุดเบาๆนะ เดียว! ทหารยามได้ยีน” ฉันกระซิบเบาๆบอกเขา เขาพยักหน้าลง แล้วบอกว่า

“นักโทษใหม่ที่เพิ่งเข้ามาเมื่อวานดูยังหนุ่มและแข็งแรงมากครับ ตอนนี้อยู่ในสนามด้านโน้นครับ”

ฉันค่อยๆเดินไปสนามดังกล่าวอย่างแบบเนียน

ทันใดนั้นเองก็มีมือคู่หนึ่งกำลังจะดึงตัวฉัน *“ว้ายแ”* ฉันร้องด้วยความตกใจ *“ท่านนา มิ ระวีงคะ”*

“ใครกันนะ” แต่ทว่า...ก็ถูกพวกแฝดสะกดไว้ได้ว่องไวไม่กระบอกยาวคนละอัน

“นางกำนัลของเธอยังมีมือร้ายกาจเหมือนเดิมนะ นา มิ” เสียงที่ฉันคุ้นเคยนี่นา..หรือว่า?...ฉันรีบหันหลังกลับไปทันที *“เจ้าชายนั้นชา”* ฉันพูดด้วยความตกใจที่ได้พบกันอีก แล้วโพล่ส่วนมากอดเขาทันที *“เจ้าชายนั้นชาหรือ? ขอ...ขออภัยพะยะ”* *“หรือ...หรือนักโทษใหม่ที่ว่าคือ เจ้าชาย”* พวกแฝดรีบเก็บไม่กระบอก แล้วก็ม้วนลงทันที เจ้าชายนั้นชาพยักหน้าลงตอบรับคำของพวกเขาแฝด

“เจ้าชายนั้นชา ทำไมมาอยู่ที่นี่ล่ะ? ปัญหาการกองทัพที่ 2 อยู่ไม่ใช่หรือ?” ฉันรีบถามเขาอย่างรวดเร็ว เจ้าชายนั้นชาถอดหายใจ แล้วบอกว่า *“รบกับไม่แทนนี่นะ แค่ออกทัพที่ 1 ของท่านพี่ก็เหลือเพื่อแล้ว ที่ฉันแอบลอบเข้ามาที่นี่ก็เพื่อมารับเธอตามคำสั่งของท่านพี่นะ พวกเราต้องรีบหนีไปกันเถอะ”* แล้วเจ้าชายนั้นชาก็ยิ้มให้ฉันอย่างอ่อนโยนไปตอนนี้อยู่หรือ? ทำแบบนี้ก็ยึดการหลบหนีของกษัตริย์ไม่แทนนี่ไม่ได้ล่ะสิ

ฉันรีบส่ายไปมา แล้วบอกว่า *“ฉันไม่หนีไปไหนทั้งนั้นแะหะ เจ้าชายเดากำลังจะออกศึก เพื่อรับมือเจ้าชายคาอิน ดังนั้นฉันจะต้องอยู่ที่นี้ เพื่อคอยเปิดประตูเมืองให้ เพราะถ้าโจมตีราชูกันนี้ตอนที่การซ่องกันอ่อนกำลังลง”* *“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อนนะ นา มิ เธอรู้หรือเปล่าว่า ทำไมท่านพี่ต้องรีบช่วยเธอออกไปนะ? เหลืออีก 4 เดือน จะถึงฤดูแห่งน้ำที่ดาวประกายพริกจะขึ้นในครึ่งต่อไปแล้ว ถ้าเราไม่ออกจากที่นี่ภายใน 4 เดือน เธอจะกลับประเทศตัวเองไม่ได้ถึกันนะ”* เจ้าชายนั้นชารีบสวนกลับมา *จะ...จริงด้วยสิ เราลืมไม่เลย... เราต้องกลับบ้านนี่นา...*

ฉันนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดออกไปว่า *“ฝากบอกเจ้าชายคาอินด้วย ไม่ต้องห่วงฉัน ให้เจ้าชายทำหน้าที่ของตัวเองให้เรียบร้อยเถอะ”* ที่ผ่านฉันได้รับการปกป้องจากเจ้าชายคาอินมาตลอด แต่คราวนี้ฉันจะช่วยเจ้าชายคาอินบ้าง

ขณะเดียวกันพวกเชลยก็เดินเข้ามา แล้วต่างพูดว่า *“เจ้าชายโปรดใช้พวกหมอนฉันเถอะพะยะคะ”* *“ใช่...พวกเราพอมีพลังกำลังทำงานได้เพราะท่านนา มิ”* *“เรื่องเปิดประตูเมืองนั้นไม่ต้องห่วงพะยะคะ”* เจ้าชายนั้นชาพยักหน้าลง ฉันเดินเข้าไปใกล้เจ้าชายนั้นชา แล้วเอาริมฝีปากไปสัมผัสที่แก้มของเขาเบาๆ และฉันก็พูดว่า *“นี่...ฝากบอกเจ้าชายคาอินด้วยนะว่า ฉันรักเขามาก”* ใช่...ฉันรักเจ้าชายคาอินที่สุด แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ตาม...

ขณะเดียวกันเจ้าชายนั้นช่างทำสีหน้าแบบ งงๆ แล้วพูดขึ้น *“ฉันไปนะ ฉันอยากหลบออกไปในช่วงยังมีตูดอยู่”*
“ระวังตัวนะเจ้าชายนั้นชา ขอขอบคุณที่มาช่วยนะ” ฉันพูดออกไปเสียงเบาๆ แล้วเจ้าชายนั้นช่างก็หายไปในความมืด ส่วน
ทางพวกแฝดมองหน้ากัน *“แหม...ท่านนามิเนี่ยก็โหดร้ายจังนะ”* *“นั่นสิ...กับเรื่องประเภทเนี่ย ไม่นฉลาดเอาซะเลย แล้ว*
จะให้เจ้าชายถ่ายทอดคำพูดนั้นยังงั้นล่ะ?” พวกแฝดได้แค่ส่ายหัวไปมากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครั้นนี้...

ณ แนวป้องกันที่ 3 ของไมแทนนิ เมืองป้อมปราการ ซิลปา

“กองทัพฮิตไทต์บุกถึงที่นี่แล้ว” *“ทัพฮิตไทต์มาแล้วพะยะค่ะ”* เหล่าหัวหน้ากองทหารกล่าวขึ้น *“คาอิน*
เมอร์ลินขออุทานเลยว่า แก่ใช้วิธีอะไร” เจ้าชายดำพูดขึ้นในใจด้วยความสงสัย จากนั้นเจ้าชายดำก็พูดเสียงดังให้
เหล่าทหารได้ยินทั่วกันว่า *“เข้าปะทะเลย”* *“เฮ-----เฮ-----เฮ-----”*

ทันใดนั้นเอง...กองทัพไมแทนนิต้องถึงกับหยุดชะงักการเคลื่อนตัวสู่การปะทะกับกองทัพฮิตไทต์ เมื่อเห็นรถ
ศึกของทัพฮิตไทต์ *“อะไรนะ”* *“รถศึกของฮิตไทต์มีคนยืน 3 คน”* *“บ้านะ! ถ้าขึ้นไป 3 คนความแข็งแรงก็น่าจะลด*
น้อยลงสิ”

จากนั้นการต่อสู้ระหว่างทั้งประเทศก็เริ่มต้นขึ้น *“เจ้าชาย...ธนูทำอะไรมันไม่ได้เลยพะยะค่ะ”* หัวหน้ากอง
พลธนูไมแทนนิพูดขึ้น เจ้าชายดำตอบกลับไปว่า *“ก็นั่นละ! ถ้ามีคนยืน 2 คน คนหนึ่งขับ อีกคนก็ตั้งรับปิดช่องทั้ง*
การรุกและรับ แต่ถ้า 3 คน แบ่งหน้าที่รุกรับได้ แบบนี้ก็ต้องมีชัยเหนือกว่าแน่นอน” พร้อมทั้งสีหน้าของเจ้าชายดำก็
เริ่มวิตกกังวลมากขึ้น เพราะหากถ้านั้นไม่ใช่ อาณาจักรไมแทนนิต้องล่มสลายเป็นแน่

ส่วนทางของกองทัพฮิตไทต์นั้น เหล่าทหารฮิตไทต์ที่มีกำลังใจที่เข้มแข็ง พร้อมทั้งกำลังเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบ
กว่าฝ่ายตรงข้าม *“แบบนี้ร้ายกว่าจริงๆ พอสื่อลัดกับเพลาด้วยเหล็ก ตามที่เจ้าชายคาอินบอกแล้ว ถึงจะขึ้นมา 3 คน*
ก็ไม่สะเทือนเลย พวกเราบุกเข้าไปเลย” คัชชู หัวหน้ากองทหารรถศึกตะโกนเสียงดัง คำของคัชชูทำให้เจ้าชายคาอิน
พูดต่อไปว่า *“อย่าประมาทนะ! คู่ต่อสู้วันนี้เป็นกองทัพในสังกัดของเจ้าชายดำ เทคนิคการบังคับรถฝ่ายนั้นจะ*
เหนือกว่าเรา”

ทันใดนั้นเอง.. เจ้าชายคาอิน เมอร์ลิน แห่งฮิตไทต์ก็ได้พบกับเจ้าชายมัตตีวา (เจ้าชายดำ) แห่งไมแทนนิ จน
ได้ *“เจ้าชายดำเป็นคู่มือของฉัน ห้ามใครยุ่งนะ”* เจ้าชายคาอินตะโกนขึ้นเสียงดัง แล้วกระโดดลงจากรถศึก และพุ่ง
ตัวเข้าไปหาเจ้าชายดำ พร้อมยกดาบของเขาขึ้นสูง *“เข้าใจละ! แก่ใจเรื่องความเร็วก็เพื่อต่อกรกับฉันสินะ! แกคง*
แค้นฉันมากที่แย่งอิฐทาร์ของแกไปสินะ” เจ้าชายดำพูดเยาะเย้ยกลับไป พร้อมยกดาบของเขา เพื่อตั้งรับการปะทะด้วย
ดาบจากเจ้าชายคาอิน แต่ทว่า...ดาบของเจ้าชายดำกลับแตกหัก เจ้าชายดำตกตะลึงกับดาบเล่มนั้นของเจ้าชายคาอิน

จากนั้นเจ้าชายดำรีบคิดว่าดาบเล่มข้างๆ จากศพของเหล่าทหารขึ้นมาอีกดาบหนึ่ง *“แกมันโง่...ผู้หญิงนะเปลี่ยนใจง่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงที่สวยหรือไร้เดียงสาแค่นั้น? วันหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนเป็นปีศาจผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความโลภ”* เจ้าชายดำพยายามพูดให้เจ้าชายคาอิน จิตตก แต่ทว่า...เจ้าชายคาอินไม่สนใจแล้วพูดย้อนกลับไปได้ว่า *“นั่นเป็นประสบการณ์ของแกหรือ? จันก็เสียใจด้วยนะ”*

ขณะเดียวกันเจ้าชายคาอินก็ตั้งดาบของตัวเองขึ้นอีกครั้ง แล้ววิ่งตรงเข้าไปหาเจ้าชายดำอย่างรวดเร็ว แต่ทว่า...เจ้าชายดำใช้ดาบที่หักและอีกดาบที่หยิบมาแทงเอาไว้ได้ทัน!! เจ้าชายคาอินจึงพูดออกไปอีกว่า *“ฉันไม่ได้ต้องการนามิ เพราะเขาเป็นอิชทาร์นะ แต่เพราะเขาแค่ถูกเรียกแบบนั้นเท่านั้นเอง”* จากนั้นทั้งคู่ก็ต่อสู้กันอย่างสูสี ซึ่งไม่มีใครเปรียบเสียเปรียบ ซึ่งกันและกัน

เจ้าชายคาอินที่กำลังต่อสู้กับเจ้าชายดำอยู่นั้น ก็นึกถึงคำพูดที่นามิได้ฝากเจ้าชายนิน ซามาบอกว่า จะอยู่วาทูกันนี้ก่อนเพื่อช่วยจากภายใน เขาจึงพูดในใจขึ้นว่า *“นามิจะขออยู่ที่วาทูกันนี้ต่อ ก็เพื่อเรา เธอเลือกการเคลื่อนไหวเพื่อเรามากกว่าการกลับบ้านเกิด จันเราก็ต้องส่งนามิกลับบ้านให้ได้ เราจะต้องส่งเธอกลับไปหาครอบครัวเพราะฉะนั้นอีก 4 เดือนนี้ เราต้องเอานามิคืนมาให้ได้”*

การปะทะของทั้งคู่ที่สูสี กลายเป็นการต่อสู้ที่ยืดเยื้อออกไป ทำให้เจ้าชายดำเกิดความสงสัยการทำศึกครั้งนี้ จึงพูดในใจขึ้นว่า *“การปะทะกันของรศคิกฝ่ายฮิตโตท์ก็ดูจะหลีกเลี่ยงการเอาชัยขึ้นเด็ดขาด แปลกจริง...พี่ดาบของหมอนี่นะ ก็น่าจะเอาชัยได้โดยนี่ยะ แต่เพราะอะไรกัน?”*

ทันใดนั้นเองก็มีทหารไมแทนนิคนหนึ่งตะโกนขึ้นเสียงดัง *“เจ้าชายดำ วาทูกันนี้...มีควันไฟขึ้นมา พะยะคะ”* *“ฮาม แยกแล้วม นี่เป็นกับดักของเราออกมาหรือ?”* เจ้าชายดำพูดขึ้นด้วยความตกใจ ส่วนเจ้าชายคาอินได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย เพราะทุกอย่างดำเนินไปตามแผนการที่ตัวเองได้วางเอาไว้!!

ณ เมืองวาทูกันนี้ เมืองหลวงแห่งอาณาจักรไมแทนนิ

“เข้ามายอยู่ที่พระราชวัง เราต้องการแค่กษัตริย์ที่ชั่วร้ายของไมแทนนิคนเดียวม ผู้เฒ่าทหารที่ดาบหน้าเข้ามาที่พอม ห้ามทำร้ายชาวบ้านเด็ดขาด” เจ้าชายนิน ซาสั่งการกองทัพอิตโตท์ของตัวเองเสียงดัง *“แบบนี้ก็รู้ผลแล้วสินะ ถ้าเราฮิตวาทูกันนี้ได้ สงครามก็จบแล้วใช่ไหม?”* ฉันทูตขึ้นด้วยความดีใจ ที่อีกไม่นานโอเรียนท์จะกลายเป็นการปกครองอุดมคติของเจ้าชายคาอิน!!

เจ้าชายนิน ซาส่ายหัวไปมา แล้วพูดให้ฉันทูตฟังว่า

“ยังหอรอกนามิ แคลียดเมืองหลวงอย่างเดียวยังไม่พอ การแพ้นั้นของศึกระหว่างประเทศนะ จะเริ่มจากการจับกุมกษัตริย์และเจ้าชายที่เป็นรัชทายาทซะก่อน” “นั่นระหว่างที่รอพวกทหารเรา และกองทัพของเจ้าชายคาอิน ฉันทไปคอยเฝ้ากษัตริย์ทชัตรีให้เอาไหม? ฉันทสามารถเข้าออกวังได้ตามสบายนี่” ฉันทพูดขึ้น พร้อมส่งรอยยิ้มให้เจ้าชายนันทา ก็เรายังอยู่ในฐานะพระสนมของเจ้าชายดาเนินนา

ขณะที่ฉันทกำลังจะไปพระราชวังไมแทนนิ เสียงฝีเท้ารถศึกก็ดังขึ้น และกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาอย่างรวดเร็ว “กลับเข้าไปที่พระราชวังน พากษัตริย์หลบออกมา” เจ้าชายดาตะโกนเสียงดังให้เหล่าองครักษ์ได้ยินทั่วกัน “เจ้าชายนันทากลับมาแล้ว แล้วนั่นจะรีบกลับมาละ เจ้าชายนันทา” ฉันทพูดขึ้น แล้ววิ่งตรงไปยังพระราชวังไมแทนนิทันที

“มัตธิดา ขอให้ยืมปลั้วส่งทัพมาช่วยสิ ถ้าปล่อยไว้แบบนี้ พระราชวังต้องถูกยึดแน่ๆ” กษัตริย์ทชัตรีแห่งไมแทนนิพูดด้วยน้ำเสียงที่หวาดกลัว “เสด็จพ่อการขอทัพเสริมละ มันสายไปแล้ว เทรียมออกจากที่นี่เดี๋ยวจะปะทะทหารน พากษัตริย์เสด็จประทับรถม้า”

ขณะเดียวกันฉันทที่เพิ่งมาถึงจึงรีบพูด เพื่อรีบตัวเจ้าชายนันทาเอาไว้ก่อน “เจ้าชายนันทากลับมาแล้วหรือ?” เขาหันมามองหน้าฉันท แล้วพูดว่า “สิ...ยังไม่หนีไปอีกหรือ? แต่ช่างเถอะ เจ้าชายของเขาที่กำลังมาแล้วนี่นะ”

เจ้าชายนันทาก็เจียบไปครู่หนึ่ง และพูดต่อว่า “คาอิน เมอร์ลิน เขารักเธอหรือเปล่า? เขาเชื่อว่าจะได้ครองบัลลังก์ต่อจากกษัตริย์ แล้วหมอนั้นคิดจะให้เธอเป็นพระมเหสีหรือเปล่า?” “พระมเหสีหรือ? ฉันทนะไม่ได้หรอก ฉันทได้ยินว่าคนจะเป็นพระมเหสีของเจ้าชายจะต้องมีฐานะระดับเจ้าหญิง” ฉันทพูดเสียงดัง พร้อมทั้งน้ำตาที่ไหลออกมาทะเล...ที่สักครู่ไปก่อนนั้น เราก็กำลังจะกลับญี่ปุ่นแล้วด้วย ดังนั้นเราจะเป็นพระราชินีของฮิตาโตะ พระมเหสีของเจ้าชายคาอิน เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้หรอก แต่เราๆจะรักเขามากแค่ไหน? แต่โลกและเวลาของเจ้าชายคาอินกับเรามันต่างกันเกินไป

“เธอเป็นผู้หญิงที่แปลกจริงๆนะ การจะรั้งเธอไว้ข้างฉันทนี่ ก็คงจะไม่สนุกไม่เลว” แล้วเจ้าชายนันทาก็คว้าตัวเอาไว้ทันที เวลาเดียวกันนั่นเอง... “เจ้าชายนันทาทัพหลักของฮิตาโตะมาถึงหน้าพระราชวังแล้วพะยะค่ะ” หัวหอกทหารราบพูดขึ้น ไชโย! เจ้าชายคาอินมาแล้ว! พวกเราจะได้พบกันแล้ว!

จากนั้นเจ้าชายนันทาก็เอาดาบไปชี้ที่ลำคอของฉันท แล้วพานันทาไปยังระเบียงกำแพงของพระราชวังไมแทนนิ “คาอิน เมอร์ ช่วยเปิดประตูมือจวูกันนี้ให้หน่อยได้ไหม? แล้วปราบพวกทหารไว้จนกว่ากษัตริย์กับฉันทจะออกจากที่นี่ ชันทอยู่กับแกนะ ถ้ายังรักผู้หญิงคนนี้ก็จงเปิดประตูซะ” เจ้าชายนันทาประกาศเสียงดังให้ได้ยินทั่วกัน

เมื่อเหตุการณ์นี้เป็นเช่นนี้ องครักษ์ทายาทเจ้าชายอาร์นู (เสด็จอาของเจ้าชายคาอิน) ที่พึ่งตามมาสวมทาบจากรับสั่งของกษัตริย์ฮิตไทต์ จึงพูดขึ้น *“คาอินมันทำอะไรอยู่ รีบไปจับกษัตริย์กับรัชทายาทสิเน่ ยังลี้ภัยอะไร? นี่เจ้าจะปล่อยให้โอกาสชนะ เพื่อผู้หญิงคนเดียวหรือไง? ถ้าทำเช่นนั้น พวกทหารที่อยู่ภายใต้คำบัญชาของเจ้าคงไม่ยอมแน่” “อะ...แต่ที่ว่าเสด็จอา...”*

เหล่าทหารฮิตไทต์เมื่อเห็นเช่นนั้น ก็หยุดชะงักการปะทะ *“เปิดทางสิเน่ ถ้าไม่เปิดฉันจะฆ่าอิซทาร์ซะเดี่ยวนี่เลย”* เจ้าชายดาอุ่มฉั้น พร้อมเอาปลายดาบเส็งมาที่ลำคอของตน และค่อยๆก้าวลงมาจากบันไดกำแพงอย่างช้าๆ *“ท่านอิซทาร์”* เหล่าทหารฮิตไทต์ต่างค่อยๆเปิดทางให้แก่ทัพไมแทนนี ทำให้ทั้งองครักษ์ทายาทเจ้าชายอาร์นู เจ้าชายคาอิน เจ้าชายนั้นชา และเหล่าคนสนิทของเจ้าชายต่างตะลึงกับภาพตรงหน้า เจ้าชายคาอินจึงพูดเบาๆขึ้น *“พะ... พวกทหารเปิดทางให้เอง...เพื่อ นามิ”*

“ทหารไมแทนนีเทวอิซทาร์เป็นของพวกเรา โชคชะตาก็อยู่กับพวกเรา” เจ้าชายดาพูดเสียงดังก้อง เหล่าทหารไมแทนนีต่างโห่ร้องเสียงดังอย่างต่อเนื่อง *“ท่านอิซทาร์ ท่านอิซทาร์ ท่านอิซทาร์”* เวลาเดียวกันนั้นเจ้าชายดา ก็จับดาบแน่นยิ่งขึ้น แล้วเอาริมฝีปากประกบปากฉนั้นอย่างรวดเร็ว มะ...ไม่นะ.. ปล่อยฉนั้น.. *“อย่านะ.. ปล่อยฉนั้น”* ภาพสร้างคามโกรธให้กับเจ้าชายคาอินจนถึงที่สุด *“นามิ”* เสียงเจ้าชายคาอินร้องเรียกฉนั้นอย่างดัง เขาพยายามเข้ามาช่วยฉนั้น แต่ทว่า...เจ้าชายนั้นชาวิ่งตัวเอาไว้เสียก่อน... .ในที่สุดทั้งกษัตริย์และรัชทายาทของไมแทนนีก็หนีรอดสำเร็จ

จากนั้นองครักษ์ทายาทเจ้าชายอาร์นูก็พูดกับเจ้าชายคาอินว่า *“คาอิน... ช่างกายเจ้ามีแต่คนตีมีฝีมือทั้งนั้น”* เจ้าชายคาอินและเจ้าชายนั้นชาก็หันไปฟังอย่างตั้งใจ องครักษ์ทายาทเจ้าชายอาร์นูพูดต่อ *“ผู้ที่ทำให้ฮิตไทต์ที่เป็นแค่ประเทศเล็กจิ๋วในอนาโตเลียถูกรับเรียกว่า อาณาจักรได้คือ ฝ่าบาทและพวกฉนั้น แต่ฉนั้นคิดว่าคนที่ทำให้มันสมบูรณ์ก็คือเจ้า”*

องครักษ์ทายาทเจ้าชายอาร์นูพูดไปอีกว่า *“คาอิน เจ้ามีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งกษัตริย์ ส่วนผู้บัญชาการรักษาราชพระองค์ก็ให้ฉนั้นชา รับหน้าที่ คนที่มีฝีมือที่ก่อตั้งสภาผู้เฒ่าเจ้าก็มีพร้อม ถ้ามีพระมหาเสฐิที่เหมาะสมอีกคนก็สมบูรณ์...เสียดายที่ผู้หญิงคนนั้นไม่มีฐานะ เธอละ.. ฉนั้นจะไปเตรียมการต้อนรับฝ่าบาทละ”* แล้วองครักษ์ทายาทเจ้าชายอาร์นูก็เดินไปคอยต้อนรับกษัตริย์ฮิตไทต์

เจ้าชายคาอินนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วค่อยพูดขึ้น *“คูริเตรียมตัวไล่ตามเจ้าชายดาหมายที่ มันจะไปก็คงเป็นนี้เนเวท ไม่ก็คาร์เคมิช เร่งมือหน่อยนะ ฉนั้นต้องส่งนามิกลับบ้านภายใน 4 เดือนนี้ไม่ว่าเขาจะมีฐานะหรือไม่มีก็ได้เป็นพระราชินีอยู่แล้ว...”* *“เจ้าชายก็รีบท่านนามิไว้สิครับ”* วานีรีบพูดสวนขึ้นทันที

“วานี นายพุดอะไรวะ” เจ้าชายคาอินถามกลับไป วานีพยักหน้าลง แล้วพุดต่อ “เจ้าชายเองก็คงสังเกตเห็นเรื่อง
คุณสมบัติของท่านนามิ ในฐานะพระราชินีนานแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็รู้เธอไว้ แล้วทำให้เธอเป็นพระมเหสีของท่านเลยสิ
ครับ” “ให้นามิเป็นมเหสีของฉัน...เป็นพระราชินีของฮิตไทต์หรือ?” เจ้าชายคาอินพุดขึ้น ใบหน้าของเขาค่อยๆออกสี
แดงและหัวใจของเขาก็เต้นถี่ขึ้นเรื่อยๆ

ณ เมืองคาร์เคมิช

คาร์เคมิช เป็นเมืองป้อมปราการริมแม่น้ำยูเฟรติส และเป็นเมืองสำคัญด้านการติดต่อเชื่อมโยงระหว่างเมโสโปเตเมีย
และทะเลเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออก ซึ่งกษัตริย์และรัชทายาทของไมแทนนี ได้เข้ามาหลบซ่อนอยู่ที่นั่นได้
เกือบ 4 เดือนแล้ว โดยฝ่ายไมแทนนีกับทัพฮิตไทต์ที่ล้อมอยู่ก็ได้แต่คุมเชิงกันอย่างนี้มาตลอด

ทางค่ายของฮิตไทต์นั้นก็กำลังวุ่นวายกับการคอยต้อนรับกษัตริย์ฮิตไทต์ “กราบทูลเจ้าชายคาอิน ขณะนี้ฝ่า
บาทเสด็จมาถึงแล้วพะยะค่ะ” “คาอิน ดูเหมือนไมแทนนีจะทำศึกแบบปิดเมืองนะ” กษัตริย์ชูปิลูสิ แห่งฮิตไทต์พุด
ขึ้น

เจ้าชายคาอินจึงอธิบายเหตุการณ์ที่ ทำให้ยึดเยื่อออกไปว่า “ขออภัยพะยะค่ะ เสด็จพ่อ เป็นความผิดของหม่อม
ฉันเอง ที่ตีเมืองหลวงแตกแล้ว แต่ปล่อยให้กษัตริย์หนีไปได้..” กษัตริย์ชูปิลูสิส่ายหน้าไปมา แล้วพุดว่า
“ไม่หรอกเดิมทีคิดว่า ศึคนี้อาจต้องใช้เวลาหลายปี แต่เจ้ากลับจัดการได้ถึง ขึ้นนี้ โดยใช้เวลาไม่ถึง 1 ปี ถือเป็นความชอบ
ของเจ้ามากกว่านะ และยิ่งการเอาชัยยึดเยื่อออกไปแบบนี้ นั้นก็คงจะได้เห็นทุรรัตช่วยขาดด้วยตาตนเองสมกับที่รอคอย
มานานชะทีน”

กษัตริย์ชูปิลูสิ แห่งฮิตไทต์กับกษัตริย์ทุรรัต แห่งไมแทนนี เป็นศัตรูคู่แค้นกันมาตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ และเพื่อ
ยกประเทศเล็กๆของตน ให้เจริญรุ่งเรือง ทั้ง 2 คน ก็เลยได้ประดาบกันมาแล้วหลายครั้ง ซึ่งที่ผ่านผู้ที่พ่ายแพ้ที่จะเป็น
ฝ่ายกษัตริย์ชูปิลูสิ

“เมืองระดับคาร์เคมิชนะ กว่าเสปียงจะหมดก็ต้องครึ่งปี ถ้ารออีกสัก 3 เดือน เราก็คงตีเมืองได้...” ฝ่าบาท
กล่าวให้ความเห็นขึ้น เจ้าชายคาอินจึงพุดกลับไปว่า “หม่อมฉันจะทำศึกให้จบภายใน 5 วัน พะยะค่ะ” ฝ่าบาท และวานี
รีบหันมามองเจ้าชายคาอิน เพื่อฟังวิธีการรบศึกของเจ้าชายคาอิน ขณะนั้นเองเจ้าชายคาอินก็พุดขึ้นในใจว่า “บุญแห่ง
น้ำของฮิตไตซ์เข้าใกล้จะจบแล้ว... ถ้าเราไม่ได้นามิกลับมามีภายใน 5 วัน เราก็จะส่งเธอกลับบ้านเกิดไม่ได้อีก”

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็อธิบายแผนการของตัวเอง ให้ฝ่าบาทและวานีฟังว่า

“หม่อมฉันมีแผนแล้ว...ตอนนี้แค่รอโอกาสอยู่เท่านั้น คือ เราจะส่งนักฆ่าเข้าไปในเมืองคาร์เคมิช พะยะคะ ขอเพียงกษัตริย์กับเจ้าชายรัชทายาทตายก็พอ ถ้า 2 คนนั้นไม่อยู่แล้ว ไม่นานนี้ก็จะล่มสลายอย่างแท้จริง” กษัตริย์ชูปปีลูสพยักหน้าลงตอบรับ และเห็นชอบกับความคิดของเจ้าชายคาอินอย่างยิ่ง “อืม...จัดการอย่างไรตามใจเจ้าเลยล่ะกันนะ เพราะผู้บัญชาการทัพคือ เจ้านี้ละ คาอิน” แล้วฝ่าบาทก็เสด็จกลับไปยังที่พักของตนเอง

“เจ้าชาย...ไม่จำเป็นต้องรีบหรอกครับ คาร์เคมิชนะ ปล่อยให้มันค่อยๆ ปล่อยให้ตกเป็นของเราเองละครับ หลังจากนั้นเราค่อยเอาตัวท่านนามิคืนมาสบายก็ได้ครับ” วานิพูดขึ้นด้วยสีหน้าอย่างใจเย็น เจ้าชายคาอินใช้หางตามองวานิ แล้วสวนกลับไปว่า “แล้วก็ให้เขาเป็นพระมเหสินันชะใช่ไหม? นี่นาย...สิมแล้วหรือไง? ตอนนี้ฉันตั้ง นามิเป็นพระสนมมะคนที่ต่อต้านเต็มที่ คือ นายนะ”

วานิยังคงทำสีหน้าเฉยเมย เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วตอบไปว่า “ครับ...ก็ตอนนี้ผมไม่รู้ว่าเป็นคนยังไง เจ้าชายเอาก็หาเจ้าหญิงที่เหมาะสมกับตำแหน่งพระราชินีมานานแล้ว ตอนนี้ผู้ที่มีความสามารถเหนือคนอื่น รู้จักควบคุมอารมณ์ยึดถือกฎระเบียบที่พึง ปรากฏตัวขึ้น นั่นก็คือ ท่านนามิ...” “เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว” เจ้าชายคาอินพูดเสียงดัง ทำให้เหล่าคนสนิทของเจ้าชายคาอินมารวมตัวกัน...

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็พูดต่อ “นามินะ...อาจจะจะเป็นพระราชินีในอนาคตที่ไม่มีการปฏิวัติแต่ฉันสังเกตเห็นว่าแล้วจะส่งนามิกลับบ้านเกิด แล้วเดิมทีเขาก็เป็นคนที่ไม่น่าจะอยู่ที่ประเทศนี้อยู่แล้ว นามิ...เป็นคนที่ไม่น่าจะพบกับพวกเราได้โดยง่าย ดังนั้นจึงคิดซะว่า เขาเป็นคนที่ไม่เคยมีอยู่ตั้งแต่แรก แล้วก็ตั้งใจจะเอาชนะ...”

ช่วงหัวค่ำ.....

“กราบทูล...เจ้าชายคาอิน มีผู้หญิงอ้างตัวว่าเป็นพระสนมของเจ้าชายเดาจะขอทางเข้าไปในเมืองพะยะคะ” ทหารคนหนึ่งพูดขึ้น และได้พาตัวผู้หญิงที่ว่าคนนั้นเข้ามาเข้าเฝ้ากษัตริย์ชูปปีลูส และเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่อยู่ที่นี่...

“ได้โปรดเมตตาด้วยเถอะเพคะฝ่าบาท หม่อมฉันชื่อ นานีเย ติดตามเจ้าชายมัตตีวา มาจากกวางู้นนี้เพคะ ได้โปรดให้หม่อมฉันเข้าไปพบเจ้าชายด้วย กรุณาด้วยนะเพคะ” พระสนมมานีเยคุกเข่าลงก้มกราบ “ไม่ได้ ฉันไม่ยอมให้สนมของศัตรูผ่านเข้าไปหรอก” กษัตริย์ชูปปีลูสพูดเสียงดัง

เจ้าชายคาอินรีบเดินเอามาใกล้ฝ่าบาทด้วยรอยยิ้ม และพูดว่า “เสด็จพ่อข้าก่อนพะยะคะ เธอผู้นี้เป็นขนิษฐาของเสด็จแม่ให้เธอผ่านเข้าไปเป็นพิเศษเถอะพะยะคะ” จากนั้นเจ้าชายคาอินก็เข้าไปกระซิบข้างหูของฝ่าบาทว่า “เสด็จพ่อ...พระสนมก็ยอมมีนางกำนัลติดตามหลายคน เราก็ฉวยโอกาสส่งนักฆ่าปะปนเข้าไปได้”

“*คาร์เคมิชตอบมาว่า ยอมให้พระสนมมาเนี่ยเข้าไปได้แล้ว!!*” คีชชู ลูวา และลูซาฟา ส่งเสียงดัง ขณะเดียวกัน เจ้าชายคาอินเดินเข้ามาและพูดว่า “*คาร์เคมิชนะ ฉันไปเองนะ*” “*พี่พูดอะไรนะ ไม่ได้นะ*” เจ้าชายนั้นพยายามห้ามพี่ชายตัวเอง “*นายไม่ต้องห่วงเรื่อง พี่มีดาบนั้น หรือก ฉันก็ไม่เป็นรองใครนะ ฉันจะไปชิงตัวนางมิกลับมา...อย่าให้เสด็จพ่อรู้ละ*” แล้วเจ้าชายคาอินก็สวมผ้าคลุมปกปิดใบหน้าของตนเอง แล้วแอบเข้าไปอยู่ในกลุ่มของนางกำนัล ติดตามพระสนมมาเนี่ยทันที

ณ พระราชวัง เมืองคาร์เคมิช

“*เจ้าชายดำม ปลอยฉันไปเถอะนะ*” ฉันขอร้องเขาด้วยเสียงสั้นๆ เขา...จะฆ่าฉันหรือเปล่า? ทันใดนั้นเอง “*เจ้าชายดำม เจ้าชายดำม พวกทหารองครักษ์...อีก*” เสนาคนคนหนึ่งพูดเสียงดัง แล้วเปิดประตูห้องของเจ้าชายดำ แต่ทว่า...กลับถูกดาบแทงตายคาที่

เจ้าชายดำตกตะลึง แล้วถามไปว่า “*พวกทหารรักษาพระองค์หรือ? คิดว่าจะกบฏหรือไง? อย่าล้อเล่นนะ*” “*ถ้าล้อเล่นจะทำแบบนี้ได้หรือ?*” หัวหน้าทหารรักษาพระองค์พูดขึ้น พร้อมโยนศพคนหนึ่งมากองตรงหน้าเจ้าชายดำ “*เสด็จพ่อม พวกแกกล้าสังหารเจ้าหนือหัว*” เจ้าชายดำพูดเสียงดังด้วยความโกรธ อะ...อะไรกัน!! กษัตริย์ทุชรัต แห่งไมแทนนี้ถูกปลงพระชนม์แล้ว!!

จากนั้นหัวหน้าทหารรักษาพระองค์ก็พูดต่อ “*เจ้าชายดำ ท่านก็ต้องตายด้วย ถ้าเราส่งหัวของพวกท่าน 2 คนออกไป ท้าปิตไทต์ต้องเลิกปิดล้อมเป็นแน่ พวกเราไม่อยากตายไปมากกว่านี้แล้ว*” “*นี่...กล้าหักหลังกษัตริย์กับรัชทายาทของพวกตัวเองเชียวหรือ?*” ฉันรีบถามกลับไปอย่างรวดเร็ว

เจ้าชายดำยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วบอกให้ฉันฟังว่า “*สิ...มนุษย์ก็เป็นแบบนี้แหละ ใครที่แกร่งก็อยู่กับคนนั้น หัวถึงแต่จะอยู่อย่างสุขสบายตลอด*” “*พระองค์ก็เข้าใจดีนี่นา...ฉันก็ขอหัวของท่านเถอะ*”

ทันใดนั้นเองทหารคนหนึ่งก็ถือดาบพุ่งเข้าหาตัวเจ้าชายดำทันที “*เจ้าชายม ว้าย*” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องด้วยความเจ็บปวด เพราะถูกฟันแทงเจ้าชายดำ “*นาเนี่ย*” “*คุณนาเนี่ย*”

เจ้าชายดำรีบวิ่งเข้าไปดูพระสนมมาเนี่ยทันที ฉันเหลือบเห็นดาบเล่มหนึ่ง จึงรีบคว้าแล้วใช้ดาบฟากฟันเหล่าทหารรักษาพระองค์ ขณะเดียวกันฉันก็พยายามพูดให้เจ้าชายดำได้คิด “*เจ้าชายม ผู้หญิงของคุณคนเดียวนะ ยังมีอยู่นะ ผู้หญิงที่จะอยู่เคียงข้างคุณไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นนะ*”

เหล่าหัวหน้าทหารรักษาพระองค์ต่างพ่ายแพ้ต่อเชิงดาบของฉันทัน แล้วฉันทันก็พูดต่อ *“ทั้งที่...เขาอยู่กับคุณตลอด แต่คุณแค้นไม่เคยมองเขาเลยเท่านั้น”* พระสนมมนาเนียค่อยๆเงยขึ้น แล้วพูดว่า *“เจ้าชาย...ปลอดภัยดีไหมคะ? เราก็นี้ออกจากที่นี่เถอะค่ะ ขอเพียงมีชีวิตอยู่จะมีประเทศหรือไม่ก็ไม่ใช่ไปทีบาบิโลเนียกันเถอะค่ะ ที่นั่นเป็นบ้านเกิดของหม่อมฉัน หม่อมฉันสัญญาว่าพระองค์จะปลอดภัยแน่นอนพะคะ”*

เจ้าชายดำนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า *“นาเนีย...ฉันไม่มีประเทศ ไม่มีฐานะอะไรแล้ว เธอยังจะยอมติดตามฉันอีกหรือเปล่า?”* พระสนมมนาเนียค่อยๆยิ้มและน้ำตาของหล่อนก็ไหลออกมาด้วยความดีใจ *“แน่นอนพะคะ! หม่อมฉันยินดีไปกับพระองค์ทุกหนทุกแห่งพะคะ”*

“การหนีออกนอกเมือง ฉันคงพาผู้หญิงไป 2 คน ไม่ได้ เธอยากจะไปไหนก็ไปเถอะ ฝากความบอก คาอิน ด้วยว่า ต่อไปนี้แสดงให้ดูสิว่าเราจะปกครองโอเรียนท์ยังไง” แล้วทั้ง 2 คนก็รีบหลบหนีออกจากเมืองคาร์เคมิชไปที่ทันที *“ทั้งนี้...ถ้ากษัตริย์บูร์ชัยสิ้นพระชนม์ เจ้าชายดำสละประเทศ เท่ากับว่าไม่ทานนิลล่มสลายแล้วสินะ”*

ขณะที่ฉันทันกำลังลี้ภัย ออกบหนีออกไปนอกเมืองคาร์เคมิชอยู่นั้น ทันใดนั้นเอง... *“ว้าย”* ฉันทันส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ มีมือคู่หนึ่งดึงตัวฉันทันเอาไว้จากทางด้านหลัง *“อย่างนะ! ปล่อยฉันทัน ปล่อย”* เวลาเดียวกันมือคู่นั้นจับฉันทันให้หันหลังกลับมา แล้วจับฉันทันเงยขึ้น พร้อมกับเอาริมฝีปากสัมผัสริมฝีปากฉันทันอย่างรวดเร็ว *“นามิ..... ของฉันทัน”* เสียงนี้มัน... เอ๊ะ! เจ้าชายคาอิน! เขาจริงๆหรือ? ฉันทันคิดถึงคุณเหลือเกิน...

“นามิ..เธอจริงๆด้วย ฉันทันคิดถึงเธอเหลือเกิน ตามหาเธออยู่รื้อหรือเปล่า?” ขณะที่เขากำลังพูด เขาก็เอาริมฝีปากสัมผัสทั่วใบหน้าของฉันทันอย่างอ่อนโยน *“เจ้าชายคาอิน”* และเขาเออถึงตัวฉันทันเอ๋ยไปกอดอย่างแนบแน่น พร้อมกับทั้งเอาริมฝีปากสัมผัสริมฝีปากฉันทันอีกครั้ง...

ขณะที่เจ้าชายคาอินกำลังอุ้มฉันทันกลับไปที่พักอาศัยที่ไทยต์ ฉันทันจึงถามเขาว่า *“เจ้าชาย...กษัตริย์บูร์ชัยถูกทหารรักษาพระองค์ปลงพระชนม์ ส่วนเจ้าชายดำสละประเทศ คุณจะตามเขาไปหรือเปล่า?”* เจ้าชายยิ้ม แล้วเขาก็เอามือมาลูบตัว จากด้านหลังขึ้นมาเรื่อยๆ ฉันทันเออฝ่ามือตบหน้าเขาทันที *“โธ่”* *“เว...เวลาแบบนี้ ยังจะทำอะไรพันทันอีกนะ”*

จากนั้นเจ้าชายคาอินก็มองหน้าฉันทัน และพูดว่า *“ปฏิกริยาแบบนี้ แสดงว่าที่บอกว่า เธอเป็นของเขาแล้ว ก็เป็นแค่ขาลือเท่านั้นสินะ...”* ใบหน้าของฉันทันเริ่มออกสีแดงขึ้นเรื่อยๆ และเจ้าชายคาอินพูดต่อ *“ถ้าเจ้าชายดำ ทำให้เธอเป็นของเขาแล้วจริงๆ ต่อให้สุดหาล้าฟ้าเขียว ฉันทันก็จะตามไปฆ่ามันแน่”* ตอนนั้นฉันทันไม่สนคนที่ทั้งประเทศไปแล้วนั้นหรอก เจ้าชายคาอินค่อยๆวางตัวฉันทันลง แล้วพูดต่ออีกว่า

“ที่สำคญ...เราต้องรีบไปแล้ว เพราะเหลืออีก แค่ 3 วัน ก็จะหมดเวลาที่เธอจะกลับบ้านได้แล้ว เรารีบไปกันเถอะ” จริง...เวลาที่เราพบเจ้าชายคาอิน ก็คือ เวลาใกล้รุ่งปุณ เราสู้ดี...เราเตรียมใจไว้แล้วละ

ทางค่ายของอีตาไทด์

“คูริมาด้วยกันหน่อยสิ” วานีพูดขึ้น พร้อมเดินนำหน้าคูริไป “จะ...จะไปไหนครับ อีกไม่กี่ชั่วโมงพวกเราก็จะเดินทางกลับฮัตตูลาแล้วนะครับ” ขณะเดียวกันนั้น...วานีก็เดินตรงแถวๆที่ดูสิกำลังยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่บริเวณนั้น

“อ๊ะ วูลินี่นา..” จั้น...แกลังทำเป็นไม่เห็นนะ คูริ” วานีบอกคูริเสียงเบาๆ จากนั้นอยู่ๆ วานีก็พูดขึ้น “แหม...โชคที่ทันเวลา ที่นี้ก็สามารถส่ง ท่านนามิกกลับบ้านได้อย่างปลอดภัยซะที” คูริทำหน้าตาแบบ งง ๆ “จริงไหมละ? นี่ถ้ายึดเยื่อไปอีกหลายวันละก็ ท่านนามิก...จะต้องอยู่ที่นี้ต่ออีก 1 ปีแล้วนะเนี่ย” วานีพยายามพูดเสียงดังขึ้น เพื่อให้คูริได้ยิน และคูริก็รีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

คูริจึงรีบพูดขึ้นว่า “ท่านวานี ถ้าดูสิมันได้ยินเรื่องนี้เข้า...” “ใช่...มันต้องวางแผนหยุดท่านนามิกอีกแน่” วานีตอบกลับไป พร้อมทำท่าทางที่เฉยเมย “เราอยู่เฉยๆแบบนี้แหละคูริ...บางครั้งดูสิก็ทำประโยชน์ได้เหมือนกันนะ”

ในที่สุดก็ได้เวลาเดินทางกลับฮัตตูลา พวกเรารีบควมม้าและเดินทางกลับอย่างรวดเร็ว เพราะเหลือเพียง 3 วันเท่านั้น เราจะต้องลี้มเจ้าชายคาอินให้ได้.. แล้วกลับไปใช้ชีวิตอยู่โลกเดิมอย่างมีความสุข... “อะไรนะ.. ทำไมแถวแม่น้ำดูวุ่นวายจัง” “ท่านคาอินดูเหมือนควันนะครับ คงจะเป็นไฟไหม้”

“สะพาน สะพานข้ามยูเฟรติสไฟไหม้” ฉันทักเจ้าชายคาอินพูดพร้อมกันด้วยความตกใจ อะ...อะไรกัน..ไฟไหม้ได้ไงกัน? “ขอไปหน่อย พวกเรากำลังรีบนะ” “ไม่ได้หรอกพะยะคะ สะพานนี้เป็นสะพานชั่วคราวอย่างเร่งด่วน หากมันไฟไหม้แบบนี้แล้ว มันก็จะหักหลุดทันที” เจ้าชายคาอินพยายามพูดให้พวกทหารเปิดทางให้ “จั้นเร็วละ.. แพที่ใช้ข้ามฟากน่าจะสินี่นา” “แพ...แพก็ติดไฟไปด้วยพะยะคะ”

จากนั้นพวกทหารบอกว่า “คงต้องรอสักประมาณ ๗ วัน พะยะคะ สะพานใหม่ถึงจะเสร็จจ...” “ ๗ วันหรือ? ถ้านานขนาดนั้น ฉันทกลับเฮีย่ปุ่นไม่ทันอีกนะสิ ขอเรื่องละ.. เร็วกว่านี้อีกได้ไหม?” ฉันทรีบถามกลับไปอย่างรวดเร็ว

วานีจึงถามพวกทหารไปว่า “ก่อนที่ไฟจะไหม้ มีใครข้ามไปก่อนหรือเปล่า?” “คือว่า...ท่านภิกษุ วูลีบอกว่า มีตุระฮวนที่ฮัตตูลา จึงขอไปก่อน...” เจ้าชายคาอินได้ยินเช่นนั้น จึงพูดว่า “วูลีหรือ?” “นิกแล้วต้องเป็นหมอนั้น.. เราจะไม่ปล่อยผู้ช่วยคนนั้นไว้ไม่ได้แล้วนะครับ..” วานีพูดเสริมอีกคร้ง

“กลับไม่ได้อีกแล้วหรือ? จั๊นนันก็ได้อยู่ที่นี่ต่ออีก 1 ปี จั๊นนันหรือ?” จั๊นนันพูดขึ้นลอยๆ และน้ำตาที่ค่อยๆ หลอออกมาเหมือนเช่นเคย จั๊นนันทรุดลงไปนั่งกับพื้น แล้วตะโกนเสียงดังว่า “กลับไม่ได้... พ่อแม่... หนูอยากกลับบ้าน...”

ฮื่อ... อุตส่าห์ตัดสินใจแล้วแท้ๆ หากเราอยู่ในใกล้เจ้าชายคาอินมากกว่านี้ จะยิ่งทรมานใจ...

กระแสน้ำประวัติศาสตร์ได้กลืนความรู้อีกส่วนบุคคลจนหมดสิ้น ชื่อของอาณาจักรไมแททนี่ก็สูญหายไป จากดินแดนเมโสโปเตเมีย ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรไมแททนี่ทางด้านตะวันตก ได้กลายเป็นดินแดนของฮิตไทต์ ส่วนอีกครึ่งทางด้านตะวันออกก็ถูกผนวกเข้ากับอัสซีเรีย

และแล้วฮิตไทต์ก็กลายเป็น หนึ่งในสองของประเทศมหาอำนาจเหนือโอเรียนท์ อีกประเทศที่เหลือก็คือ อียิปต์ ซึ่งเป็นอาณาจักรที่แข็งแกร่งที่สุดในโอเรียนท์และเจริญรุ่งเรืองอยู่บริเวณแม่น้ำไนล์

ยามเมื่อความมืดมิดมาเยือน

ดาวประกายพรึกส่องประกายบนฟากฟ้า

นำพาหญิงสาวมาสู่ชายหนุ่ม

แห่งอาณาจักรฮิตไทต์

ผู้เกรียงไกร และนั่น

คือการพบกันของหญิงสาว

และชายหนุ่มต่างโลก คู่กันแล้วมิแคล้วกัน

ความรัก ณ ลุ่มแม่น้ำแดงอันปั่นป่วนจึงเริ่มต้นขึ้น

มานามิ